

ALLAH
YOLUNUN YOLCULARI

www.ALLAHIBILMEK.com

Hamd, ezelden ebede kadar,
her kim tarafından ve
her kim için yapılıyor olursa olsun,
sadece Azîz ve Celîl olan
ALLAH'a mahsustur.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
HZ. MUHAMMED'İ (O'na Binler Selam) TANIYIP, SEVDİĞİ KADAR...	9
GERÇEK NİMET	9
KONTROL	10
ANA DUASI	10
KAPINDA YÜZLERCE . . .	11
ÖYLE BİR SÖZ Kİ...	11
SARAY MI KERVANSARAY MI?	12
EBU HANİFE (ALLAH O'ndan Rızı Olsun) VE TAKVA	13
BİR BARDAK SU	13
YARIM AKÇE	14
ŞERİATA UYMAK	15
MEZAR KURLARI	15
KISA CEVAP	16
AÇ OLSAYDI	16
DİNAR OĞLU MALİK (ALLAH O'ndan Rızı Olsun)	16
ENDÜLÜS'TEN BİR YİĞİT	19
ALİMİN OLGUNLUĞU...	21
DUAYA İHTİYAÇ	22
HİÇ BİR ŞEY	22
DUAYI ONDAN İSTEYİN...	23
HANGİSİ ÜSTAD ?	24
KÜÇÜĞÜNÜ GÖSTERİN DE...	25
OĞLUM! SENİ ALLAH'A...	25
ONLAR NEREDE ?	27
HAKK'LA BAŞBAŞA	27
BEN NEFSİMİ...	27
YAPTIĞIMI YAPMADIKÇA	28
HERŞEYİ YERİNE...	28
HASAN-I BASRİ (ALLAH O'ndan Rızı Olsun) OLMAK	29
BEKLENTİ OLMAMALI	31
LOKMA VEREN... BİR DE KENDİNİ VEREN	31
BEN BİR HİÇİM	32
NEFİS MÜCADELESİ	32
KUL HAKKI	32
ÖLÜM, HER AN...	33

MENEKŞENİN ZİKİRİ	34
KERAMETİN DEĞERİ	34
BENİ BUNUNLA...	35
HEP ELHAMDÜLİLLAH	35
İKİ TARLA	36
ALEMİN DERDİ, VELİNİN DERDİ	37
SADECE ALLAH'TAN	37
HERKES KENDİ SULTANININ...	38
İKİ CEVİZİN FARKI	38
HAMAMA BİLE...	39
ÖYLE BİR SÖZ Kİ...	39
FANİ OLMAK	39
İHLAS	40
EN AZI...	40
BALIK KAFASI	41
O GELİRSE, BİZ GİDERİZ	42
DÜNYADA DA AHİRETTE DE...	43
EN BÜYÜK KERAMET	44
MEZARINA GÖRE DUA	44
ARSLANIN SALLYASI	45
İMAM-I AZAM (ALLAH O'ndan Rızı Olsun)	45
HALİN NİCE OLURDU	46
BÜTÜN HESAP AHİRETE GÖRE	46
ZİKREDİNCE ANLARSIN	48
ŞEFKAT	48
NE PEKMEZ NE DE BAL	48
EN BÜYÜK KERAMET	49
SON DUA	49
YAŞAYAN KUR'AN	49
BAŞINA KÜL DÖKÜLÜNCE	50
KÖPEĞİN SÖYLEDİĞİ	50
KOCA KÜTÜK	51
EN BÜYÜK KUL	51
GERÇEK MUSİBET	52
GERÇEK SEBEP	52
KABİLENİN EFENDİSİ	52
TEKİNİ BIRAKTI	53
DAVET GELİNCE	53
AYAK BASTI	53
RIZKI VEREN?	54
ÜLKE KİMİN?	54
ALLAH BİLİYOR	55
ÜSTADIM BİR KEDİ	55
EN ÇOK BİLEN	56
YOL, SADECE O'NUN YOLU	56

DELİNİN İLACI	57
TARİKATIN OYUNLARI	57
BİR DİLİM EKMEĞE	58
HARAM LOKMA	59
ALLAH İÇİN OLUNCA	59
ZULME TAVIR	61
DİLİNDEKİ, İÇİNDEKİ	61
KALK! NAMAZ GEÇİYOR	62
ONLARIN KİBİR ZANNETTİĞİ...	63
TERKİ TERK	63
EN ETKİLİ ÖĞÜT	65
ALLAH'I TANIMAK	66
KADI ŞÜREYH (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	66
O BENİM DE RABBİMDİR	67
BAŞKASINDAN KORKMA	67
RIZKIN KAYNAĞI	68
GERÇEK ÖLÇÜ	68
SORU, CEVAP	69
EN BÜYÜK KORKU	69
BİR AVUÇ HURMA	70
UZUN EMEL	71
İHLAS HASSASİYETİ	71
ÖĞÜT	72
TUZAĞA DÜŞEN	72
ÖYLE GARKOLMUŞUM Kİ...	73
HARUN REŞİD (ALLAH O'ndan Razi Olsun)	74
BİR AYET OKUDU	76
ALLAH İLE OLUNCA	76
EN ÖNEMLİ ŞEY	77
AHİRET İÇİN	77
GERÇEK SULTAN	78
ÇOCUK OYUNCAĞI	78
MEŞGUL ET	78
ÖNEMLİ OLAN	79
HORASANLI BİR GENÇ	79
SAĞLAM DUVAR	80
BU SEFER DE BİZ SENİ...	81
MEŞHUR OLANLAR, MESTUR OLANLARIN.	81
ALLAH DEYİNCE	82
TAVUĞU TERCİH EDENE	82
TAKVA	83
SİZE KALAN	83
ONA GÜVENİLMEZ	83
PEYGAMBERLERİN ŞEFAATİ	84
NİMETLERİN BÜTÜNÜ	85

SIMSIKI YAPIŞMAK	86
İKİ DEV İNSAN	86
GERÇEK GAYE	87
EN BÜYÜK KERAMET	87
EN ZOR MAKAM	88
RABBANİ İNCELİK	89
HERKESE AKLINA GÖRE	89
OTURUP AĞLAYALIM	90
İHLASLI DUA	90
SADECE MAHMUD EFENDİ	91
MÜSLÜMANLARIN İYİLİĞİ	92
HERKES YAHŞİ MEN YAMAN	92
DÜNYADAN GÖTÜRDÜĞÜ	93
HARUN’U İRŞAD	93
ZİYAFET	94
HZ. MUHAMMED’İ (O’na Binler Selam) ANLADIĞI KADAR	95
DUANIN CİDDİYETİ	95
BAĞIŞLANMA SEBEBİ	96
ONUN İÇİN OLUNCA	96
HALA HAYATTA	97
ONDAN DA MUHTAÇ	97
KENDİN SİMYA OLDUN	98
BUNU MU ÖĞRENDİN	98
İHTİYACIMIZ YOKTUR	99
ALLAH KURTARIR	100
İSM-İ AZAM	101
KULDAN YÜZ ÇEVİRİLİNCE	102
BU DÜNYAYA ÜRYAN GELDİK	102
BÜTÜN NİMETLER	103
SENİ ONA, ONU DA SANA	103
ÖĞÜT	104
ANKA İLE DERYA	104
ONU HİÇ ARAMIYORLAR	105
HELAL HASSASİYETİ	106
HAS OLAN İSM-İ AZAM	106
GERÇEK AMAÇ	107
LEBBEYK	107
SON SÖZ	107
HASSASİYET	108
GERÇEK LÜTUF	108
HİZMETÇİSİ DÜNYA	108
VESVESE	109
KAYNAKÇA	110

ÖNSÖZ

Kur'an'da beyan edilen ve Alemlerin Rabbi'nin kesin hükmüdür:

“İyi bilin ki, ALLAH'ın Dostları'na korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır.

ALLAH'ın veli kulları, iman edip takva sahibi olan kimselerdir.

Onlar için dünya hayatında da, ahirette de müjde vardır. ALLAH'ın sözleri değişmez. İşte büyük kurtuluş budur.” (10/Yunus:62, 63, 64)

İnandık ve itaat ettik ama ALLAH Dostu kimdir? Kur'an'ın «iman edip takva sahibi olmak» ifadeleriyle genel olarak anlattığı ALLAH Dostu nitelikleri somut ve detay planda kendilerini ne şekilde gösterirler ki biz de onlara bakıp, kalabalıklar içinde ALLAH Dostu'nu teşhis edebilelim. O'na yakın olmaya çalışalım. Hatta onun gibi olmaya çalışalım.

Bu kitap, işte bütün bu sorulara cevap olsun diye kaleme alındı.

Tarih boyunca yaşamış en ünlü ALLAH Dostları'nın hayatlarından seçilmiş ve ALLAH Dostluğu hakkında fikir verme niteliğine sahip örnekler, olaylar ve anekdotlarla oluştu.

Fakat bu noktada, çok önemli bir gerçeğe dikkat çekmek gerekir. Kitabın “kıssa” bölümünü oluşturan olay ve anekdotlar yer yer evliya kerametlerini de içermektedir ve bu kitabın yazarı, evliya kerametlerinin genel olarak gerçek olduğunu kabul eden yaygın sünni anlayışını aynen kabul etmektedir. Fakat bu bazı müslümanların bu tür olağanüstü niteliğe sahip olayların tümünü reddetmeleri veya başka bazı İslâmî anlayışların, bu tür

kıssa ve kerametleri gerçekte olduklarından çok daha fazla önemseyerek bir ayet ya da hadismiş ve İslam'ın objektif ölçülerini sanki onlar oluşturuyormuş gibi konuya yaklaşımları ve sonuçta da «gözünün üstünde kaşın var» deyimini hatırlatır bir biçimde bu tür anekdot ve kerametleri eleyip, reddetmeleri... Bizce gereksiz ve aşırı duyarlılıklardır. Önemli olan, tarih boyunca oluşmuş İslamî edebiyat anlayışının da kabul ettiği üzere, «kıssa» değil «hisse»dir. O nedenle, kitabın «kissalarına», açık bir biçimde İslam'ın kesin prensipleriyle çatışmadıkları sürece insafla bakıp, tarihsel anlamda gerçekten yaşanmış olup-olmadıklarına da fazla takılmadan, asıl ilgi ve dikkat «hisselere» yöneltilmelidir. Yani, kissaların altında yer alan "kırmızı yazılara".

Çünkü bu edebiyat türünün de bu kitabın da asıl önem taşıyan yeri ve meselenin bam teli oralardır.

Ve son olarak bu kitapta cevabı, onlarca değişik, detay nitelik halinde anlatılan "ALLAH Dostu Kimdir?" sorusunu tek bir cevapta özetlemek isteriz.

ALLAH Dostu, ALLAH'tan gelen acıyı bal eyleyendir.

Sizin de onlardan biri olabilmeniz duasıyla...

HZ. MUHAMMED'İ (O'na Binler Selam) TANIYIP, SEVDİĞİ KADAR...

Türk milletinin iftihar vesilesi ulu ceddimiz Ahmed Yesevi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) 63 yaşındadır ve dertlidir. Sağlıklı oluşundan, sebepler açısından bakıldığında ölüme yakın durmayışından şikâyetçidir. İnsanlar, onun bu haline şaşırır...

"Hiç ALLAH'ın verdiği nimetten şikâyet edilir mi?" derler.

Ahmed Yesevi, derdini açar: "Ben" der, "63 yaşına geldim ve ölmedim. Ama sevgilim ve ALLAH'ın Sevgilisi Hz. Muhammed (O'na Binler Selam) bu yaşta dünyaya veda etmişti. Şimdi ben O'nu sevdiğimi iddia etmekle birlikte, O'ndan uzun bir hayat yaşar, O'nun görmediği gün ışığını görür, O'nun yemediği ekmeği yer, suyu içersem bu sevgi iddiasında yalancı ve O'na karşı vefasız olmaz mıyım?"

Kimse cevap veremez...

Ve Ahmed Yesevi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir çıkış yolu bulur. Der-gâhın bahçesinde, toprağa, lahdi andıran bir hücre kazdırır. Oraya iner ve 'ALLAH'ın Sevgilisi bu yaştan sonra toprağın altındaydı' düşüncesiyle bir daha yeryüzüne çıkmaz. Hep yerin altında yaşar. 125 yaşında vefat edinceye kadar tam 62 sene...

ALLAH'ın Sevgilisini "Sevgili" bilmeden ALLAH Dostu olabilmenin mümkünü yoktur. Ya da bir Hak Dostu'nun deyişi ile söyleyecek olursak: "Her velinin kemali Hz. Muhammed'i (O'na Binler Selam) tanıyıp, bilmesi ölçüsündedir."

GERÇEK NİMET

1920'li ve 30'lu yıllarda faşist İtalyan ordularının karşısında, tanka karşı piyade tüfeğiyle iman ve namus mücadelesi veren Gazi Ömer Muhtar (ALLAH O'ndan Razi Olsun), İtalyanlar tarafından yakalanıp, idam sehпасına çıkarılırken bütün varlığı ve samimiyetiyle Rabbine hamd etmektedir:

"ALLAH'ım! Sana ne kadar şükretsem azdır ki, beni şehidlik gibi bir rütbeye erdirdin."

Gerçek nimet, para, mal ve şöhret değil, kişinin ahiretine dönük nimettir ve gerçek musibet de bedene, mala, paraya gelen değil, dine gelen musibettir. Ve ALLAH Dostu bu iki gerçeği çok iyi anlayıp, içselleştirmiş olan kişidir.

KONTROL

Abdulkadir Geylani (ALLAH O'ndan Razi Olsun), yeni göreve başlayan hizmetçisine sorar:

"Oğlum! Sen ne yer, ne içersin?"

"Ne verirsiniz onu"

"Peki nerede yatarsın?"

"Nerede yatırırırsanız orada"

"Ne kadar ücret istersin?"

"Ne uygun görürseniz o kadar"

Bu konuşmanın sonunda dev veli gözyaşlarına boğulur.

"Ben de ALLAH'ın kuluyum ama" der, "Rabbime şu hizmetçinin bana bağlılığı kadar bile bağlı değilim!"

ALLAH Dostu, nefsinin her an ve her şey karşısında kontrol altında tutup, ondan bir an bile memnun olmayandır.

ANA DUASI

Bayezid-i Bistami'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) Hak Dostluğu'nda bu mertebeyi nasıl yakaladığını sorarlar:

"Annemin duasıyla!" der, "Benim annem çok yaşlı ve hastaydı. Çok soğuk bir gecede benden su istedi. Yatağımdan kalkıp, karla kaplı bahçeye çıktım, suyu getirdiğimde ise annemin uyuya kaldığını gördüm. O yeniden uyanıncaya kadar, elimde bakır su taşı ile bekledim. Aradan bir-kaç saat geçti. O uyandı. Suyu dudaklarına değdirirken, soğuktan elimin bakır tase yapışmış olduğunu ve daha sonra da bütün bir el derimin tasla beraber soyulduğunu gördü. Şefkate gelip, ağlamaya başladı. Bir yandan da dua ediyordu. 'ALLAH'ım!' diyordu. Ben bu oğlumdan razıyım. Sen de ondan razı ol! Onu aziz eyle!'. Ve o geceden itibaren kendimde bazı manevi haller hissetmeye başladım. Ben, şimdi Hakk'a yakın olmamın sebebini annemin

o duasında buluyorum.”

Anne ve babanın rızasını kazanıp hayır duasını almak, ALLAH Dostu olmaya giden yolda çok önemli bir adımdır.

KAPINDA YÜZLERCE . . .

Malik b. Dinar (ALLAH O’ndan Razi Olsun), Basra valisinin huzuruna çağırılmıştır. Zalim vali ona:

-“Bize dua et!” , der.

Malik dua etmez, başını dikip, cevap verir:

-“Kapında yüzlerce masum sana beddua ederken, benden dua mı bekliyorsun.”

ALLAH Dostu, zulüm karşısında sessiz kalmayandır.

ÖYLE BİR SÖZ Kİ...

Geleceğin büyük velisi Cüneyd-i Bağdadî (ALLAH O’ndan Razi Olsun) henüz dört yaşındadır. Bir gün babasını üzgün görür, sebebini sorar. Baba:

“Dayına zekâtımdan biraz para yollamıştım ama geri çevirdi almadı.” der. Ve ekler “Yoksa ben ömrümü ALLAH Dostları’nın yüz çevirdiği şeyler için mi harcıyorum?”

Dayı, o günün namılı Hak Dostları’ndan Seri üs Sakati’dır (ALLAH O’ndan Razi Olsun).

Bu kez devreye, geleceğin büyük Hak Dostu Cüneyd girer. Zekât paraları elinde dayının karşısına dikilir.

“Al bunları!” der. Dayının cevabı değişmez:

“Hayır, almam!”

Bunun üzerine Cüneyd öyle bir söz eder ki, dayı donakalır:

“Adaletini gösterip babama emreden ve ihsanını gösterip seni serbest bırakan ALLAH için al!”

Seri üs Sakati iki elini birden açar:

"Hem paraları kabul ettim," der, "hem de seni!"

ALLAH Dostu'nun sözünün hikmet derinliğine sıradan insanlar bir ömür boyu ulaşamazlar. Ve ALLAH Dostu'na, caiz bir iş kastedilerek "ALLAH için" dendiğinde akan sular durur.

SARAY MI KERVANSARAY MI?

İbrahim b. Edhem (ALLAH O'ndan Razi Olsun) henüz Hak Dostu değil, Belh şehrinin hükümdarıdır. Ama içinde Hak Dostu olmanın korunu taşıyan bir hükümdar. Bir gün büyük bir şölen verir. Devlet büyükleri ve halk, rütbelerine göre saray bahçesine yerleşir, yeyip içmeye başlar. Şölenin en eğlenceli yerinde, hiç kimsenin tanımadığı fakat görünüşü heybet ve saygı uyandıran biri gelir ve insanları yara yara baş köşeye, hükümdarın dizi dibine oturur. Ağızlar hayretten açık kalmıştır. Kendini ilk toparlayan İbrahim b. Edhem olur:

"Ne istiyorsun?"

"Bu kervansarayda konaklamak!"

"Burası kervansaray değil! Saraydır. Hükümdar sarayı."

"Peki bu saray, senden önce kimindi. Burada kim kalırdı?"

"Babam"

"Ya ondan önce?"

"Dedem"

"Ondan da önce?"

"Büyük dedem"

"Peki burası nasıl saray ki ? Her ko-
nan göçüyor, kervansaray gibi. Kimse de-
vamlı kalamıyor!"

İbrahim b. Edhem'in (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kafasında bir şey "dank!" eder. O, kalakalmış düşünmekte iken, heybetli misafir toplanır ve geldiği gibi hızla sofrayı, sarayı terkeder. İbrahim b. Edhem ken-

disini güç bela sokakta yakalar:

“Dur hele!” der, “Öyle bir söz ettin ki canıma ateş saldın. ALLAH aşkı için kimsin sen, adın nedir?”

Cevap, tek kelimedir:

“Hızır”

Belh hükümdarlığı'ndan Hak Dostluğu'na giden yolda İbrahim b. Ed-hem ilk ateşi almıştır.

Gönlünde samimi olarak ALLAH Dostluğu'nu dileyene ALLAH kapısını açar.

EBU HANİFE (ALLAH O'ndan Razi Olsun) VE TAKVA

Hayatının son yıllarıdır. Yaşlı ve hastadır. Bir dostunun cenazesine gi-der. Tabutun çıkartılmasını sokakta beklemeye koyulur. Sıcak, bayıltacak ölçüdedir ve Ebu Hanife (ALLAH O'ndan Razi Olsun) dişini sıkarak güneş altında beklemeye devam etmektedir. Kendisini tanıyanlardan biri:

“Ey imam!” der, “Şu duvarın gölgesinde bekleseniz!”

Ebu Hanife'nin cevabı kanı donduracak cinstendir:

“Hayır! Ben, bu duvarın sahibinden alacaklıyım. Bu durumda onun gölgesinden yararlanırsam, bunun faiz olmasından endişe ederim!”

Takva sahibi olmadan ALLAH Dostluğu'nun rüyası bile görülemez.

BİR BARDAK SU

ALLAH Dostu Şakik-i Belhi (ALLAH O'ndan Razi Olsun), halife Harun Reşid'e nasihat etmektedir:

“Ey Harun! Çölde susuzluktan ölecek hale gelsen ve bu sırada senden bir bardak suya karşılık saltanatının yarısını isteseler ne yaparsın?”

“Hiç düşünmeden veririm!”

“Peki, içtiğin o suyu daha sonra çıkaramasan da idrardan çatlayacak hale gelsen... O idrarı çıkarmak karşılığında da saltanatının kalan yarısını isteseler, ne yaparsın?”

“Onu da hiç düşünmeden veririm!” “Öyleyse ey Harun! Bir bardak su ile bir avuç idrar bile etmeyen bu saltanatın nesine güveniyorsun. Onunla kime naz ediyorsun?”

Halife Harun Reşid’in soluğu kesilir... Dizleri üzerine çöker... Ağlamaya durur...

ALLAH Dostu, dünyanın gerçek değerini adı gibi bilmiş olandır.

YARIM AKÇE

Bayezid-i Bistami (ALLAH O’ndan Razi Olsun) Dicle’nin karşı kıyısına geçecektir. Görür ki, iki kıyı birleşmiş, hal diliyle kendisine “Buyur, geç!” demektedir.

Bu ikram bile Bayezid’in kalbini değiştirmez. Nefsi üzerinden gaybe hitap eder:

“Andolsun ki ben buna kanmam. Sandalcılar, bir adamı, karşı kıyıya yarım akçeye geçiriyorlar.

Ben, otuz senelik amel ve ibadetimi bu kadar basit bir şeye değişmem. Bana Kerîm lazım (ALLAH), keramet değil!”

**ALLAH Dostu, bütün aklı, fikri, dikkati, gözü ve kulağı ALLAH'ın rızasında olmalıdır. Kera-
met ve şöhrette değil.**

ŞERİATA UYMAK

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Razı Olsun) işitir ki filanca yerde, Hak Aşığı ulu bir zat vardır. Yola düşer, ziyaretine gider. Amacı elini öpüp, duasını almak, manevi feyzinden istifade etmektir. Uzun bir yolculuktan sonra menzile varır. Hak Dostu dedikleri kişiyi uzaktan görür. Görür ve olduğu yerde durur. Sonra hiç bir şey demeden geri döner, oradan ayrılır. Evine vardığında bu işin 'niçin'ini soranlara da:

"Onu kibleye karşı tükürürken gördüm!" der.

ALLAH Dostu, ALLAH'ın dinine karşı delice bir hassasiyete sahip olmalıdır. O, Kur'an'ı ve Sünnet'i çok iyi bilmesinin de ötesinde, onları içselleştirmiştir. Onların temsilcisi olmuştur.

MEZAR KURLARI

Ebu Hazım Mekkî (ALLAH O'ndan Razı Olsun) bir kasap dükkânının önünden geçmektedir. Hak Dostu'nun etlere baktığını gören kasap:

"Buyurun!" der, "Etimiz tazedir." O:

"Param yok!" diye cevap verir. Kasap:

"Ben sana zaman verebilirim." der. Ebu Hazım: "Ama ben veremem!" diye cevaplar. "Nefsim para bekleyeceğine, et beklesin." diye de ekler. Kasap, insafı ve ısrarlıdır:

"Ama kaburgaların görünüyor." Ebu Hazım'ın cevabına, cevap olmaz:

"Mezar kurtlarına bu kadarı da yeter!"

ALLAH Dostu, nefsin ve dünyayı aşmış olmalıdır.

KISA CEVAP

Muhammed b. Vasî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), üzerinde softan (kaba kumaş) dokunmuş bir elbise olduğu halde, Emevilerin Horasan valisi ve Maverâünnehir Fatihî Kuteybe b. Müslim'in yanına girer. Kuteybe sorar:

"Niçin sof giydin?"

Muhammed b. Vasî, ise susarak cevap verir. Fakat Kuteybe ısrarlıdır, sorusuna cevap ister. ALLAH Dostu, dayanamaz, cevaplar:

"Zühdümden ötürü giydim desem, kendimi methetmiş olacağım. Fakirliğimden ötürü giydim desem ise ALLAH kullarına şikâyet etmiş olacağım. Ne diyeyim?"

ALLAH Dostu için, ALLAH'tan ayrı düşünülebilecek hiçbir şey yoktur. O'nun için ALLAH'la irtibatı düşünülmeden yapılacak hiçbir davranış ve ALLAH'la irtibatı düşünülmeden söylenecek hiçbir söz yoktur.

AÇ OLSAYDI

Bayezid-i Bistami'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorarlar:

"Neden açlığı medh ediyorsun ?"

"Çünkü eğer Fir'avn aç olsaydı 'Ben, sizin en yüce Rabbinizim.' (79/Nâzi'ât:24) demezdi."

Kişiyse, ALLAH karşısında aczini hissettiren acı veya tatlı her olay, onun için bir lûtuftur. Çünkü kişi aczini bilmeden Rabbine yaklaşamaz.

DİNAR OĞLU MALİK (ALLAH O'ndan Razi Olsun)

Yıllarca ALLAH yolunda cihad etme aşkıyla kavrulur. En sonunda bir gün istediği fırsat çıkar. Bizans'a savaş ilan edilmiştir. Malik, büyük bir he-

yecanla cihad hazırlıklarını tamamlar. Ordunun hareketini beklemeye koyulur. Ne var ki, cepheye harekete bir-kaç gün kala Malik b. Dinar ağır bir hummaya tutulur ve ateşler içinde yatağa düşer. Cihadı kaçıır. Dinar oğlu üzüntüsünden kahrolmuştur. Kendi kendine:

“Ey Malik !” der, “Eğer sende bir hayır olsaydı, ALLAH katında bir değere sahip bulunsaydın, bu hastalığa yakalanmaz ve bu büyük hayırdan da geri kalmazdın. Sonra uyuyakalır ve bir rüya görür. Gizliden gelen bir ses Malik b. Dinar’a seslenir:

“Eğer savaşa gitseydin, esir düşecektin. Düşman sana zorla domuz eti yedirecekti. Kalbindeki ilahi nurlar da sönecekti. Bu hastalık sayesinde o kötü akıbetten korunmuş oldun. Bu humma senin için büyük bir lütuf oldu. Bir daha bilmeden kadere taş atma.”

Malik b. Dinar, ter, heyecan ve sevinç içinde uyanır. ALLAH’a sayısız kere hamd eder.

ALLAH Dostu, Kur’an’ın “Sizin için, hayır zannettiklerinizin çoğunda şer; şer zannettiklerinizin çoğunda hayır vardır. Ama siz bilemezsiniz...” deyişine uygun, yaşananlara ihtiyatla yaklaşır. Hemen hüküm vermekten sakınır. Bazen gaflet edip hataya düşerse de bir biçimde uyarılır.

İsmi meçhul bir diğer ALLAH Dostu da vardır ki, o da aynı ince noktaya parmak basar.

Devir, Osmanlı zamanıdır. Yaşlı Hak Dostu, İstanbul’dan Hacc’a niyetlenir. Yol uzun, masraf ağırdır. Hak Dostu ise paraca pek fakir... Ama Kâbe ve Medine hasreti içini kavurur. Derken, Hicaz yönüne gideceğini haber aldığı bir kervan bulur. Kervan reisine rica, minnet eder. Reis, ehl-i vicdandır. Sözü fazla uzatmaz:

“Olur, baba” der, “senin de duanı alır, sevabını paylaşıyoruz.”

Yaşlı Hak Dostu, reisin hesabına kervana dahil olur. Altına bir deve verilir, günde üç öğün yemeği sunulur. ALLAH Dostu’nun sevincine sınır yoktur.

Haftalar günleri kovalar, iki aydan uzun bir zaman geçer. Kervan hedefe varmak üzeredir... Medine’ye bir-kaç konaklık yol kalmıştır. Ve o güne kadar sakın, huzurlu geçen yolculuğun kaderi birden değişir. Kervanın önünü çöl eşkiyası kesmiştir.

Yükte hafif, pahada ağır ne varsa hepsi gaspedilir. Dolu kervan bir-kaç dakikada soğana çevrilir. Eşkiya yaşlı ALLAH Dostu’nu da yoklar ama cebini boş, elbisesini değersiz bir çuldan ibaret bulunca, ilişmez. Yaşlı Hak Dostu

ise olup biteni dikkatli bakışlarla seyreder.

Çete, tam, «işimiz bitti!» deyip de soyulmuş kervanı çöl ortasında bırakıp, çekip gideceği zaman, Hak Dostu olaya müdahale eder, eşkiya başına seslenir:

“Kervan reisinin sırtındaki bürümcük gömleği gözden kaçırdınız.” der, “Oysa o gömlek en az iki bin altın eder.” Uyarı üzerine haydutlar, kervan reisini yakından incelerler... Ve söylenenin doğru olduğunu anlarlar. Hızla, ihtiyara teşekkür edip, gömleği de alırlar. Şimdi, kervan reisi bir de gerçekten «soyulmuş» olur. Ve bu «soyulma», ona, kervanın soyulmasından bile daha acı gelir.

“Yahu!” der, kendi kendine bu ne biçim iş? “Biz bu ihtiyarı Hak Dostu bir garip zannettik, iyilik ettik, kervana aldık. Altına devesini, günde üç öğün aşını verdik. Duadan başka bir karşılık beklemedik. Ama şu yaptığına bak!”

Kervan reisi kırılgan, kervan reisi kızılgandır. Yine de yaşlı garibe bir şey demez. Boynu bükük, vurulmuş kervanıyla birlikte Medine’ye doğru devam eder. Kervanda ölüm sessizliği vardır. Kimseden çıt çıkmamaktadır. Bir-iki gün böyle geçer, sonra kervanın yolu yine kesilir. Bu defa da askerler tarafından. Askerler bağırarak haber verirler: “Filanca eşkiya çetesi, dün, gasbettikleri bütün mallarıyla beraber yakalandı. Sizden de zararı olan varsa, filanca şehre gitsin. Orada, devlet dairesinden malını ve parasını geri alsın.”

Kervanda, birden bire bir sevinç rüzgarı eser. İstikamet, adı geçen şehre çevrilir. Kısa sürede varılır. Şehrin girişinde ise görülür ki, çetenin bütün üyeleri darağaçlarında, cansız salınmaktadır. Mallar, paralar geri alınır. Hem de tastamam. Hem de kervan sahibinin bürümcük gömleğiyle birlikte... İki gündür devam eden soygun hüznünden sonra şimdi de büyük bir sevinç ve rahatlama yaşanmaktadır. O neşe içinde kervan reisi tekrar düşünür. Kendi kendine:

“Gidip şu ihtiyara yaptığı ihanetin sebebini bir sorayım” der, “belki de benim aklımın anlamadığı bir hikmeti vardı. Çünkü bu zat boş bir adama benzemiyor, hele ihanet edecek birine hiç benzemiyor.”

Ve sorar:

“Baba!” der, “Sen bu işi niçin yaptın ?” ALLAH Dostu’nun cevabı afallatıcıdır: “Evladım! Bu herifler, bu çöllerde tam otuz yıldır, eşkiyalık ediyorlardı. Bu zaman içinde yüzlerce müslümanın canına, binler-

cesinin de malına kıydılar.

Bu mazlumların ahları, bedduaları ise otuz yıldır üst üste binip, arşa yükseliyordu...

Bizim kervanı da soydukları zaman, perde-i gayb gözümünden kalktı ve gördüm ki mazlumların ahlalarının Gayretullah'a dokunmaları için "bir gömleklik" bir boşluk kalmış. Onu görünce, bildiğiniz gibi haydutları yoldan çevirip, senin gömleği de verdik... Ve sen bir de giden gömleğin için "ah" ettin. Sonra olanları da hep beraber gördük işte!"

ALLAH Dostu odur ki, yaşadıkları ve gördükleri karşısında hemen hüküm vermekten kaçınır. ALLAH'ın Hikmet Dairesi'nin, kendi küçücük akıl dairesinden sonsuz miktarda daha geniş olduğunu bilir. Bir şeyin "iyi" ya da "kötü" olduğunun kararını, o şeyin sonucunu görmeden vermez.

ALLAH Dostu, hayatın akışını anlamlandırmada ihtiyatla hareket edendir.

ENDÜLÜS'TEN BİR YİĞİT

Ebu Abdullah Muhammed Bin El-Mücahid (ALLAH O'ndan Razi Olsun).

Şimdi hasret kaldığımız, aziz Endülüs toprağının yiğitlerinden.

Mütevazi odası kitapla doludur... Gece, teheccüdünü tamam edince, bir tanesini eline alıp, okur... Sabaha kadar da ilimle dolar. İlim ve mânâ... Çift kanat takmış olanlardandır...

Birgün döneminin Endülüs halifesi EbuYakup, yanına gelir:

- "Ey Ebu Abdullah!" der, "Böyle tek başına saatlerce, günlerce... Sıkılmıyor musun?"

El Mücahid'in cevabı, sarsıcıdır:

- "ALLAH'a yakınlık bütün yalnızlıkları ortadan kaldırır. O, sürekli benimle birlikteyken nasıl "yalnızım" diyebilirim ve nasıl sıkılabilirim ki? Ne zaman O Şanı En Yüce ile konuşmak istersem, Kerim olan kitabı Kur'an'ı alıp, okurum... Ne zaman ALLAH ve Rasûlü'nün (O'na Binler Selam) yolunu yol edinmiş Kutlulardan biri ile konuşmak istersem, onların hayatlarını anlatan bir kitabı açar okurum. Ey Halife şimdi sen söyle! Ben yalnız mıyım?"

Halifenin başı önüne düşer... Susar, kalır...

Yalnız, ALLAH ile olmayandır.

Kur'an okumanın gerçeği, Alemlerin Rabbi ile konuşmaktır. Ve Kur'an'ı bu bilinçle oku-

mayanların, okumaları eksik demektir.

Hadis okumanın gerçeği ise, Hz. Muhammed (O'na Binler Selam) ile konuşmaktır...

Bir gün Halife, El-Mücahid'e (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bağışta bulunmak ister. Bir sandık dolusu altın, ALLAH Dostu'nun dergâhının ortasına bırakılır... El-Mücahid, değil altınlara elini sürmek, sandığa dönüp bakmaz bile... Günler, geçer... Durum Halife'nin kulağına kadar gider... Hem sinirlenir hem de meraklanır, Endülüs'ün halifesi... Kalkar El-Mücahid'in dergâhına gider:

-“Niçin” der, El-Mücahid'e, “bizim ikramımızı reddediyorsun?”

Keşfiyle, sandığın içindeki altınların fakir insanlardan gasp edilmiş olduğunu bilen El-Mücahid, cevap verir:

-“Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok!”

Halife sinirlenir...

-“Hayır. ALLAH'tan başka herkesin birşeylere ihtiyacı vardır!”

Fırsattır ki, El-Mücahid taşı gediğine koyar...

-“Haklısın. Ve o zaman neden bu altınları benden daha fazla ihtiyacı olan gerçek sahiplerine geri vermiyorsun?”

Halife donar, kalır...

ALLAH Dostu'nun en önemli özelliklerinden bir tanesi, kendini dünya karşısında uzak bir mesafede tutması, güç ve zenginliğin insanlardan değil, ALLAH'tan geldiği gerçeğini içselleştirmiş olması ve bütün hayatına yerleştirmesidir...

İkincisi de, bedeli her ne olursa olsun, hakkın söylenmesi gereken yerde konuşması ve cesaretidir.

Tıpkı, ALLAH Rasülü'nün (O'na Binler Selam): “Cesaretin en üstünü, zalim yöneticinin yüzüne karşı gerçeği söylemektir.” ya da “Zulüm karşısında susan, dilsiz şeytandır.” bu yururken anlattığı gibi.

Ve günümüz dünyası bu özelliklere sahip ALLAH Dostları'na ne kadar da çok muhtaçtır.

El-Mücahid'in (ALLAH O'ndan Razi Olsun) paraya ihtiyacı olur... Çevresini gözden geçirir, pazarda satılıp, para edebilecek bir şeyler arar... En fazla yarım dirhem edebilecek namaz cübbesinden daha değerli bir şeyi yoktur, Endülüs Aslanı'nın... Müritlerinden birinin eline verir, onu gönderir.

Pazarda, cübbenin ALLAH Dostu'na ait olduğunu öğrenen halk, müridin başına üşüşür...

Ve cüppe yetmiş dinara alıcı bulur... Bu para, küçük bir servettir...

Mürid sevinçle Efendisi'nin huzuruna varır, paraları uzatır. Durumu öğrenen El-Mücahid dinarlara bakarak ağlar ve:

-“Demek ki,” der “El-Mücahid’in dininin değeri topu topu yetmiş dinarmış!”

Sonra cüppeyi alana gider:

-“Al paranı” der, “vazgeçtim, satmıyorum”.

Henüz yakaladığı büyük nasibi bir anda kaybettiğini gören adam da ağlaya ağlaya cübbeyi geri verir.

Fakat geri aldığı dinarların bir tekine bile elini sürmez... Hepsini yoksullara dağıtır...

Para ve dünya kalbinde hâlâ bir yer tutabilen kişi, pek çok şey olabilir ama ALLAH Dostu olamaz.

ALİMİN OLGUNLUĞU...

Ünlü Abbasi halifesi Harun Reşid, bir İmam Malik (ALLAH O'ndan Razi Olsun) hayranıdır. Hayranlığı o derecedir ki, bir gün İmam'a, onun mezhebini resmi devlet mezhebi ilan etmeyi düşündüğünü fısıldar.

Ve bir çift çatık kaşla karşılaşır:

“Ey Mü'minlerin Emiri! Ümmet-i Muhammed'in (O'na Binler Selam)

alimlerinin ihtilafı, bu ümmet için rahmettir. Hepsi de insanları hidayete yöneltecek, hakikate götürecek en sahih delile uymaya çalışıyorlar. Hepsi de ALLAH'ın rızası peşindeler...”

Halife, susar...

Ve yine bir başka gün, aynı halife İmam Malik'e, ünlü hadis kitabı Muvatta'ı Kabe'ye asmak istediğini söyler. Bu teklif, yukarıdaki teklifin biraz daha rafine edilmiş şeklidir. Maksat, Muvatta'ı ve Maliki mezhebini diğerlerinin üstüne çıkarmaktır ve bu iş devlet eliyle yapılacaktır. İmam Malik yine karşı çıkar: -"Ashab-ı kiram ki" der, "her biri yıldız gibiydiler. Farklı şehirlere dağılmışlardı ve şeriatın detayları konusunda başka başka görüşleri vardı.

Bu halleriyle onlar bile İslam'ı kendilerinden ibaret saymadılar ve diğerlerinin görüşlerine de saygı duydular. Şimdi ben, nasıl, kendi kitabımı ve kendi mezhebimi, tek doğruymuş gibi kabul edeyim ve halkın da böyle kabul etmesini isteyeyim?"

Halife, yine susar...

İslam'ın gerçek alimi sadece bir bilgi yığını değildir. Kitap ve sünneti bütün ruhuyla içselleştirip, kişiliğini, onlara bakarak yeniden dizayn etmiş kişidir.

Dolayısıyla, objektiftir, ön yargısızdır, başkalarına karşı saygılıdır. Ene'sini (benlik, gurur) tatmin etmenin değil, insanlar arasında Hakk'ı yerleştirmenin peşindedir.

Kısacası o, sahip olduğu ilim sayesinde ALLAH Dostu olmuş bir kişidir. Eğer öyle olamamışsa, gerçekte alim de olamamış demektir.

Çünkü İslam'a göre alim olmak, bir bilgi birikimi sahibi olmak kadar, belli bir kişilik sahibi olmak da demektir.

DUAYA İHTİYAÇ

Bir zalim Muhammed b. Vasi'den (ALLAH O'ndan Rız Olun) dua ister. O, cevap verir:

"Kapında, zulmünden ötürü sana beddua eden binlerce kişi varken, ben dua etsem ne olacak? Zulumünü durdur, o zaman benim duama da ihtiyacın kalmaz."

HİÇ BİR ŞEY

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Rız Olun):

"Yüce ALLAH tam, iki bin makamda beni Kendi huzuruna aldı ve her makamda bana ayrı bir memleketin mülkünü teklif etti. Ben her seferinde teklifi geri çevirdim. En sonunda ALLAH da bana: 'Ey Bayezid! Ne istiyorsun?' dedi. Ben:

'Hiç bir şey istememeyi istiyorum.' dedim."

ALLAH Dostu kendi cüz'i iradesini, ALLAH'ın sonsuz iradesi içinde eritip, O'ndan nefsi adına hiç bir şey istemeyen, sadece O'nun verdikleriyle yetinen kişidir.

DUAYI ONDAN İSTEYİN...

Endülüs hükümdarlarından Yahya bin Yuğan yolda bir ALLAH Dostu ile karşılaşır.

Künyesi, Ebu Abdullah et-Tunsi'dir (ALLAH O'ndan Razi Olsun)'. Hükümdar, yaşlı ALLAH Dostu'na saygıda kusur etmez. Atını durdurur, selam verir.

ALLAH Dostu, hükümdarın selamını sakın ve vakur bir tavırla karşılar. Ve hükümdar, sorar:

- "Ey Şeyh! Bu kıyafetlerle namaz kılmam caiz midir?"

Hükümdarın üzerindeki elbiseler bir servete denktir.

Ebu Abdullah ise sadece güler.

O'nun gülmesi hükümdarı kızdırır. Sertleşir:

- "Niye gülüyorsun?"

- "Anlayışının kıtlığına, nefsinden ve halinden bu kadar cahil olmana! Hiçbir şey sana bir leşin kanları içinde yuvarlanarak onu iğrenmeksizin yiyen, ama kirlenmesin diye de işerken bacağını havaya kaldıran bir köpekten daha çok benzeyemez. Halkın devletten gördüğü bütün zulümlerden he-

saba çekileceğin halde, sen kalkmış elbiselerini soruyorsun."

Yahya bin Yuğan, gözyaşlarına boğulur... Atından yıkılır... Sadece atından da değil... Saltanatından... Hükümdarlığı bırakır. ALLAH Dostu'na ben-

de olur.

Dergâhta üç gün misafir edilir. Dördüncü günün sabahı ise Ebu Abdullah, odasının kapısında belirir: -"Ey melik," der, ALLAH Rasûlü'nün (O'na Binler Selam) sünneti olan üç gün misafirliğin bitti, şimdi çalışmalısın. Ormana git ve odun topla.»

Eski hükümdar, yeni Hak Yolcusu, boynu bükük ormanın yolunu tutar.

Bir-kaç gün öncesine kadar karşısında saygı ile eğildikleri hükümdarı, pazarda odun satarken gören halkın akli başından gider. Onu gören herkes ağlamaktadır.

Hükümdar ise odunlardan elde ettiği parayla kıt kanaat geçinip, artanını da sadaka olarak dağıtmaktadır.

Ömrünün sonuna kadar da böyle bir hayat yaşar, vefat eder ve şeyhinin yanına gömülür.

Şeyh Ebu Abdullah et-Tunsi ise, yaşarken kendisinden dua istemeye gelenleri eski hükümdar Yahya bin Yuğan'a gönderir: -»Duayı ondan isteyin» der, «Çünkü o ALLAH için hükümdarlıktan vazgeçmiş eski bir meliktir. Eğer ALLAH beni böyle bir şeyle imtihan etmiş olsaydı, bilemiyorum tahtımı terkedebilir miydim...»

Kulun Rabbi kattında sahip olduğu yer, Rabbin, kulun kalbinde sahip olduğu yer kadardır. Ve kulun Rabbi için yaptığı fedakârlık, çektiği sıkıntı, terkettiği dünyası kadardır.

Rableri katında büyük bir yer sahibi olmaya göz dikenler, bilsinler ki istedikleri şeyin bedeli de büyük olacaktır.

HANGİSİ ÜSTAD ?

İslam tarihinde nam bırakmış iki büyük ALLAH Dostu Belh'li Şakik ile İbrahim b. Edhem (ALLAH Onlardan Razi Olsun) aynı sene hacca gitmişlerdir. Tavafta karşılaşırlar, İbrahim b. Edhem, Belh'li Şakik'e sorar:

- "Siz, Belh'in mana erleri, aslınızı neye bina ettiniz. Hakka giden yolda prensibiniz nedir?"

- "Rızık bulunca yeriz, bulamayınca da hamd ederiz."

- "Ama Belh'in köpekleri de böyle yapıyor!"

Şaşırır, Şakik...

- "Peki siz Horasan'da ne yapıyorsunuz?"

- "Biz rızık bulunca bizden daha muhtaç kardeşlerimize veririz. Bula-

mayınca da hamd ederiz.”

Belh’li Şakik, İbrahim b. Edhem’in önünde saygıyla oturur ve elini, ellerinin arasına alır:

–“Ey İbrahim” der, “sen bizim üstadımızsın!”

ALLAH Dostu olmaya giden yolun inceliklerinden biri de halk içinde Hak’la beraber olurken, halkın hakkını da kendi hakkının önünde gözetmektir. Hakkın halkına değer vermemek, o Hakk’ın dostu olamaz.

KÜÇÜĞÜNÜ GÖSTERİN DE...

Padişah Üçüncü Sultan Mustafa, Sultan Ahmet Camii’nde, padişahlara özel mahfelde mevlid dinlemektedir. Bir ara dalgın bakışlarını ALLAH Dostları’nın, şeyh efendilerin bulunduğu tarafa doğru kaydırır ve kendi kendine meraklanır.

–“Acaba bunların içinde en büyük hangisidir?”

Padişah düşüncesini henüz tamamlamıştır ki, bakmakta olduğu topluluktan birinin yerinden kalkıp, kendi bulunduğu mahfele doğru geldiğini görür.

Gelen, o dönem İstanbul’unun tanınmış mana rehberlerinden Hasan Ünsî (ALLAH O’ndan Razi Olsun) hazretleridir.

Efendi hazretleri, padişah mahfelinin altında durup, Sultan Üçüncü Mustafa’ya seslenir:

–“Devletlüm, siz küçüğünü gösterin de, ben büyüğünün kim olduğunu söyleyeyim.”

ALLAH Dostu, fani olan nefsine ve dünyasına ait herşeyi Rabbi için aşmış, kendi varlığını Rabbinin rızasında eritmiş olduğu için küçüklüğün her halinden sıyrılıp, tek ve gerçek büyük Olan’da benliğini eritmiş ve bu sayede büyüklüğe ulaşmıştır.

Daha kısa şekliyle, küçük olan ALLAH Dostu olamaz. ALLAH Dostu olan küçüklükte kalmaz.

OĞLUM! SENİ ALLAH’A...

Miladi 13.yy.ın ve «Hadis Tarihi»nin dev simalarından... Ünlü hadis

klasiği «et-Terğîb ve't Terhib»in yazarı İmam Münzirî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), hadis alimlerini karakterize eden o delice fedakârlık ve adanmışlık ruhunda öyle bir ufka ulaşmıştır ki...

Bir gün oğlu vefat eder... el-Münzirî, ilimle meşgul olduğu Kâmiliyye Dâru'l-Medresesi'ndedir. Ve cuma namazları hariç medresenin dışına hiç çıkmamaktadır. Ciğer parçasının vefatı bile İmam'a bu prensibini bozdurtmaz.

Cenaze namazını medresenin içinde kıldırır... Oğlunu dış kapıya kadar geçirir ve oradan da mezarlığa uğurlar:

“Oğlum! Seni ALLAH’a emanet ediyorum...” der.

Sonra da kitaplarının ve öğrencilerinin yanına döner.

Bugün sahip olduğumuz Hadis ilmi ve kitapları işte böylesi bir fedakârlığın ve adanmışlığın ürünleridir...

Bu gerçekler karşısında, ancak şeytanlara yakışacak bir kayıtsızlık ve kibirle, hadis alimlerini sahtekârlıkla, hadisleri uydurulmuş olmakla suçlayıp, İslam'ın bu ikinci temel direğini inkâra kalkışan okumuş cahillerin pişman olup, yüzlerinin kızarması gerekmez mi?

Ne dersiniz? Acaba çok şey mi beklemiş oluyoruz?

ONLAR NEREDE ?

-“Ey Haccac! Adem’e (ALLAH’ın Selamı Üzerine) kadar kaç atan vardır?”

Haccac, beklemediği bu soru karşısında şaşırır. Ancak:

-“Çok!”, diyebilir.

Hasan-ı Basri, tekrar sorar:

-“Nerede onlar?”

Haccac’ın sesi zayıf çıkar:

-“Öldüler!”

Sonra Haccac başını yere eğer, Hasan Basri de çıkıp, gider.

ALLAH Dostu, ölümü unutmayan ve çevresine de unutturmayandır.

HAKK’LA BAŞBAŞA

Derviş halvet halinde, Rabbi ile başbaşa oturmadadır. Gafil bir derviş ise, odaya girip onun halvetini bozar ve sorar:

-“Burada yalnız başına ne oturuyorsun?”

“Yalnız” zannedilen, canı sıkın, cevap verir:

-“Rabbimle başbaşıydım. Sen geldin yalnız kaldım.”

Rabbiyle başbaşa kalmanın zevkini tadamayan, o Rabbin Dostu da olamamış demektir.

BEN NEFSİMİ...

Adı Ahmed b. İsa’dır (ALLAH O’ndan Razi Olsun). Mesleği ipekçilik... Lakabı da Harrâz... Yani, “İpekçi”.

Bir gün ipeği eğirip, tekrar bozduğunu görürler.

-“Niçin böyle yapıyorsun?” diye sorarlar.

O cevap verir:

-“Beni meşgul etmesin diye, ben nefsimi meşgul ediyorum.”

ALLAH Dostu, her anına dikkat eden, boşa vakit geçirmeyen insandır.

YAPTIĞIMI YAPMADIKÇA

Bayezid-i Bistami (ALLAH O’ndan Razi Olsun), yolda bir genç tarafından adım adım takip edilmektedir. “Öyle ki genç, adımlarını tam da Bayezid’in adımlarının üzerine koyar. Bununla da Bayezid’in manevi feyzinden pay almayı ümid eder. Sonra da Bayezid’a seslenir:

“Ey Şeyh! Üzerindeki elbisenin kumaşından bir parça da bana ver. Ver ki senin feyzin bana da geçsin.”

Bayezid’in cevabı anlam ve ders yüklüdür:

“Benim elbisemin kumaşını değil, tümüyle benim derimi giyinmiş olsan bile, benim yaptığım kulluğu yapmadıkça, yaşadığım gibi yaşamadıkça bunun sana hiçbir faydası olmaz.”

ALLAH Dostu haline gelmekte torpil sökmez ve kısa yolu da yoktur.

O iş, bir kulluk, çile, sabır ve İslam’ı yaşama işidir.

HERŞEYİ YERİNE...

İsmi halk katında meçhul, Hak katında makbul bir ALLAH Dostu’dur. Fakirdir. Devrin hükümdarı haline acır... İçinde üçyüz altın bulunan bir kese uzatır:

-“Bunu” der, “kendine hamam parası yap!”

İsimsiz derviş, sesizce keseyi alır.

Sonra, götürüp, tamamını bir hamamcıya verir ve sırrolur. Sessizce...

ALLAH Dostu, dünyaya sadece onun değeri kadar değer verendir.

HASAN-I BASRÎ (ALLAH O’ndan Razi Olsun) OLMAK

Tabiinin büyük siması... İslam’ın ruh yolu demek olan Tasavvufun ilk-
lerinden... Peygamber hanımının memesinden süt emmiş insan... Mümin-
lerin merdi, Hakk’ın seveni...

Hasan-ı Basri (ALLAH O’ndan Razi Olsun)...

Bir gün bir savmanın damında o kadar çok ağlar ki gözyaşları sel olur,
damdan içeri akarak birinin üzerine damlar. Adam başını yukarıya çevirerek
sorar:

“Acaba bu su temiz midir?”

Hasan cevaplar:

“Değildir. Yıkamalısın. Çünkü onlar günahkâr bir kulun günahlarına
döktüğü gözyaşlarıdır.”

ALLAH Dostu, en büyük üzüntü kaynağı kendi günahları olan insandır.

Devrin halifesi Ömer b. Abdülaziz (ALLAH O’ndan Razi Olsun) ki, AL-
LAH Dostluğunda Hasan-ı Basri (ALLAH O’ndan Razi Olsun) ile yarışabile-
cek bir insandır, bir gün Hasan’a bir mektup yazar:

“Bana nasihat et!” der.

Hasan’ın cevabı kısa ve vurucudur:

“İzzet ve Celal sahibi ALLAH seninle beraberse, kimden korkuyorsun?
Eğer O seni terk etmişse, o zaman kime ümit bağlayacaksın ?”

* * *

Korku ve ümidin tek kaynağı ALLAH olmadıkça ALLAH Dostu olunmaz.

Aynı devrin bir diğer Hakk aşığı Malik b. Dinar (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir gün Hasan-ı Basri'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorar:

"Ey Hasan! Alime verilen ceza nedir?"

"Kalbinin ölmesi!"

"Kalbin ölümü nedir?"

"Dünya hırsı!"

Hayatının bir döneminde Rabbine yakınlaşmış bir kişinin kalbinde, daha sonra dünyaya karşı bir hırs oluşmuş ise, bu durumdan korkmalı hem de çok korkmalıdır.

Bunlar da onun yürekleri hoplatan sözlerinden bir gül destesi:

"Koyun insandan daha duyarlıdır. Çünkü çobanın bir uyarısı onu otlamaktan alıkor. Fakat Yüce ALLAH'ın Kelamı (Kur'an) birçok insanı ne yazık ki günahlardan alı koyamamaktadır.

Gönül insanları genellikle suskundurlar. Gönülleri dile gelip, söz lisana akmadıkça, konuşmazlar.

Zavallı insan! Helali, hesap ve haramı, azap gerektiren bir dünyaya razı olmuştur.

Akıllı kişi odur ki, dünyasını harap eder ve harap ettiği dünyanın enkazı üzerine de ahiretini inşa eder. Ahmak da odur ki, ahiretini harap eder ve onun üzerine dünyasını inşa eder.

Aziz ve Celil olan ALLAH'ı tanıyan O'na dost, dünyayı tanıyan da ona düşman olur.

BEKLENTİ OLMAMALI

Tarihte nam bırakmış en büyük ALLAH Dostları'ndan Ebû'l Hasen eş-Şâzelî (ALLAH O'ndan Razi Olsun) daha yolculuğunun başlarındadır. Bir mağaraya kapanır, tam seksen üç gün riyazet yapar. Halvette kalır. Ve manevi perdelerinin kalkmasını, kendisinde keşifler, kerametler ortaya çıkmasını beklemeye başlar. O beklerken, Şâzelî'nin mağarasının önünden nura garkolmuş gibi bir kadın geçer. Kadın, yavaşça mırıldanmaktadır:

"Biz altı aydır ağzımıza bir lokma ekmek koymuyoruz da Rabbimizden hiçbir şey beklemedik. Bir uğursuz ise seksen gün aç kaldım diye O'na naz yapıyor!"

Şâzelî, duydukları karşısında beyninden vurulmuşa döner.

ALLAH Dostu, kimsenin takat getiremeyeceği kulluğu yapıp da nefsi adına Rabbinden hiçbir beklentisi olmayandır.

LOKMA VEREN... BİR DE KENDİNİ VEREN

Hammadî Serahsî'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorarlar.

"Hak yoluna nasıl girdin?" O, anlatır: "Bir zamanlar Serahs'ta çobanlık yapardım, "î'sar" (aç kalma pahasına varlığını başkalarıyla paylaşma) etmeyi çok severdim. Kur'an'ın, "Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları (Mü'minleri) kendilerine tercih ederler." (59/Haşr:9) ayeti benim mürşidim gibiydi. Ve bir gün bir arslanın ortaya çıkıp, sürümdeki develerden birini öldürdüğünü gördüm. Arslan, deveyi öldürdükten sonra bir tepenin üzerine çıkarak kükredi. Ormanda ne kadar yırtıcı hayvan varsa ortaya çıkıp, deveyi paylaştılar. Arslan ise uzaktan seyrediyordu. Bütün hayvanlar doyup, çekildikten sonra o arslan da devenin kalanlarından yemek istedi fakat son anda ortaya çıkan topal bir tilki yüzünden hiçbir şey yemedi. Ve ortadan kaybolmadan önce benim yanıma yaklaşıp, gönlüme şöylece hitap etti:

"Ey Ahmed! Lokma ikram etmek biz hayvanların kârıdır. ALLAH Dostları ise canlarını ikram ederler!"

ALLAH Dostu olmak için alelâde bir cömertlik ve gayret yeterli değildir. Böyleleri ancak salih bir Mü'min olabilirler.

ALLAH Dostu ise, ALLAH ve İslam uğrunda, maddi, manevi bütün varlığını ortaya koyandır.

BEN BİR HİÇİM

Hak Dostu zannedilen biri, halkın arasında kendisi ile bir başkasını karşılaştırmaktadır:

-“Ben” der, “bir ölçek darıyım. O ise bir tanedir.”

“Bir darı tanesi” denilen ALLAH Dostu’nun müridlerinden biri de bu karşılaştırmaya şahit olur. Kızar ve gidip durumu kendi mürşidine “bir tek tane”ye iletir. “Bir darı tanesi” tebessüm eder:

-“Yanlış söylemiş” der, “o tek tane de odur. Ben ise bir hiçim!”

Nefsini hiçlemeyen, Rabbi katında varlık kazanamaz.

NEFİS MÜCADELESİ

Ahmed Nuri’ye (ALLAH O’ndan Razi Olsun), ayaklarının niçin şiştiğini sorarlar. O, anlatır:

“Nefsim benden hurma istedi. Vazgeçirmek için mücadele ettim ama baskın çıktı. Pazara gidip, istediği hurmaları aldım ve ona şöyle dedim: -‘Sen de bunlara karşılık, bir gece boyunca namaz kılacaksın.’ Önce kabul etti. Hurmaları yedim. Gece oldu. Nefsime -‘Hadi!’ dedim. Bu sefer o, verdiği sözden caymak istedi. Ben de bu dönecliğine ceza verdim. ‘Tam kırk gece hiç uyumadan namaz...” dedim. Şimdi bu cezayı çekmede. Ayaklar da o yüzden şişti.”

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi’nin (O’na Binler Selam) buyurduğu üzere “En büyük düşmanı olarak kendi nefsinin...” bilip, hayatını o nefisle yaka-paça halinde geçiren insandır.

KUL HAKKI

H. Ömer (ALLAH O’ndan Razi Olsun) torunu, raşid halifelerin beşinci, ALLAH Dostları’nın en büyüklerinden birisi Ömer b. Abdulaziz’i (ALLAH

O'ndan Razi Olsun), bir hâl şahidi anlatmaktadır: "Gördüm ki, gece evinde, devlet evrakı üzerinde çalışıyordu. Sonra, işine ara verdi ve benimle söyleşmeye başladı. Fakat bu arada yanmakta olan bir mumu söndürüp, başka bir mum yaktı. Sebebini sordum. -'İlk mum hazinenin parasıyla alınmıştı, ikincisi ise benim paramla... Ve hazine mumunun aydınlığında sohbet etmemiz caiz olmazdı.' "

ALLAH Dostu, İslam'a ve kul hakkına uyma hassasiyeti aşkın boyutlara ulaşmış olandır.

ÖLÜM, HER AN...

Görürler ki Maruf el-Kerhi (ALLAH O'ndan Razi Olsun), Dicle'nin yakınında toprakla teyemmüm etmektedir. Hayret ederek sorarlar:

- "Ey Maruf! Teyemmüm edeceğine, yüz adım daha yürüyüp Dicle'den abdest alsana!"

O, hayretlerini giderir:

- "Benim de niyetim o ama ya Dicle'ye varamadan yolda ölürsem!"

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) «Ölümü çok hatırlayın» emrine uygun yaşayan, her yerde ölümü bekleyen, her zaman ölüme hazır olandır.

MENEKŞENİN ZİKİRİ

Eşrefoğlu Rumi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) henüz genç bir talebedir. Bir gün hocası bütün sınıfı kırlara götürür. Ve dervişlerine emreder:

“Bana birer menekşe getirin!”

Herkes hocaya en güzel menekşeyi sunabilmenin heyecanıyla birbirleriyle yarışmaya başlar... Kısa bir zaman sonra da, ellerinde birbirlerinden güzel menekşelerle hocalarının önünde sıra olurlar.

En arkada, boynu bükük, mahcup Eşrefoğlu Rumi... Çünkü onun elinde solmuş bir menekşe vardır. Ve son olarak o da menekşesini hocasına uzatır. Hoca, menekşenin halini görünce hafif bir tebessümle Eşrefoğlu'na sorar:

“Ey derviş! Sen güzel, canlı bir menekşe bulamadın mı?

O, mahcup bir eda ile cevaplar:

“Buldum efendim ama koparmaya elim varmadı. Çünkü onlar Rablerini zikrediyorlardı. Onları zikirlerinden koparamadım ve emrinizi yerine getirmek için de zikri bitmiş ve onun için de solmuş... işte bu menekşeyi getirebildim.”

Hoca, genç Eşrefoğlu'nu kendine doğru çeker ve iki kaşının ortasından öper.

ALLAH Dostu, her olayda ALLAH'ı gören, her varlıkta ALLAH'ı duyandır.

KERAMETİN DEĞERİ

Ebu HayrTînatî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), “Amelini gösteren her kişi riyakâr, halini gösteren her kişi bencildir.” sözünün sahibi, tevekkülü tevazu ile bütünlemiş bir mânâ direğidir.

Küçük rütbeli bir veli görür ki havada uçarak gitmektedir. Kaşlarını çatarak uçan veliyi durdurur ve sorar:

-“Nereye böyle?”

-“Hacca”

-“Peki ama niçin uçarak?”

-“...!?”

-“İn aşağı. Sen de herkes gibi yürü!”

ALLAH Dostu, keramet pazarlayıp kendini gösterme derdinde olan kişi değildir. O, tek derdi ve hedefi, Rabbinin tanınıp sevilmesi, O’nun dininin yaşanıp, yüceltilmesi olan kişidir.

BENİ BUNUNLA...

Ebu Hasan Harakani’nin (ALLAH O’ndan Razi Olsun) küçük bir bağı vardır. Burayı bir kere beller, topraktan gümüş külçeleri çıkar... Sonra bir daha beller, bu kez de altın külçeleri çıkar... Ve üçüncü bellemede toprak ona inciler, elmaslar sunar... Harakani el açıp, Rabbin dergâhına yönelir:

-“Ey Rabbim! Beni bunlarla avutma.

Ben dünyaya aldanıp da Senden yüz çevirmem.”

ALLAH Dostu, ALLAH’ın Dostluğu’nu hiçbir şeye değişmeyendir.

HEP ELHAMDÜLİLLAH

ALLAH Dostu müridine rica eder:

-“Bizim eve git. Filanca yerde, içinde beş bin altın bulunan bir kasa var... Onu al, gel!”

Mürid eve gider ve kendine tarif edilen yerde kasa filan bulamaz. Telaş ve hüznün içinde müşdidinin yanına döner. Durumu bildirir. ALLAH Dostu, bir an düşünür, sonra “elhamdülillah” der ve işine kaldığı yerden devam eder. Sanki hiçbir şey olmamış gibidir.

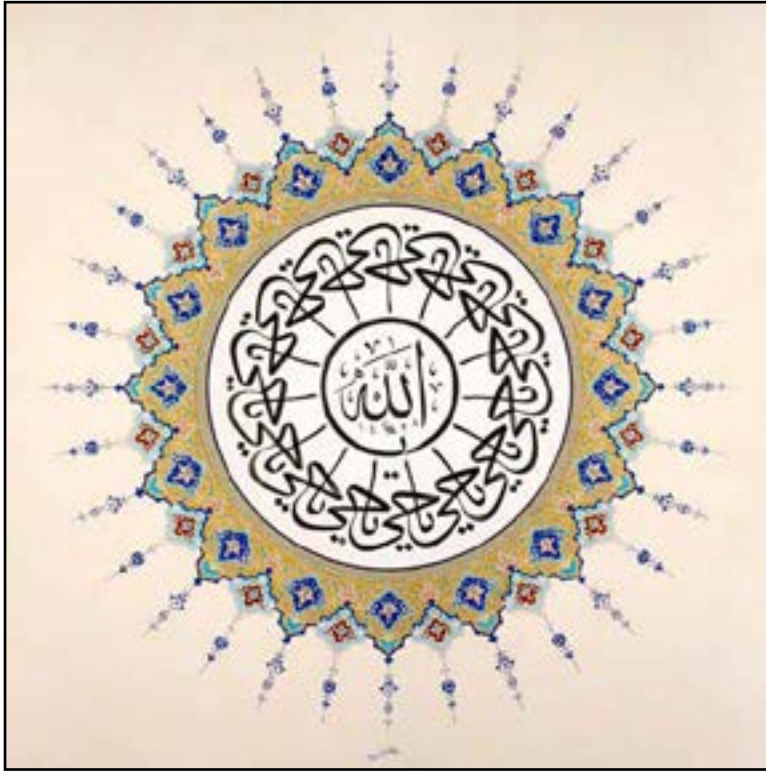
Mürid, bu durumu garipser. Bir anlam veremez. Fakat sıkıntısı büyüktür. Beşbin altın çok paradır. Geri döner ve evi, iyice, baştan ayağı bir daha arar. Bu kez para kasasını bulur. Sevinç içinde, uçarak ALLAH Dostu’nun yanına gelir. Müjdeyi verir. Efendi hazretleri bir kez daha başını öne eğerek, “Elhamdülillah” der ve hiçbir şey olmamış gibi işine devam eder.

Mürid, hiçbir anlam veremediği bu halin hikmetini mürşidinden sorar:

-“Efendim” der, “altınlar kayıp, dedim. Elhamdülillah deyip, işinize devam ettiniz. Sonra, müjde! Altınlar bulundu, dedim, siz yine Elhamdülillah deyip, devam ettiniz. Niçin?”

-“Evladım! Sen, kayıp haberini getirdiğinde kalbimi dinledim, hiçbir üzüntü duymayınca bu halden ötürü Elhamdülillah dedim. Sonra, bulundu haberini getirdin. Ben, yine kalbimi dinledim. Bu sefer de hiçbir sevinç yoktu. Buna da Elhamdülillah, dedim.”

ALLAH Dostu, dünyaya ait olana sevinmeyen, dünyaya ait olana üzülmemeyendir. ALLAH Dostu’nun bütün sevinçlerinin ve hüznlerinin kaynağı, ALLAH ve doğrudan ALLAH’la bağlantılı olan şeylerdir.

İKİ TARLA

Somuncu Baba (ALLAH O’ndan Razi Olsun), bir sevenine, yanyana bulunan, aynı büyüklükte iki tarla verir ve rica eder:

-“Kardeşim bu iki tarlaya da buğday ek! Biri senin niyetine olsun, biri de benim!”

Seven, canla başla işe koyulur. İbadet aşkıyla, tarlaları sürer, eker, bakar ve bekler. Nihayet hasat mevsimi gelir. Yakında Somuncu Baba, tarlaları görmeye, teftişe gelecektir. Fakat, durum seven için çok sıkıntılı bir haldedir. Kendi niyetine ektiği tarla, göğeri gitmiş, buğday başakları ağaç gibi olmuştur. Daneden kırılmak üzeredirler. Efendi hazretlerine ektiği tarlada ise başaklar, bir karış kalmıştır. Tohumluk buğdayı bile alabilmek imkânsızdır. Ve seven bunu Efendi’ye nasıl gösterecektir?

En sonunda mahçubiyeti onu yalan söylemeye sürükler... Somuncu Baba, teftişe gelir... Seven, göğermiş tarlayı göstererek:

-“Bu sizinki...” der. Kavruk başakları gösterip, boynunu bükerek:

-“Ve bu da benim ki... ALLAH, herkese layığını verir...” Fakat Somuncu Baba son söylenenleri duymamıştır bile. Kendine ait göğermiş tarla karşısında iki gözü de ceyhun, döğünüp durmaktadır...

-“Bu güne kadar dünya yüzüme gülmezdi. Acaba Rabbime karşı nasıl bir günah ettim ki ALLAH bana böyle muamele etti?”

Somuncu Baba’dan duydukları karşısında şaşkınlaşan seven pişmanlık içinde kendini Efendi hazretlerinin ayaklarına atar, özür diler:

-“Bağışla beni ve üzülme. Hikmeti anlayamadım. Yalan söyledim. Sen Rabbin huzurunda yine aynı nazlı yerdesin. O kavruk tarla seninki idi, göğermiş olan da benim...”

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi’nin (O’na Binler Selam) deyimiyle “ALLAH’ı ve O’nun Sevgilisi’ni sevenin üzerine belalar sel gibi inen” kişidir. ALLAH onu, gözü, ALLAH’tan başkasına kaymasın diye “dünyadan korur.” Ve ALLAH, Dostları’na, bu dünyada maddi lütuflarını liyakatlarına göre değil, ihtiyaçlarına göre verir.

ALEMİN DİRDİ, VELİNİN DİRDİ

Fatih döneminin manevi direklerinden Akşemseddin (ALLAH O’ndan Razi Olsun)... Bir bayram günüdür... Bütün halk şenlik ve eğlencede... Fakat bu arada bazı kendini bilmezler ölçüyü aşmış, «eğleniyoruz» derken harama girmiştir. Bu hal Akşemseddin’i iki büklüm eder. Ortadan kaybolur. Kaybı, tanıyanlarını, sevenlerini endişelendirir. Uzun boylu aramalardan sonra bir gizli köşede, bir yol geçmez izbede bulurlar, kendisini. Akşemseddin’in beti-benzi solmuş, ağlamaktan yanaklarında iki yol oluşmuştur. Arayıcılar, bu halin sebebini anlamayıp, sorar:

-“Efendi hazretleri! Bu ne hal? Bir sıkıntınız, derdiniz mi var?”

-“Evet! Halkın içine düştüğü gaflet!”

SADECE ALLAH’TAN

Meçhul Hak Dostları’ndan biri aç kalmıştır. Bir arkadaşına bu durumundan yakınır ve:

-“On günden beri açım! Hiçbir şey yemedim.” der. Sonra pazara doğru yürür. Yolda bir gümüş para bulur. Üzerinde de şöyle bir yazı:

“Yüce ALLAH, senin aç olduğunu bilmiyor mu ki, ona buna şikâyet ediyorsun.”

ALLAH Dostu, başına gelen belayı, karşı-sındakinin çözüme bir katkısı olmayacaksa,

ALLAH'tan başkasına şikâyet etmeyendir.

HERKES KENDİ SULTANI-NIN...

Ebu Said bin Ebu'l Hayr (ALLAH O'ndan Razi Olsun), henüz küçük bir çocuktur ama Hak Dostluğu'nda çok mesafe katetmiştir. Babası Ebu'l Hayr ise sultan Gazneli Mahmud'un çok yakın dostudur. Ve bu nedenle de yeni yaptırdığı sarayın bütün duvarlarını sultanın resimleriyle süsler.

Çocuk Ebu Said bir gün babasından kendisine bir ev satın almasını ister. Zengin baba, Hak Dostu oğlu kırmaz, ev hemen alınır: Ve küçük ALLAH Dostu evin bütün duvarlarını «ALLAH» yazılarıyla donatır. Bu duruma şaşırان baba, oğluna sebebini sorar. Cevap, sarsıcıdır:

-“Sen kendi evini kendi dostunun resimleriyle bezedin, ben de kendi evimi benim Dostum'un ismiyle...”

ALLAH Dostu, kendine “Dost” olarak sadece ALLAH'ı sayandır.

İKİ CEVİZİN FARKI

Ebu Abbas Seyyari (ALLAH O'ndan Razi Olsun) ceviz almak üzere bir dükkâna girer. ALLAH Dostu'nu tanıyan dükkân sahibi çırağına:

-“Cevizlerin en iyilerini seç!” der.

Seyyari, dükkâncıya sorar:

-“Her müşteri için aynı şeyi yapıyor musun?” Adam:

-“Hayır efendim.” der, “Bu sizin ilminizin ve maneviyatınızın hürmetine!”

Ebu Abbas Seyyari bu cevap karşısında ceviz almaktan vazgeçer:

-“Ben bu ilmi ve manayı iki ceviz arasındaki fark için kazanmadım.”

ALLAH Dostu, sahip olduğu gerçek değerleri ALLAH'ın rızasından başka şeye değişmeyendir.

HAMAMA BİLE...

İbrahim b. Edhem'i (ALLAH O'ndan Rız Olun) hamamın kapısında durdurup, kendisinden ücret isterler. O ise ağlayıp, dövünmeye başlar:

-“Eyyvah, eyyvah!” der, “Bu dünyada hamama girerken bile bir ücret istiyorlar. Ödemezsen almıyorlar. Ya yarın ahirette nasıl olacak, ibadetler ve salih ameller olmazsa Cennet'e nasıl girilecek?”

**ALLAH Dostu, gördüğü her şeyde ve yaşadığı her olayda ALLAH'ı ve Ahiret'i hatırlayan-
dır. ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) deyimi ile: “dünyasını Ahireti ne göre yaşa-
yandır.”**

ÖYLE BİR SÖZ Kİ...

Ebu Haşan Bûşencî'ye (ALLAH O'ndan Rız Olun) sorarlar:

-“Nasılsın?”

Cevap, ALLAH Dostu olmadan verilemeyecek bir cevaptır.

-“Nasıl olayım? Dişlerim, ALLAH'ın nimetlerini yiye yiye yıprandı. Dilim ise, ondan şikâyet ede ede yoruldu.”

**ALLAH Dostu, kendi nefsinin, En Sevgili'nin (O'na Binler Selam) deyiş ile “en büyük düş-
man” bilip, onu kınamaktan hiç geri kalmayandır.**

FANİ OLMAK

Meçhul kahramanlar ordusundan bir ALLAH Dostu, uzun bir çöl yolcuğuna çıkmıştır ki, yanında azık ve su adına hiçbir şey bulunmamaktadır. Bu durumu bilen başka bir yolcu çölde onunla karşılaşınca aklından geçirir:

-“Bu adam canına hiç önem vermiyor.”

ALLAH Dostu, ona doğru dönerek, seslenir:

-“Gıybet haramdır.”

Yolcu, aklından geçenden ötürü pişman olur, bütün kalbiyle tevbe eder. Bunun üzerine ALLAH Dostu yine selenir:

-“O, kullarının tevbesini kabul eden, kötülükleri bağışlayan ve yaptıklarınızı bilendir.” (42/Şûrâ:25)

İHLAS

Ebu Abdullah b. Cella’ya (ALLAH O’ndan Razi Olsun) “Bize fakr’ı anlat!” derler. O, hiç konuşmadan dışarı çıkar ve bir süre sonra geri gelir. Sonra da “Fakr”ı anlatır ki, insanlar etkilenir, gözyaşları sel olur.

Sohbetten sonra biri yaklaşıp, sorar:

-“Ey Aziz! ‘Bize fakr’ı anlat’ dediğimizde nereye kayboldun?”

-“Üzerimde dört dirhem kadar bir para vardı, önce dışarı çıkıp onu fakirlere verdim ve kendim tam olarak fakir kaldım. Sonra da yanınıza gelip, size “fakirliği” anlattım.”

ALLAH Dostu, anlattığını yaşayan; yaşadığını anlatandır. ALLAH Dostu, ihlasına, içinin dışıyla bir olmasına titreyen insandır.

EN AZI...

Belh’in eski hükümdarı, ALLAH’ın yeni Dost’u İbrahim Edhem (ALLAH O’ndan Razi Olsun), Dicle kenarında oturmuş yırtık hırkasını dikmektedir. Biri yanına yaklaşıp, sorar:

-“Belh hükümdarlığını kaybettin de, yerine ne kazandın?”

İbrahim Edhem soruya cevap vereceği sırada elindeki iğneyi Dicle’ye düşürür. Ve nehre doğru dönerek:

-“İğnemi bana geri verin.” der.

Dicle, başlarını nehirde dışarı çıkarmış binlerce balıkla kaplanır. Her birinin ağzında birer altın iğne vardır. Ve her biri İbrahim Edhem'e bakmaktadır.

İbrahim b. Edhem ise sakince kendisine soru sorana döner. Cevap vermez.

ALLAH'ın değişmez kanunudur... Kullarından biri O'nun Dostluğu'nu kazanmak için, nefislerin değer verdiği, dünyaya ait bir şeyi terk etmişse, ALLAH da o Dostu'na Kendi kайдan çok daha hayırlısını ve değerlisini verir.

BALIK KAFASI

Tunus'ta yaşayan bir Hak Dostudur...Balıkçılıkla geçinmektedir. Benzerine kimselerin yetişemediği bir zühd ve takvanın sahibidir ki, kırk sene-den beri rızık, günde tek öğün yediği bir balık kafasından ibarettir. ALLAH Dostu, bunun dışında eline geçen herşeyi ve yakaladığı bütün balıkları, Dostu'nun rızası için fakir-fukaraya dağıtmaktadır. Ve bu ulaşılmaz hal kendisine binlerce seven, yüzlerce de mürid kazandırmıştır.

Müridlerden biri bir gün Endülüs'e yolculuk niyetiyle, Balıkçı müşşidin kapısını çalar. İzin ve hayır dua ister. Balıkçı Şeyh, müridinin sırtını sıvazlarken ona bir de tavsiyede bulunur.

-“Endülüs'e gitmişken”, der, “oranın ulusunun elini öpüp, hayır duasını almayı da sakın ihmal etme. Çünkü o hepimizin üstündedir.”

Mürid şaşırır... Hayranı olduğu kendi müşşidinden büyük olan bu kişi kimbilir nasıl bir zühd ve takvanın sahibidir. Ya da gününü bir balık kafasının bile azıyla geçiriyor olmak acaba nasıl bir şeydir?

Bu merakla yolculuk biter. Mürid Kurtuba'ya varır. Ve hemen Endülüs ulusunun adresini sorar... Cevap, afallatıcıdır. Şehre hakim büyük bir tepeli gösterirler...

Tepenin üzerindeki muhteşem saraya işaretle de;
-"İşte" derler, "efendi hazretlerinin evi!"

Mürid, kendi şeyhinden bile fakir ve mütevazı bir Hak Dostu beklerken, bir "saraylı"yla karşılaşmıştır. Fakat biraz buruk da olsa saraya doğru yola koyulur ve yolda hayal kırıklığı artar, gördüğü bütün koyun ve sığır sürülerinin Efendi Hazretleri'ne ait olduğunu öğrenir. Sarayda yaşayan ve ülkenin en zengini olan bir ALLAH Dostu'na, şaşkın mürid artık dudak kıvrırmaktadır. Sarayın kapısında bir çok daha yaşar. Binlerce asker ve uşak, sırmalı elbiseler içinde, lüks bir tefrişat ve bu ihtişamlı dekorun ortasında Endülüslü ki, dünyadaki en büyük Hak Dostu olduğu söylenmiştir. Mürid, oraya gittiğine bile pişmandır. Hak Dostu'nun karşısında bakakalır. Kendi şeyhinin öğütlediği şekilde elini bile öpmeye kalkışmaz. Bir süre karşılıklı bakışırlar... Sessizliği bozan Endülüslü olur. Tebessümle:

"Ey derviş!" der, "Efendin sana bir nasihatta bulunmamış mıydı?"

Evet, bu da açık bir keramettir işte. Sonra müride doğru elini uzatır. O, yavaşça ilerler, ulunun elini tutup öper. Fakat akı ve ruhu karmakarışıktır.

Elini öptükten sonra Endülüslü Hak Dostu kendisini bırakmaz. Kucaklayıp, bağrına basar ve kulağına da fısıldar:

"Senin efendin tam kırk yıldır her gece sadece bir balık kafası yiyor ama her gece de sofraya otururken 'Keşke şu tabakta iki tane balık kafası olsaydı.' diyor. Ben ise bu gördüğün ihtişamı ve lüksü istediğim anda tamamen bırakırım ve kalbimde en küçük bir üzüntü hissetmem."

ALLAH Dostu, dünyayı eline ve cebine değil, kalbine koymayandır.

O GELİRSE, BİZ GİDERİZ

Sine-Çâk Yusuf Dede (ALLAH O'ndan Razi Olsun), Kanuni devrinin namı erenlerindendir. Şöhreti halkı aşır, Topkapı'yı tutar. Hakkında dinledikleri Kanuni'yi de etkilemiş, padişahı, Yusuf Dede ile tanışır, sohbetinden feyz alma aşkına ulaştırmıştır.

Önceleri ısrarla saraya davet eder fakat davetlerin tümü cevapsız kalır. Kanuni, ALLAH Dostları'nın hallerini bildiğinden alınmaz. Sadece:

"O gelmezse, biz gideriz." der. Ve bir gün saltanat kayıkları Sarayburnu'ndan Söğütçe'ye doğru yollanır. Kanuni, Sine-Çâk Yusuf Dede'nin ayağına, onu ziyarete gitmektedir.

Padişah'ın saraydan yola çıktığını öğrenen Yusuf Dede'nin de ağzından iki kelime çıkar:

-“Söyleyin, gelmesin!”

Fakat karşısında dünyanın titrediği Kanuni'ye “gelme” demek kimin haddi?

Az sonra Yusuf Dede dergâhına yeni bir haber ulaşır, “padişah karaya çıktı.” Yusuf Dede'nin tepkisi yine aynı olur:

-“Söyleyin, gelmesin!”

Üçüncü haber daha da tez gelir: «Padişah dergâhın kapısında!”

-“Söyleyin, gelmesin!”

Ve artık padişah ile maiyetinin ayak sesleri duyulmaktadır. Yusuf Dede, yanındaki “can”ları mutlu bir tebessümle süzer ve:

-“O gelirse, biz gideriz.” der.

Sonra da cüppesini başına doğru çekerek, sağ tarafına uzanır. Padişah içeri girmiştir. İnsanlar, Yusuf Dede'nin uyuduğunu düşünürler. Yüzünü açarlar ki, Yusuf Dede'nin ruh kuşu can kafesinden Hz. Azrail'in (ALLAH'ın Selamı Üzerine) eline uçmuştur.

Kanuni, şaşkın ve üzgün, bakakalır.

ALLAH Dostu, ALLAH'ın Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam): “Alimlerin en hayırlısı sultanlardan uzak durandır...” hadisinde anlattığı kişidir.

DÜNYADA DA AHİRETTE DE...

Mevlana (ALLAH O'ndan Razi Olsun), sultanların saraylarında düzenlenen sema ayinlerinde sarayın kapısında bekleyip, bütün dost ve müridleri içeri girdikten sonra, en son girmektedir. Hüsameddin Çelebi bu özenin nedenini merak edip, sorar:

-“Hüdavendigâr! Niçin sarayın kapısında bekleyip, en son giriyorsunuz?”

Mevlana'nın cevabı, Hak Dostu olabilmenin, halkı koruyup gözetmekle ne ölçüde içli-dışlı olduğunu gösterir niteliktedir:

-“Ey Çelebi! Ben kapıda beklemesem, muhtemeldir ki, saray uşakları bazı arkadaşlarımızın içeri girmelerine engel olabilirler. Ve onlar da bizim sohbetimizden eksik kalmış olurlar. Eğer biz bu dünyada, o arkadaşlarımızı bir basit sultan sarayına bile sokamaz isek, yarın ahirette Cennet'e nasıl sokarız?!”

Halkı görüp, gözetmeden, kendi nefsinden fazla düşünmeden, bir köşede sadece kendiy-
le uğraşan ALLAH Dostu olamaz, olsa da uzun süre kalamaz.

EN BÜYÜK KERAMET

Aziz Mahmud Hüdai (ALLAH O'ndan Razi Olsun), padişah I. Ahmed'in misafiridir. Şeyhefendi akşam namazı için abdest almakta, mürid/padişah ise mürşidine ibrikle su dökmektedir... Valide Sultan, yani padişahın annesi de, geride, tıpkı oğlu gibi, elinde havluyla, derin bir saygı tavrı içinde beklemektedir.

Bir ara, mürid/padişah, genç I. Ahmed coşar...

-“Efendi hazretleri”, der, “bir keramet gösterseniz de, imanımızı taze-
leseniz!”

Henüz abdesti bitmemiş olan Aziz Mahmud Hüdai ise “olur, bekle!” anlamında gözlerini yumarak, tebessüm eder.

Sonra abdest tamamlanır ve Hak Dostu padişaha döner:

-“Şevketlû!” der, “Cihan padişahı elinde ibrikle abdest suyunu dökü-
yor, valide sultan, elinde peşkirle hazırolda bekliyor ve sen halâ benden
keramet istiyorsun!”

**ALLAH Dostu, kendini tanıyan gönülleri
kendine bende edendir. Cihanı karşısında
titreten padişahları bile...**

**“İman edip, salih ameller işleyenler (İs-
lam'ı yaşayanlar için), Rahman, gönül-
lerde bir sevgi yaratacaktır.” (19/Mer-
yem:96)**

MEZARINA GÖRE DUA

Vefatından kısa bir süre sonra
bir derviş, Ebu Hasan Bûşencî'nin
(ALLAH O'ndan Razi Olsun) mezarı
başına giderek, onu şefaatçi kılıp,
dua eder, ALLAH'tan dünyalık ister.

Ve gece rüyasında ALLAH Dostu Bûşencî'yi görür. O, çatık kaşlarla dervişi azarlar.

-“Dünyalık isteyeceğin zaman”, der, “zenginlerin ve sultanların mezarlarına git. Bizim gibilerin kabirlerinde ancak manevi olan, ALLAH’ın sevgisine ve rızasına ulaştıracak olan şeyler istenir.”

Bu, toplum olarak ne kadar da unuttuğumuz ve ihmal ettiğimiz bir ölçüdür.

ARSLANIN SALYASI

Hak Dostu Bûnan Muhammed’i (ALLAH O’ndan Razi Olsun) aç bir arslanın kafesine koyup, seyrederler. Maksat, o manevi şöhreti gerçekten hakedip etmediğini sınamaktır.

Bûnan Muhammed, kafesin bir köşesine oturur. Sakindir. Aç arslan ise önce dehşet verici hırıltılar çıkartarak etrafında dolaşır, kötü kötü bakıp, kuyruk sallar. Ve sonra Hak Dostu’na yanaşıp, yüzünü gözünü yalar. Başını usulca, onun dizlerine koyup, uykuya dalar.

Dışarıdan manzarayı hayretler içinde izleyen meraklıların Bûnan Muhammed’de gördükleri ise, onun bu arada son derece dalgın ve düşünceli oluşudur. Ve kafes çıkışı, kendisine o kadar dalgın neyi düşündüğünü sorarlar.

Cevap, aç bir arslanla başbaşayken bile sakın kalabilmenin sırrını ele verir niteliktedir:

-“Yırtıcı hayvanların salyalarının necis mi, yoksa temiz mi olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.”

ALLAH Dostu, ALLAH’ı, O’nun rızasını kazanmayı, O’nun dinini yaşamayı ve yaşatmayı düşünmekten hiç bir sebebin kendisini alıkoyamadığı insandır.

İMAM-I AZAM (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Haydutlar, Kûfe köylerini basıp, yüzlerce koyunu dağa kaldırırılar. Olayı duyan İmam-ı Azam Ebu Hanife (ALLAH O’ndan Razi Olsun), bir koyunun en çok kaç sene yaşayabileceğini araştırır.

-“Yedi sene” derler.

Ve “çalıntı koyunlardan olabilir” şüphesiyle, tam yedi sene hiç koyun eti yemez.

ALLAH Dostu, derin bir takvanın ve helal gıda duyarlılığının yoğurduğu insandır.

HALİN NİCE OLURDU

Bağdat'ın yalın ayaklı sultanı Bişr-i Hafi (ALLAH O'ndan Razi Olsun), şehir meydanında kırbaçlanmakta olan bir genci seyretmektedir. Tam yüz kırbaç sayılır, fakat gençten hiçbir inleme ve bağırma duyulmaz. Ve ceza biter. Hakk'ın aşığı, kanlar içindeki gence yaklaşır, sorar:

-“Evladım! Seni niçin kırbaçladılar?”

-“Aşık olduğum için”

-“?!”

-“Evet, aşık olduğum bir vezir kızı var. Güya onu rahatsız ediyordum. Akıllanmam için kırbaçladılar ama bilmiyorlar ki sevdiğime ermedikçe benim aklım başıma gelmez.”

Bişr, bu aşk delisine tekrar sorar:

-“Peki kırbaçlanırken hiç ses çıkarmamana sebep neydi?”

-“Sevdiğim o sırada pencereden beni seyrediyordu. Ona mahcup olmak istemedim.”

Bu cevap üzerine Bişr-i Hafi, eğilip, gencin kulağına birşeyler fısıldar ki, yüz kırbacı “gık” demeden yiyen aşık, bir nara atarak bayılır... Ve Bişr de oradan uzaklaşır. Kendine geldikten sonra, insanlar, aşk kahramanına merakla sorarlar:

-“Bişr-i Hafi sana ne dedi ki bu hale geldin?”

Genç, dehşet içinde, gözyaşlarına boğularak cevap verir:

-“Ya Yüceler Yücesi olan ALLAH'ın seni devamlı gördüğünü idrak edebilseydin, halin nice olurdu!”

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) buyurduğunu her an yaşayıp “muhsin” olandır: “Rabbini görüyormuş gibi kulluk edin, çünkü siz O'nu göremesiniz de O, her an sizi görmektedir.”

BÜTÜN HESAP AHİRETE GÖRE

İmam Şafii (ALLAH O'ndan Razi Olsun) üç bin kişilik bir cemaate vaaz

etmektedir. İçeri bir gayr-ı müslim girer ve İmam'ın sakalını işaret ederek:

-“Senin sakalın benim köpeğimin kuyruğuna benziyor.” der.

Cemaat hırsla ayaklanır fakat İmam Şafii'nin tavrında bir değişiklik olmaz. Kâfirin cezalandırılmasına engel olur. Sonra sükûnetle ona seslenir:

-“Eğer bu sakal yarın ahirette cennet hurilerinin elinde olacaksa, senin köpeğinin kuyruğundan çok daha değerlidir. Yok, eğer cehennem zebanilerinin elinde olacaksa o zaman senin köpeğinin kuyruğu çok daha değerlidir.”

Bu soğukkanlı tavır, kâfirin aklını başından alır. Dize gelir, manen de çöker:

-“Ey İmam! Eğer bu sözü bizim büyüklerimizden birine söylemiş olsaydım, beni parça parça ederlerdi.

Sen ise kızmadın bile. Anladım ki ALLAH katında Din, İslam imiş!”

Kâfir, müslüman olur.

ALLAH Dostu, nefsi için kızmaz. Vakarını ve soğukkanlılığını bozmaz. Hiçbir düşüncesinde ve adımında Ahiret'i gözden uzak tutmaz.

ZİKREDİNCE ANLARSIN

Bayezid-i Bistami'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorarlar:

- "En üstün söz hangisidir?"

- "La ilahe illALLAH."

- "Bu sözden ne anlaşılır?"

- "Zikredince anlarsın!"

ALLAH Dostu, günü ve gecesi "La ilahe illALLAH" ile dolu olandır.

ŞEFKAT

Tarihte nam bırakmış en büyük ALLAH Dostlarından biri, Ahmet er-Rufai (ALLAH O'ndan Razi Olsun)... Şefkat ve incelikte baş döndüren bir zirvenin sahibi...

Dergâhta, müridleriyle beraber sohbet demindedir. Bir kedi yavrusu gelip, cübbesinin eteğine kıvrılır ve uyur. Az sonra da ikinci ezanı okunmaya başlar... Ahmet er-Rufai, bir makas ister. Dikkatli bir şekilde cübbesinin ucunu keser, kedi yavrusunu uyandırmaz. Namaz dönüşü görürler ki yavru kedi kendiliğinden uyanıp, gitmiştir. Cübbenin eteği ise yerde durmaktadır. Ahmet er-Rufai bu kez de iğne-iplik ister ve az önce kestiği parçayı yerine diker. Şimdi üzerinde "yaralı ve yamalı" bir cüppe vardır.

ALLAH Dostu, ALLAH'ın bütün yaratıklarına karşı O'ndan dolayı merhamet duyandır.

NE PEKMEZ NE DE BAL

İnsanlar, merakla Abdulkadir Geylani'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) üzerine hiç sinek konmamasının hikmetini sorarlar. Evliyalar Şah'ı tebesümle cevap verir:

- "Benim üzerimde ne dünyanın pekmezi var, ne de ahiretin balı... Niye konsunlar ki?"

Tevazu, hikmet ve zekâ ALLAH Dostu'nda mükemmel bir birleşim halindedir.

EN BÜYÜK KERAMET

Ebubekir Şibli (ALLAH O'ndan Razi Olsun), insanların deli zannettiği velilerin en büyüklerinden... Bir gün büyük bir iddia ile meydana atılır:

-“Hangi velinin bir kerameti yoksa, o, veli değil, yalancıdır.”

İddia dalga dalga yayılır. Şibli'yi, devrin yöneticisinin huzuruna sürüklerler:

-“Her velinin bir kerameti vardır, diyorsun... Hani senin ki nerde? Eğer gösteremezsen elimden çekeceğin var”

Ebubekir Şibli, sakince cevap verir:

-“Benim kerametim, ALLAH'ın emirlerini yerine getirişim ve yasaklarından uzak duruşumdur, yetmez mi?”

Kesintisiz olarak farzları ve sünnetleri yerine getirip, haramlardan ve mekruhlardan uzak durmak, en büyük velinin en büyük kerametinden daha büyük bir keramettir.

SON DUA

Büyük Hak Dostu Bısr-i Hafî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), ölüm döşeğinde, son duasını yapmaktadır:

-“ALLAH'ım! Beni değerimden daha üstün makamlara çıkardın. Adımı yücelttin. Şöhretimi halk arasında yaydın... Artık Kıyamet Günü de beni utandırma!...»

ALLAH Dostu, ALLAH karşısında ümidini her zaman diri tutandır.

YAŞAYAN KUR'AN

Sıla b. Eşim (ALLAH O'ndan Razi Olsun), her olaya Kur'an penceresinden bakar. Büyük, küçük, maddi, manevi, önemli, önemsiz... Bu durum onun benliğine öylesine yerleşmiştir ki, adeta 'Yaşayan Bir Kur'an' haline

dönmüştür. Ya da başka bir deyimle Kur'an'ın talebesi olmayı aşmış ve onun bir temsilcisi haline gelmiştir: Bir gün uzak illerden birinde yaşamakta olan bir arkadaşının öldüğü haberini alır. Hiç bir hayret ve hüznün belirtisi göstermez. Sadece:

"Biliyordum." der, "Rabbimiz bu olayın olacağını bize şu ayeti ile bildirmişti."

"Sen de öleceksin; onlar da ölecekler..." (39/Zümer:30)

ALLAH Dostu, ALLAH Kelamı'nı adeta içmiş gibi olandır. Hem bilgisiyle, hem de yaşayışıyla...

BAŞINA KÜL DÖKÜLÜNCE

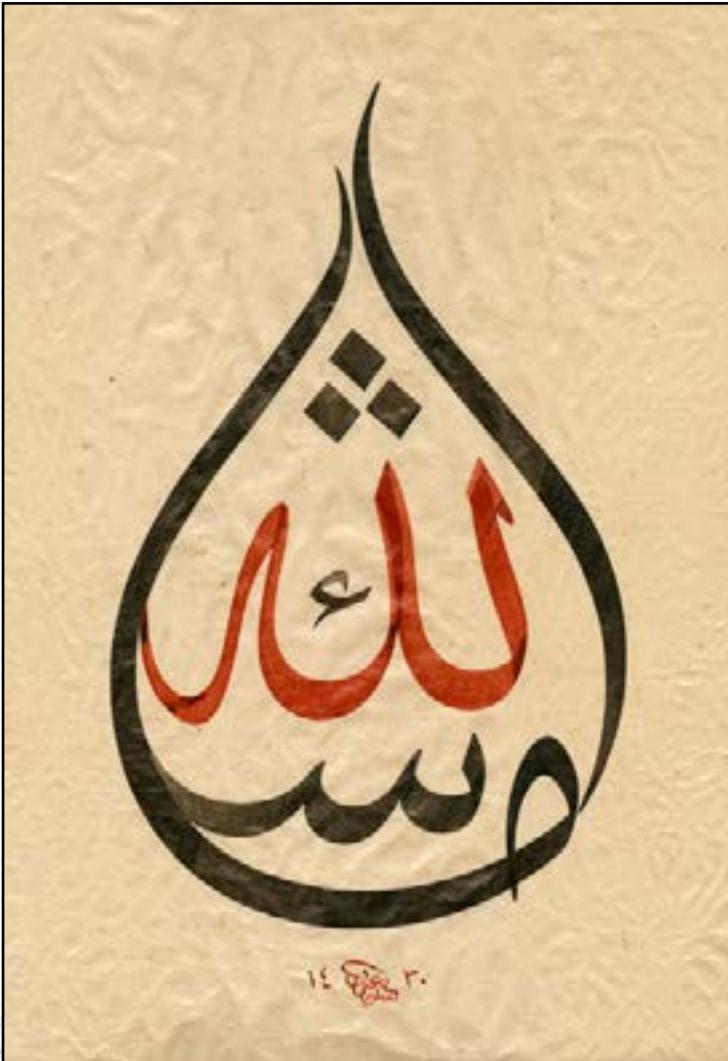
Ebu Osman el- Hîrî (ALLAH O'ndan Razi Olsun) talebeleriyle birlikte yolda yürümektedir. Bir evin saçağı altından geçerken, damdan, ALLAH Dostu'nun başına bir mangal dolusu kül dökülür. Talebeler telaşla hocalarının üzerindeki külü temizleyip, evin sahibine söylenirken el-Hîrî'nin yorumu çok farklı olur:

- "O adama kızmayın. Ateşe layık olanın başına kül dökülüyorsa, bu duruma binlerce defa şükretmek gerekir."

ALLAH Dostu, nefsi için kızmayıp, her olayı tevazu içinde Rabbiyle ilişkisi açısından okuyabilmektedir.

KÖPEĞİN SÖYLEDİĞİ

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Razi Olsun) talebeleriyle dar bir sokaktan geçmektedir. Kar-

şıdan bir köpeğin geldiğini görürler. Bayezid, kenara çekilerek saygı ile yol verir. Köpek, bir an Bayezid'in önünde durduktan sonra çeker, gider. Talebeler, merakla bu halin hikmetini üstadlarına sorarlar. Cevap, gecikmez:

-“Köpek, hal diliyle dedi ki: ‘Ey Bayezid! Sana Arifler Sultanı hil’atini, bana ise köpeklik postunu giydirdiler. Ama bir düşün, bunun tam tersi de olabilirdi.’ O böyle deyince bize de yol verip, kenara çekilmek düştü.”

KOCA KÜTÜK

Mansur b. Mutemir (ALLAH O’ndan Razi Olsun), komşularının evinin damında koca bir kütük zannettikleri bir insandır. Akşamdan, taa sabah ortalık aydınlanıncaya kadar, yıllar boyunca, geceleri hep namazda ve kıyamda geçer... Ve bir gün gelir ki o da Rabbine yürür.

Vefatından sonraki ilk gecedir... Komşu evin küçük kızı Mansur’un damına bakar bakar ve orayı boş görür. Hayret içinde babasına sorar:

-“Baba! Komşunun damındaki o koca kütüğe ne oldu? Artık yerinde yok.”

-“Kızım! O, kütük değil, Mansur b. Mutemir’di. Artık vefat etti.”

ALLAH Dostu, namazla ve namazda fani olandır.

EN BÜYÜK KUL

Saîd b. Cübeyr’e (ALLAH O’ndan Razi Olsun) sorarlar:

-“İnsanlar içinde ALLAH’a en yakın olan kimdir?”

-“Kalbini günahla yaralayan sonra da tevbe edip dönen. Yaptığı günahları her hatırladığında, iyi amelleri az ve yetersiz bulan...”

ALLAH Dostu, Rabbine, kendi günahlarının pişmanlık ve üzüntüsü ile yaklaşmaya çalışandır.

GERÇEK MUSİBET

Ebubekir Şibli'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun), "Musibete uğramış kimseleri görürseniz Rabbinizden afiyet dileyin." hadisinin anlamını sorarlar ve:

- "Musibet ehli kimdir?" derler.

- "Onlar, Yüce ALLAH'tan gaflet içinde yaşayan insanlardır."

Gerçek musibet, Bediüzzaman'ın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) diliyle, "dine gelen musibettir." Gerçek musibettede de, dünyanın bütün varlığına sahip olsa bile Rabbine uzak duran kimsedir.

GERÇEK SEBEP

Biri, Yeman b. Muaviye'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun), halkın ortasında sataşır. Çirkin sözler söyler. İnsanlar, saldırganı oradan uzaklaştırıp, dövmeye yeltenirler. Yeman b. Muaviye engel olur. Adamı bırakmalarını söyler. Sonra da ellerini açıp, duaya durur:

- "ALLAH'ım!" der, "Bu adamı bana musallat eden hangi günahımsa bağışla!"

ALLAH Dostu, "Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir. ALLAH, çoğunu affeder." (42/Şûrâ,30) ayetini bütün hayatına içirmiş olandır. Sebepleri aşmıştır. Her şeyin ALLAH'tan olduğunun irfanına varmıştır.

KABİLENİN EFENDİSİ

Cafer-i Sadık (ALLAH O'ndan Razi Olsun), çöl yolculuğunda bir kabileye uğrar.

"Bu kabilenin efendisi kimdir?" diye sorar.

Kalabalığın içinden sıyrılan biri:

"Ben!" diye cevap verir. Cafer-i Sadık, onu uyarır:

"Eğer gerçekten bu kabilenin efendisi olsaydın, "ben" diye cevap vermezdin."

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) 'Bir topluluğun efendisi ona hizmet edendir' prensibini unutmamalıdır.

TEKİNİ BIRAKTI

Urve b. Zübeyr'in (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir ayağında dermansız bir dert belirir. Hekimler o ayağı kesmek zorunda kalırlar. Ameliyat, Urve bayıltılmadan gerçekleşir ve ayak kesildikten sonra ağzından çıkan ilk cümle "ALLAH'a hamdolsun. Tekini bıraktı" olur.

ALLAH Dostu, yaşadığı her şeyden sonra samimiyetle ALLAH'a hamd edebilir.

DAVET GELİNCE

Rebi b. Haysem (ALLAH O'ndan Razi Olsun) yaşlanmıştır. İki kişinin kollarına tutunarak cemaatle namaza binbir güçlükte gidebilmektedir. Kendisine:

"ALLAH, senin gibi olanlara ruhsat vermiş. Bulunduğun yerde tek başına da kılabilirsin." derler.

O da onlara cevap verir:

"Rabbimin davetçisi 'Hayya alessalat' dediğinde nasıl gelmemelik edebilirim?"

ALLAH Dostu'nun namaz karşısındaki hassasiyeti delicedir.

AYAK BASTI

Şah-ı Geylani (ALLAH O'ndan Razi Olsun), zorlu bir yola girer, yıllar boyunca her gece topuklarından kan sızincaya kadar ayakta durup, Rabbi-ne ibadet eder. En sonunda kalbinde bir ilham duyar. İlham, Rabbindendir:

"Ey Geylani!" denir kendisine, "Bunca zorluğu seçip, bu kadar uzun

ayakta ibadet etmenin sebebi nedir?"

Geylani mahcubiyetle başını göğsüne düşürür:

- "Rabbim! Herşey sana malum... Sana olan saygımdır."

- "Öyleyse ayağını bütün velilerin sırtlarına bas!"

Anlatırlar ki o anda dünyanın bütün velileri rükûya gider gibi iki büküm olurlar. Anlaşılır ki o anda Abdulkadir Geylani, Gavs-ı A'zam olur...

ALLAH Dostu, Rabbine karşı saygı ve tevazu sahibi olduğu ölçüde insanlar arasında saygın kılınır.

RIZKI VEREN?

Bir dostu Ebubekir Şibli'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sızlanır:

- "Efendim! Geçimleri üzerimde olan ev halkım çoğaldı. Gücüm de tü-kendi... Bana bir yol gösterin..."

- "Şimdi hemen evine git. Kimin rızkını sana bağlı görürsen onu, ko-lundan tuttuğun gibi dışarı at. Ve, kimin rızkını ALLAH'a ait görürsen, onu da evde bırak."

ALLAH Dostu, rızık verenin ALLAH olduğunun irfanına ermiş olandır.

ÜLKE KİMİN?

Zalim sultan, keyfi için, insanları canlı hedef yapmıştır. İnsanları dire-ğ'e bağlatıp, üzerlerinde atıcılık talimi yapmaktadır. Muhammed Hanefi (AL-LAH O'ndan Razi Olsun), bu duruma itiraz eder. Yaptığı zulmü, pervasızca sultanın yüzüne çarpar, onu bu kötülükten sakındırır. Hiç alışmadığı bu tavır sultanın tepesinin atmasına neden olur:

- "Bu ülke kimindir?" der, "Benim mi yoksa senin mi?" Muhammed Ha-nefi cevap verir, sultan donakalır:

- "Ne senindir ne de benim... Vahid ve Kahhar olan...."

ALLAH Dostu, bütün varlığın, sadece ve tek başına ALLAH'a ait olduğunun irfanına ermiş
olandır.

ALLAH BİLİYOR

Amir b. Abdullah (ALLAH O'ndan Razi Olsun), delileri toplar, onlara
yemek yedirir. Halk;

"Onlar deli... Yemeği ne bilir?"

Hak Dostu şu cevabı verir:

"ALLAH biliyor ya... İsterse onlar bilmesin."

ALLAH Dostu, ALLAH'tan başkasının takdirini beklemez.

ÜSTADIM BİR KEDİ

Hak Dostu'na sorarlar:

- "Seni bu yola sokan Üstad'ın kimdir?"

- "Bir kedi!"

İnsanlar hayret içinde kalır. O ise açıklar:

- "Bir kış gecesi idi. Uyuyamamıştım. Geziniyordum. Bir kedi gördüm

ki, bir direğe tırmanmaya çalışıyordu. Fakat direk kaygan olduğu için beceremiyor, biraz tırmandıktan sonra yere kayıyordu. Sonra bir daha tekrarlıyordu. Sonra bir daha, sonra bir daha... Oturup, merakla saymaya başladım, tam altıyüz kez denedi ve altıyüzünde de beceremeyip, kaydı. Derken sabah ezanı okundu. Mescide gittim. Dönüşte baktım ki bizim kedi becermiş... Direğin tepesinde oturuyordu. Ben de ALLAH yolunda nasıl bir sebat gösterilmesi gerektiğini, işte o kediden öğrendim."

ALLAH dostu, o yolda, günahlarıyla kaç defa ayak sürçüp, düşse de tekrar tekrar, sebat ve ümitle doğrulup, yola devam etmeye çalışandır.

EN ÇOK BİLEN

Mûs'ir b. Kidam'a (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sordular:

- "İnsanlar içinde en çok bilgin olan kimdir?"

- "ALLAH karşısında en çok kim takva sahibi ise odur."

Bir insanın ilminin derecesi ALLAH'a karşı sahip olduğu saygı ölçüsündedir. Saygısı az olanın ilmi çok olsa bile o, gerçekte cahildir.

YOL, SADECE O'NUN YOLU

Bütün velilerin sırtına ayak basmış, büyük Hak Dostu Abdulkadir Geylani (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kırk günlük riyazettedir. Otuzsekizinci gün olmuştur. İftar saatleridir ki çilehanenin tavanı yarılır, gökten elinde bir yemek sofrasıyla gökçe yüzlü bir mübarek iner. Sofrada altın ve gümüş tabaklara doldurulmuş, çeşit çeşit, enfes yemekler vardır. Üzerlerinde mis gibi sıcakık dumanları tüten...

Gökçe yüzlü, Geylani'ye tebessüm ederek:

- "Buyur!" der, "Hepsi senin için."

ALLAH aşkının kahramanı Hz. Pir, sofraya göz ucuyla bakar. Kıpırdamaz. Sadece:

- "Efendimiz (O'na Binler Selam) altın ve gümüş kaplardan yemeyi ümmetine haram kılmıştı. Ben bu sofraya el uzatmam!" der.

Sofra da, sofracı da kaybolur.

ALLAH Dostu, zaman zaman Dostu tarafından sınanır. Ne halde bulunduğunu hem ona hem de aleme öğretmek için... Ve herkesin sınavı, seviyesine göredir. Ve ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) öğrettiklerinden kıl kadar bile olsa asla şaşmamaktadır.

DELİNİN İLACI

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir grup talebesiyle beraber bir tımarhanenin önünden geçmektedir. Kapıda beliren başhekiye talebelerden biri sorar:

-“Üstad! Günah hastalığı için de bir ilacınız var mı?”

Deli zannedilenlerden biri atılarak cevap verir:

-“O derdin devasını benden öğrenin: Tevbe kökünü, istiğfar yaprağıyla iyice karıştıracaksınız. Sonra, onu kalp havanına koyup, tevhid tokmağıyla iyice döveceksin. Sonra, insaf eleğinden eleyip, gözyaşı ile hamur edeceksin! Daha sonra da ALLAH aşkı ateşinde pişirip, muhabbet-i Muhammed (O'na Binler Selam) balından katacaksın... Bu ilacı gece gündüz kanaat kaşığıyla yersen, günahattan kurtulursun.”

Şeyh, hekim, talebe... Herkesin ağzı açık kalır.

TARİKATIN OYUNLARI

Şah-ı Nakşibend (ALLAH O'ndan Razi Olsun), müridiyle bir ovada yol almaktadır. Varacakları köye daha bir hayli yolları vardır ve güneş de batmaya yüz tutmuştur. Mürid korku içindedir. Güneş az sonra batıp, ortalık kararacak ve onlar iki kişi, vahşi bir çölde, zifiri karanlıkta yapayalnız kalacaktır.

Sesini çıkarmaz, korku içinde, Efendisinin peşi sıra yoluna devam eder... Şah-ı Nakşibend ise son derece sakinidir. Zaman ilerler ve müridi bir gariplik olduğundan şüphe duyar. Dört göz kesilir, bir süre dikkatle takip eder. Ve şüphelendiği şey kesinlik kazanır.

Zaman geçiyor, onlar yol alıyor fakat bu arada güneş olduğu yerde sabitlenmiş, hiç hareket etmiyordur. Saatler boyunca da öyle kalır. Tâ ki Şah-ı Nakşibend ve müridi menzillerine varıncaya kadar.

Onlar köyden içeri girerlerken bir anda havanın zifiri karanlığa döndüğüne şahit olurlar. Müridin şaşkınlığı dehşet boyutlarındadır. Şah-ı Nakşibend ona doğru tebessüm ederek döner ve uyarır:

- "Böyle halleri bir şey zannetme. Bunlar tarikatın oyunlarıdır, gaye değil... Gaye, ALLAH rızasıdır."

ALLAH Dostu, kerametten hoşnut değildir, mahcubiyet duyar. ALLAH Dostu'nun gözünde, ALLAH'ın rızasından başka hiçbir şey değerli ve önemli değildir.

BİR DİLİM EKMEĞE

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Razı Olsun), kırk beşinci haccını yapmaktadır. Arafat'ta otururken şeytanı ona nefsinin diliyle seslenir:

- "Ey Bayezid! Senin bir eşin benzerin var mıdır ki, tam kırkbeş kez Kabe'ye haccettin, binlerce kez de Kur'an'ı hatmettin."

Bayezid, bu saldırı karşısında dehşetle ürperir... Etrafında bulunan hac kalabalığına seslenir:

- "Kim benim kırkbeş haccımın sevabını bir dilim ekmeğe satın alır?"

Bir hacı başını kaldırır:

- "Ben alırım!"

Ve ekmek dilimini uzatır.

Bayezid, elindeki o dilimi hiç bekletmeden yanındaki bir köpeğin önüne koyar. Sonra da nefsi üzerinden şeytana döner:

- "Şimdi kaldı mı bir söyleyeceğin?"

ALLAH Dostu, şeytanın saldırı ve hileleri karşısında uyanık ve amansız olandır.

HARAM LOKMA

İbrahim b. Edhem (ALLAH O'ndan Razi Olsun), Kudüs'te, Mescid-i Ak-sa'da inziva halindedir.

Ve onun inziva gecelerinden birinde Kırklar, Mescid-i Ak-sa'da bir araya gelirler. İçlerinden biri sorar:

-“Burada bizden olmayan birinin kokusu geliyor. Kimdir O?”

Kutup cevap verir:

-“İbrahim b. Edhem! Kırk gündür burada inzivada, itikaf halinde ama, kırk gündür namaz ve zikrinden hiçbir tad alamıyor.”

Konuşmayı dinleyen İbrahim b. Edhem itikâf hücrelerinden başını uzatır:

-“Evet, tam dediğiniz gibidir. Kerem edin, bu halimin sebebi nedir?”

-“Ey İbrahim! Buraya gelirken Basra'da bir miktar hurma almıştın. Ve teraziden düşen hurmalardan birini de kendinin zannederek heybene attın ki, gerçekte o hurma sana ait değildi. İşte bunun için kırk gündür ibadetinden zevk almıyorsun. Çünkü vücuduna haram karıştı!”

ALLAH Dostu bilir ki, haram lokmanın ilk etkisi, belirtisi ve cezası, ibadet zevkini ortadan kaldırmasıdır.

ALLAH İÇİN OLUNCA

Mevlana (ALLAH O'ndan Razi Olsun), kuyumcular çarşısından geçmektedir. Birden Selahaddin Zerkubî'nin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) dükkanından gelen çekiç sesleriyle olduğu yere mihlanır. Örsün üzerindeki altın bileziklere indirilen o ölçülü ve ince çekiç sesleri, Mevlana'ya bambaşka bir alemin kapısını açar. Ve Mevlana dönmeye başlar. Mevleviliğin ilk sema ayıdır bu... Mevlana'nın içine girdiği alemlerle kendi dükkanından taşan çekiç sesleri arasındaki bağlantıyı yakalayan zeki kuyumcu Selahaddin, tavına gelmiş olan o ilahi cezbenin kesilmemesi, Mevlana'nın semasının yarıda kalmaması için, döner kalfalarına emir verir:

-“Kesmeyin! Bilezikleri dövmeye devam edin!”

Kalfalar, şaşkınlıkla birbirlerine bakınırlar. Devam ederlerse altınlar pul pul dağılıp, parçalanacaktır. Fakat emir kesindir. Ve kalfalar devam ederler. Mevlana da devam eder. O mühtiş cezbe Selahaddin Zerkubî’yi de içine çeker, o da Mevlana ile beraber semaya durur, rakseder.

Üç-dört saat sonunda cezbe ve semâ tabii bir sona ulaşır fakat bu arada Zerkubî’nin dükkânında da altın namına hiçbir şey kalmamıştır. Bütün sermaye “dövülerek” semaa katılmıştır. Selahaddin Zerkubî, tam da Yunus Emre’nin ‘Ballar balını buldum, kovanım yağma olsun’ deyişi gibi, altını, dünyayı, kuyumculuğu bırakır, semanın sonunda Mevlana’nın peşine takılır, gider.

Ama artık o zengin bir kuyumcu değil, fakir bir dervîştir.

Yıllar geçer... Zerkubî’nin güzel kızına, Selçuklu Sultanı’nın başvezirinin oğlu talib olur. Nişan kıyılır, sıra düğüne gelir. Fakat Zerkubî ailesi sıkıntılıdır.

Dünya ve para adına bütün varlıklarının kuyumcular çarşısındaki o ilk semâ sırasında Mevlana’nın cezbisine sermaye edildiği günden beri, Zerkubî ailesi karınlarını bile zor doyurmaktadır. Nerede başvezir gelinine layık çeyiz hazırlamak.

Ailenin sıkıntısı Mevlana’ya malum olur. Mevlana, sıkıntıyı gidermek için fırsat avına soyunur.

Selçuklu Sultanı Alaaddin Keykubat ile bir yerde karşılaşırlar. Sultan, her zamanki saygılı tavrıyla sorar:

-“Mevlana’nın bize bir emri var mı?”

Her zamankinin aksine Mevlana bu kez:

-“Evet, var!” diye cevap verir, “Senin başvezirinin oğlu bizim Selahaddin’in kızına talib imiş... Kız babası sen olacaksın!”

Sultan Keykubat’ın sağ eli saygıyla göğsüne gider. Emrin karşısında memnuniyetle eğilir.

Ve öyle bir çeyiz hazırlanır ki bütün Anadolu’da duyulur... Dillere destan olur. Oğlan evine gönderilen çeyiz develerinin geçebilmesi için Konya’da üç-dört sokağın yıkılıp, genişletilmesi gerekir.

Selahaddin Zerkubî’nin mutlu şaşkınlığı yine Mevlana tarafından teskin edilir:

-“Ey derviş! Bu lutûf, o gün dükkânında Kendisi için pul pul edip parçaladığın altınlarının yerine ALLAH tarafından gönderilendir.”

ALLAH Dostu’nun, Rabbi için yaptığı maddi ve manevi her türlü fedakârlık, vakti geldi-

ğinde Rabbi tarafından en az bire on olarak iade edilir. Ama ALLAH Dostu, kulluğunu ve fedakârlığını o iadeyi düşünerek yapmaz.

ZULME TAVIR

Zünnûn Mısırî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), hapishanede tutukludur. Kendisini sevenlerden yaşlı bir kadın bir akşam ona yemek gönderir. Yemek Zünnûn'a hapishanenin zalim gardiyanının eliyle ulaşır. Fakat aç olduğu halde Zünnûn yemeğe el sürmez. Çevresindekiler, merak eder, nedenini sorarlar.. O, cevap verir:

“Çünkü, bu yemeğe zalim bir adamın eli değmiştir!”

ALLAH Dostu, zulmün ve zalimin her çeşidi karşısında kesin bir tavra sahip olandır.

DİLİNDEKİ, İÇİNDEKİ

Muhammed b. Yusuf (ALLAH O'ndan Razi Olsun) talebeleriyle beraber yolculuk etmektedir. Konakladıkları kervansarayda, yola çıkmadan önce talebelerinden birini kervan reisine göndererek kendisini görmek istediğini bildirir. Talebe, az sonra geri döner ve reisin gelemeyeceğini çünkü gece, ayağından bir akrep tarafından sokulmuş olduğunu ve ayağının da şişmiş bulunduğunu haber verir.

Bunun üzerine Muhammed b. Yusuf, adamın yanına varır. Kervan reisi acı içinde kıvranmaktadır. Hak Dostu, elini yaranın üstüne koyar. Bir şeyler okur. Mesheder. Ve kervan reisi hiçbirşey olmamış gibi neşeyle ayağa kalkıp, yürümeye başlar. Yaradan hiçbir iz kalmamıştır. Görenler hayret içindedir. Talebelerden biri Muhammed b. Yusuf'a sorar:

“Hocam! O, okuduğunuz neydi? Adam bir anda iyileşiverdi.”

“Fatiha idi.”

Soruyu soran talebe olayın devamını şöyle anlatır:

“O günden sonra ben de şahit olduğum birçok hastalığa ve yaraya Fatiha Suresi'ni okudum ama hiçbirini iyileşmedi. En sonunda anladım ki, önemli olan kişinin dilindekinden önce kalbindekiymiş.”

KALK! NAMAZ GEÇİYOR

Vakit, sabah namazının son anlarıdır ve İmam Şibli (ALLAH O'ndan Razı Olsun), ömründe ilk defa uyanamamış, namazı geçirmek üzeredir. Ve geçirir... Uyandığında, güneş bir hayli yükselmiştir. Gaflet veren şeytanın sevincine ise payan yoktur.

Öyle bir feryad ederek yatağından kalkar ki Hak Dostu, sesini duyanlar dehşetle başına üşüşür...

"Ne oldu?" derler "Neyin var?"

Şibli:

- "Namazım, sabah namazım..." hıçkırıklarıyla kendini yerden yere vurur. Kimse teselli edemez, gözünün yaşını, kalbinin acısını kimse dindiremez. Bütün bir gün ve gece, tevbe, pişmanlık, gözyaşı ve inleme içinde geçer. Yatsı namazından sonra da harap ve mecalsiz seccadenin üzerinde sıza kalır.

Yine sabah namazı vakti girer, yorgun ve bitkin İmam Şibli yine vaktin sonunu bulur. Ve ne yazık ki yine uyanamamış, vakti geçirmek üzeredir.

Şeytan, insan kılığında başucunda belirir ve İmam Şibli'yi dürtmeye başlar:

"Uyan, uyan! Namaz geçiyor."

Şibli, euzûbesmele ile doğrulur.

Hayretler içindedir... Sorar:

"Ey lanetli! Senin işin zaten namazı geçirtmek değil midir? Şimdi bu yaptığın ne oluyor?"

Şeytan, acı acı tebessüm eder:

"Dün sabah o hatayı işledim. Sonra sen öyle pişman oldun, öyle göz-yaşı döktün ve öyle tevbe-istiğfar ettin ki ALLAH, seninle beraber sabah namazını geçirmiş olan daha binlerce Mü'minin de günahlarını affetti. Kalk! Kıl şu namazı da binlerce Mü'minin günahlarını bir kez daha affettirme."

ALLAH Dostu, takva yolunda öyle boyutlara ulaşır ki, şeytan bile ne yapacağını bilemez. Şaşırır, kalır.

ONLARIN KİBİR ZANNETTİĞİ...

Nurlu yolun en büyük Pirlerinden, sekiz asırdır Horasan'dan bütün dünyayı aydınlatanlardan, Şah-ı Nakşibend (ALLAH O'ndan Razi Olsun)...

Sevmeyenleri müstağni haline bakarak gıybetini ederler.

- "Kibirlidir, kendini beğenmiştir." derler. Sevenleri, bu dedikoduları kendisine iletir, bu halin hikmetini sorarlar.

O, cevap verir ve ALLAH Dostları'nın önemli bir sırrına ışık tutar:

- "Onların bizde kibir olarak gördükleri Cenab-ı Hakk'ın azametidir!"

ALLAH Dostu, talihsizlerin "kibirli" zannedecekleri ölçüde, sebeplerden bağıni koparmış ve bu haliyle Rabbinin azametine ayna olandır.

TERKİ TERK

İbrahim b. Edhem (ALLAH O'ndan Razi Olsun) Horasan'da Belh şehrinin hükümdarı, gücüyle mağrur bir Mü'mindir. Hükümdarlığından ötürü

mağrurdur ama yine de Mü>mindir. Ve sahibi bulunduğu dünya saltanatına, o saltanatın bütün çekiciliklerine rağmen yıllarca yüreğinin bir köşesinde hep, «ALLAH>a Dost» olma ukdesini taşıyan bir Mü>min...

Nihayet bir gün vakit erer, vade dolar. Devrin kutbu, İbrahim b. Edhem'in işini ele alır. Belh hükümdarı irşad edilecek, kendisine ALLAH Dostluğu'na giden yollar gösterilecektir. İbrahim b. Edhem'i irşadla görevli derviş Belh'e ulaştığında vakit öğledir. Derviş, derhal, kendine emredildiği gibi İbrahim b. Edhem'in sarayının damına çıkıp, üzerinde gezinmeye başlar. Hükümdar İbrahim de o sırada mükellef bir öğle yemeğinin başından henüz kalkmış, yemeğin rehavetini çıkarmak üzere kuştüyü bir döşeğe kendini bırakıvermiştir. Ve bu arada da düşünmektedir:

-“Acaba nasıl ALLAH Dostu olurum?”

Bu düşünce içindeyken damdan gelen gürültülerle irkilir, yerinden fırlar:

-“Askerler!” der,

Ve askerler az sonra, damda yakaladıkları derviş hükümdarın karşısına dikerler. İbrahim b. Edhem, meraklı ve endişeli; derviş ise sessiz ve sakindir. İbrahim b. Edhem hışımına sorar:

-“Ey derviş! Benim sarayımın damında ne arıyordun?”

-“Kaybettiğim develerimi.”

Dervişin duruşu ve konuşması ciddidir ama verdiği cevap buram buram “alay” kokmaktadır. Hükümdar İbrahim'in hışımı ve hiddeti ikiye katlanır:

-“Be adam! Sen benimle alay mı ediyorsun? Hiç saray damında deve mi aranır mı?”

Derviş, az önce İbrahim b. Edhem'in üzerinde yatmakta olduğu kuştüyü döşeği göstererek cevaplar. Daha doğrusu hükümdar İbrahim'in sorusunu başka bir soruyla keser:

-“Hiç kuştüyü yatakta ALLAH'a Dostluk mu aranır mı?”

Ve işte o an İbrahim b. Edhem için zaman durur, mekân biter, mantık susar... Boş bir çuval gibi olduğu yere çökerken, askerlerine fısıltısı zor duyulan bir emir verir:

-“Bu derviş salın. Beni de yalnız bırakın.” Sonra gece olur. Belh'te el ayak çekilir. İnsanlar uykuya varır... İbrahim b. Edhem'in ise hali farklıdır. Süslü, ipekli hükümdarlık giysilerini soyunup, sırtına basit derviş elbisesi geçirmiş ve arkada bıraktıkları için de bir mektup yazmıştır. Mektubunda:

-“Beni öldü sayın, peşimi araştırmayın, kendinize yeni bir hükümdar bulun!” demektedir.

Ve sonra gecenin karanlığında kaybolur, sırrolur. Artık hükümdarlığa bedel, tarihte ölümsüz bir isim bırakacak, ALLAH Dostu İbrahim b. Edhem

olmanın ilk adımlarını atmıştır.

Sonra madden çileli, manen nurlu yeni bir hayata başlar. Derviş olur, Hak Dostluğu'na soyunur. Dünyada unutulur, Mele-i Âlâ'da alkışlanır. Böylece tam kırk sene geçer. Zamanın Sahibi yeni bir sınava karar verir:

-“Bir görelim bakalım” der, “bizim İbrahim nereye gelmiş, ne kadar pişmiş?”

Ve yine bir dervişe yeni bir emir verilir.

-“Filanca şehre yakın, yol kenarında garip bir derviş göreceksin.” denilir, “İşte o İbrahim b. Edhem'dir. Yanından geçerken kırbacını var gücünle sırtına indir. Sonra da bak, bakalım ne yapacak?”

Emri alan derviş, atına atladığı gibi yel olur uçar... Tam da tarif edilen yerde, tam da tarif edildiği gibi garip, kendi halinde bir derviş bulur. İbrahim b. Edhem... Sonra emredildiği gibi var gücüyle yapışır kırbacına... Kırbaç, İbrahim'in sırtında patlar, patladığı yerden kan fışkırır. Ve atının gemini çeker derviş, İbrahim b. Edhem'in yüzüne bakar. O yüzde hiçbir değişme, en ufak bir kızgınlık ve kırgınlık belirtisi görünmez. Sadece tebessüm... Sırtından kan boşalırken, İbrahim b. Edhem de süvari dervişin merakını giderir:

-“Biz onları Belh'te bıraktık!”

Süvari hiçbir şey söylemez. Atının başını geldiği istikamete çevirir. Ve geldiği gibi yel olur uçar.

Devrin Kutbu, kendine verilen raporu dinler. Kırbacı yeyince, İbrahim b. Edhem'in; tebessüm ederek:

-“Biz onları Belh'te bıraktık” dediğini öğrenir. Ve bu kez Kutub da tebessüm eder:

-“Demek ki hala Belh'i unutamamış!”

İşte ALLAH Dostu olmak böyle bir iştir. «Vardım” zannedildiği yerde görülür ki, önünde daha koskoca bir okyanus vardır.

Ve bu yolda en zor merhale, Şah-ı Nakşibend (ALLAH O'ndan Rızı Olsun) güllerinin dediği gibi; dünyayı terk, ahireti terk, varlık-yokluk kaygısını terk değildir..

Terki, terktir...

EN ETKİLİ ÖĞÜT

Bir Hak Dostu, kendinden daha büyük bir Hak Dostu'nu ölüm döşe-

ğinde ziyaret etmektedir. Son nefeslerini alıp vermekte olan büyüğünden en son bir öğüt ister:

-“Ne olur bana nasihat edin.” der. Ahiretin yamacındaki kişi yatağında doğrulur ve son nefeslerini bir öğüt için harcar:

-“Bu yatak için salih ameller işle!”

ALLAH’I TANIMAK

İmam Rabbani’nin (ALLAH O’ndan Razi Olsun) hapse atılması emredilmiştir. Kâfir Ekber’in zalim emirlerinden biridir bu... Müridleri ve sevenleri, Koca İmam’ın etrafını kuşatırlar ki, binlercedirler...:

“Efendimiz!” derler. “Emir buyurun, sizi bu zulümden kurtaralım. Medine’ye götürelim. Kalan ömrünüzü huzur ve rahat içinde ALLAH Resûlü’ne (O’na Binler Selam) komşuluk ederek geçirin.”

Cevap, insanlara ALLAH Dostu olmanın ne demek olduğunu öğretir:

“Hayır! Bu güne kadar Rabbimizin Cemal’ini tanımiştık, bugünden sonra biraz da Celal’ini tanıyalım.”

ALLAH Dostu, her şeye ALLAH’ın isimlerinin tecellileri açısından bakandır.

KADI ŞÜREYH (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

Hız. Ali (ALLAH O’ndan Razi Olsun) döneminin ünlü kadısı Şüreyh (ALLAH O’ndan Razi Olsun), halife Hız. Ali ile bir yahudi zimmiyi aynı mahkemede biraraya getirir. Hız. Ali zırhını kaybetmiştir, çok aramasına rağmen bulamaz. Ta ki Kufe’de bir yahudinin elinde görünceye kadar.

“Ey yahudi!” der, “Bu zırh benimdir.”

Yahudi itiraz eder, zırhın kendisine ait olduğunu ileri sürer. Ve dava mahkemeye intikal eder. Halife ile yahudi zimmi, Kufe kadısı Şüreyh’in önünde mahkeme edilirler. Şüreyh, önce Hız. Ali’ye söz verir.

“Yahudinin elindeki zırh benimdir. Onu ne sattım ne de kimseye hediye ettim!”

Sonra yahudiye döner:

“Ey Kadı! Bu zırh benimdir, çünkü benim elimde bulunuyor.”

Kadı Şüreyh, Hız. Ali’ye iddiasını ispatlayacak delil ve şahitleri olup olmadığını sorar. Hız. Ali:

“Oğlum Hasan ve hizmetçim Kanber, şahitlerimdir.” der.

Şureyh, şahitleri kabul etmez:

“Oğulun ve hizmetçinin şahitliği geçersizdir.”

Sonuç... Davayı yahudi kazanır. Zırh, onda kalacaktır. Fakat yahudi değişmiş, başkalaşmıştır. İslam'ın devlet reisinin hasmı olarak girdiği bu mahkemede görüp, yaşadıkları ve sonuçta varılan hüküm, yahudinin, yahudiliğini alıp götürmüştü, onu da ALLAH Dostları'nın yoluna sokmuştur.

“Müminlerin emiri haklıdır.” deyip, itiraf eder. “Bu zırh onun devesinden düşmüştü ve ben de onu çalmıştım.”

Yahudi, Müslüman olur. Hz. Ali, zırhı ona hediye eder. Eski yahudi, yeni Müslüman, üzerinde o zırh olduğu halde Hz. Ali komutasında yapılan savaşlardan birinde şehit düşer... Hakk'a yürür...

Kadı Şüreyh örnek olur... ALLAH Dostu, ALLAH'ın adaletinin tecellisi olandır.

O BENİM DE RABBİMDİR

Halife Harun Reşid (ALLAH O'ndan Razi Olsun), ALLAH Dostu Behlül Dana'ya (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir kese altın vermek için uğraşmaktadır. Behlül Dana ısrarla reddeder:

“Altınları kimden aldıysan ona ver. Çünkü ahirete kalırsa kendisini bulup, razı edemezsin.”

“Öyleyse, insanlara borcun varsa söyle, onu ödeyelim.”

“ Kûfeli alimlerin ittifakına göre, borçla, borç ödenmez.”

“Bari ihtiyacını söyle onu gidereyim.”

“Ey Harun! Yüce ALLAH senin Rabbin olduğu gibi benim de Rabbimdir.”

Harun, oturup ağlar.

ALLAH Dostu, ALLAH'a tevekkülü sayesinde alemlerden müstağni olandır.

BAŞKASINDAN KORKMA

Ebu Turab-ı Nahşebî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), yolda yürürken karşıdan gelen ince, uzun ve siyah derili bir adam görür ki, adamın görünüşü ürperti vericidir. EbuTurab'ın da kalbi korkuyla dolar... Fakat yine de o kor-

kunç simayla yan yana gelince sormaktan kendini alıkoyamaz:

-“Ey kişi! Sen nesen!”

Buz gibi bir ses cevap verir:

-“Sen Müslüman mısın, kâfir misin?” -“Elhamdülillah Müslümanım.”

-“Öyleyse ALLAH’tan başkasından korkma!”

Bir Müslüman, korkusunun ne kadarını ALLAH’a ayırıyorsa, o kadar ALLAH Dostu’dur.

RIZKIN KAYNAĞI

İsmi nispeten az tanınmış Hak Dostları’ndan Affan b. Müslim’e (ALLAH O’ndan Razi Olsun), devrin yöneticileri, Mu’tezile alimlerinin etkisi altında “Kur’an’ın mahluk olduğunu” kabul etmesini teklif ederler. O, kabul etmez... Doğru görüş olan “Kur’an kâdîmdir”den sapmaz.

Zalim yönetim bu kez işi tehdite döker: “Öyleyse 500 dirhemlik, müderris aylığını keseriz.” der:

Affan b. Müslim zalimlerin yüzüne karşı bir ayet okuyup, gerisin geri evine döner: “Gökyüzünde rız-

kınız ve size vaadedilen şeyler var.” (51/Zâriyât:22)

ALLAH Dostu, rızkı konusunda, beklentisini sadece ALLAH’a dayandırmış olandır.

GERÇEK ÖLÇÜ

Fudayl b. İyâd’ın (ALLAH O’ndan Razi Olsun) yanında, birini methederler, “ağızına helva bile koymaz” derler.

Fudayl b. İyâd, duruma müdahale eder:

“Helva yememek, büyüklük müdür? Siz o kişinin, akrabasını gözetip gözetmediğine; öfkesini yenip, yenmediğine; dullara, yetimlere ve komşularına nasıl davrandığına; arkadaşlarına ve din kardeşlerine karşı edebine bakın!... Hükmünüzü de bunlara göre verin!”

ALLAH Dostu, nefsiyle olan muamelesinden önce çevresiyle olan muamelesine göre belli olur.

SORU, CEVAP

Malik b. Dinar’a (ALLAH O’ndan Rız Olun) sorarlar:

“Ey şeyh! Bu gece nasıl sabahladın?”

“O şekilde sabahladım ki, ömrüm kıalmakta, günahlarım ise çoğalmaktadır.”

Zalim Emevi yönetiminin zalim Basra valisi, Malik b. Dinar’a (ALLAH O’ndan Rız Olun):

“Ey Malik!” der, “Aleyhimizde bu kadar ağır konuştuğun halde bizi sana karşılık vermekten aciz bırakan şey nedir biliyor musun?”

“Nedir?”

“Dünyaya hiç değer vermemen ve bizden hiçbir şey istememen!”

ALLAH Dostu’nun bu dünyadaki en büyük güç sebebi, bu dünyanın değerleri karşısındaki ilgisizliği ve onları küçümsemesidir. Hz. Bediüzzaman’ın (ALLAH O’ndan Rız Olun): ‘Yüz yamalı hırkamı giyerim, kimseye yüz suyu dökmem.’ deyişi gibi.

EN BÜYÜK KORKU

Süfyan-ı Sevri (ALLAH O’ndan Rız Olun), ölüm döşeğindedir ve yüreğini çatlatırcasına ağlamaktadır. Arkadaşları merak edip, sorarlar:

“Seni bu kadar ağlatan günahların mıdır?”

O, ağlamayla karışık acı bir tebessümle cevap verir:

"Keşke günahlarım olsaydı!"

"Öyleyse ne?"

"Acaba şu son dakikalarımda imanımı muhafaza edebilecek miyim?"

Kimse cevap veremez ve Süfyan, ölür. Birkaç gün sonra da o arkadaşlardan birinin sadık rüyasında geri döner. Rühayı gören heyecanla sorar:

"O kadar korkuyordun... Nasıl gittin? ALLAH , sana ne muamele yaptı?"

Süfyan, bu kez mutlu ve mütebessimdir:

"O, dünyadaki korkuydu. ALLAH, bana burada öyle muamele yaptı ki, şimdi Firdevs Cennetinde peygamberlerle omuz omuzayım!"

ALLAH Dostu, dünyada korkan ve ahirette rahat edendir.

BİR AVUÇ HURMA

Davud-i Tai (ALLAH O'ndan Razi Olsun) pazara çıkmıştır. Yanında hiç parası yoktur fakat gözü hurmalara takılmıştır. Satıcıya seslenir:

"Parasını yarın ödemek üzere bana bir avuç hurma verir misin?"

Satıcı:

"Veresiye satış yok!" der.

Davud-i Taî, boynunu büker, yoluna yürür. Çevredekiler ise hurmacıyı uyarır:

"Tanımadın mı?" derler, "Senden hurma isteyen meşhur ALLAH Dostu Davud-i Taî idi!"

Hurmacı gerçekten tanıyamamıştır. Pişmanlıkla Davud'un ardından koşar... Elleri kapalı, özürler diler:

"Al, bütün hurmalarım senin olsun, para da istemem, ne olur beni bağışla." der.

Davud-i Taî, oralı olmaz. Tebessümle cevap verir:

"Kardeşim! Ben hurma filan istemiyorum. Sadece nefsimin arzularına cevap verilecek mi diye deneme yapmıştım. Ve ALLAH'a hamdolsun ki şu fani dünyada bir avuçluk hurma kadar bile itibarımızın olmadığını bir kere daha gördük."

ALLAH Dostu, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) deyimiyle: "ALLAH'ın kendisini, hastalıklardan korur gibi dünyadan koruduğu", kimsedir.

UZUN EMEL

Maruf-i Kerhi (ALLAH O'ndan Razi Olsun), arkadaşı Ebi Tevbe'yle (ALLAH O'ndan Razi Olsun) namazda imamlık konusunda çekişmektedir. İkisi de ısrarla birbirlerinin imam olmasını ister. Marufun ısrarı ağır basar ve Ebi Tevbe mihraba doğru yürür. Fakat bu arada:

"Ey Şeyh!" der, "Bu namazı kıldırırım ama başka namaz kıldır-mam!"

Maruf-i Kerhi, Ebi Tevbe'yi bu sözü nedeniyle uyarır.

"Nefsi konuşuyorsun! Başka namaz kıldır-mam demek, başka namaz vaktine kadar yaşayacağım demektir. Bu da "uzun emel" sahibi olmaktır ki, salih bir Mü'minde bulunmaması gerekir. Çünkü 'uzun emel' sahipleri, yapmaları gereken hayırlı işleri geciktirirler."

ALLAH Dostu, hep son anını yaşıyormuş gibi yaşıyandır.

İHLAS HASSASİYETİ

Süfyan-ı Sevri'nin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) dostlarından biri vefat etmiştir. Müteveffanın varisleri Süfyan'a iki altın göndererek:

"Babamız sizi sevenlerdendi. Bu da onun helal mirasındandır, lütfen kabul buyurun!" derler.

Fakat Süfyan-ı Sevri, altınları iade eder. Oğlu ise bu iadeye şaşırır:

“Babacığım” der, “hem bu kadar fakiriz, ihtiyacımız var, hem de yakın bir dostunun helal parasıydı, kabul etsek ne olurdu?”

Cevap, ALLAH Dostu olmanın ne demek olduğundan haber verir nite-
liktedir:

“Oğlum! Ben, o dostuma ALLAH rızası için hadis okutmuştum ve ken-
disini de sadece ALLAH rızası için severdim. Şimdi, o altınları alsaydım ih-
lasım bozulmaz mıydı?”

ÖĞÜT

Hatim-i Esâm (ALLAH O’ndan Razi Olsun), çevresini sarmış dünya eh-
line öğüt vermektedir:

“Güzel yerlere sahip olduğunuz için gururlanmayın. Cennetten güzel
yer olamaz. Amel ve ibadetinizle övünmeyin, iblisin herkesten çok amel ve
ibadeti vardı, ama lanetlenip, kovuldu. İlminizin çokluğuna güvenmeyin,
ne kadar çok olursa olsun Bel’am bin Baûra kadar olamaz ama o dünyadan
imansız gitti!”

TUZAĞA DÜŞEN

Sadreddin Konevi’nin (ALLAH O’ndan Razi Olsun) bir müridi vardır ki,
acelecidir. Bir an önce Seyr-i Sûluk’unu bitirmek, olmak, varmak ve Hz.
Hızır (ALLAH’ın Selamı Üzerine) rahlesine çöküp O’ndan İlmi Ledün’nü al-
mak... Zamana tahammülü, sabra kabiliyeti yoktur bu müridin. Konevi ise
o yolun ve mürşidliğin gereği teenni içindedir. Müridin acelecilik hamlığını
pişirmenin derdindedir.

Mürid, efendisinin teennisini yanlış anlar... Kıskançlığına sayar. İçin-
den kızar, dolar ve bir gün patlar. Kendi kendine:

“Beni kıskanıyor.” der, “O yüzden de kemalime mani oluyor. Mesafe
katetmeme engel koyuyor.”

Ve kararını verir, mürşide başkaldırır. Sözünden çıkar kendi kendine
çilehaneye kapanır, halvete girer. Sadreddin Konevi ise olup biteni uzaktan
sessiz, seyreder.

Aradan üç gün geçer. Mürid, halâ halvettedir. Nihayet, Konevi kapıyı
aralar, müridinin yanına girer. O, ise kapanmış harıl harıl bir şeyler karala-
maktadır. Konevi sorar:

“Ne yapıyorsun?”

Mürid, küstah... Başını kaldırmadan cevap verir:

"Sen yıllarca benim manevi kısmetime, kemalime mani oldun. Fakat daha halvete girişimin ilk saatlerinde Hz. Hızır zuhur etti:

"Sana ilm-i ledün getirdim. Başla yazmaya, dedi, ve üç gündür burada, O söylüyor, ben yazıyorum."

Mana sultanı tekrar sorar:

"Hızır ne zaman geldi, o sırada sen ne yapıyordun?"

"Halvetin ilk saatleriydi, elimde tespih ALLAH'ı zikrediyordum ki, O geldi, bırak zikri, başla yazmaya dedi."

Konevi aldığı cevaba acı bir tebbessüm ve acımayla cevap verir:

"Ahmak! Hızır, Zikrullahı kesmez. O gelen şeytandır. Seni kandırmış. Yazdıkların da onun hezeyenları, ilm-i ledün değil... Git, yak onları!"

ALLAH Dostluğu'na giden yol şeytanın binbir tuzağıyla doludur. Rehbersiz ve ölçüsüz gidilmez. Her şeye rağmen deneyen ALLAH'a Dost değil, ancak şeytana av olur.

ÖYLE GARKOLMUŞUM Kİ...

Hasan el-Harakanî (ALLAH O'ndan Razi Olsun)... ALLAH Dostları'nın namlılarından... Sultan Gazneli Mahmud (ALLAH O'ndan Razi Olsun) döneminin meşhurlarından... Sultanın bile kendisine aşık olduğu insan... Bugünün Hindistan, Pakistan ve Bangladeş coğrafyasında yarım milyara yakın Müslüman'ın ve onların atalarının hidayet sebebi o yiğit sultan, defalarca Harakani'yi sarayına davet eder. Israr eder; rica, minnet... der... Fakat Harakani oralı olmaz. Peygamber'inin (O'na Binler Selam): "Alimlerin en şerlileri, sultanların ayağına gidendir." prensibinin nurunda hareket eder... Ve nihayet Gazneli Mahmud kızar, gönül koyma derecesine gelir. Başvezirini, Hasan el-Harakanî'ye gönderir:

"O'na şu ayeti oku!" der. "ALLAH'a itaat edin. O'nun Resulü'ne (O'na Binler Selam) itaat edin. Ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin."

Başvezir emri yerine getirir. Hasan el-Harakanî'nin karşısına dikilir, sultanın selamıyla birlikte, ondan Harakani'ye bir mesaj, uyarı, emir ve davet olarak ayeti okur:

"ALLAH'a itaat edin. O'nun Resulü'ne (O'na Binler Selam) itaat edin. Ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin!" Harakani mesajı ve uyarıyı almıştır. Yüzü hafif bir tebbesümle aydınlanır; vezire:

"Git sultana söyle!" der, "Hasan el-Harakanî bu ayetin ALLAH'a itaat edin kısmına öyle garkolmuş ki, 'Resûle itaat edin'de bile bir sürü kusurları

var. Şimdi baksın bakalım, emir sahiplerine ne kalır?”

ALLAH Dostu, ALLAH’a intisabın şerefi ve lezzetine öyle garkolmuştur ki bu hal, onun, dünyanın bütün paye, rütbe teveccühlerini küçük görmesine yol açar. Sultanlara karşı bile müstağni durur.

HARUN REŞİD (ALLAH O’ndan Razi Olsun)

İslam tarihinin madde saltanatı itibarıyla en büyüklerinden biri... Abbasi halifesi Harun Reşid (ALLAH O’ndan Razi Olsun)... Bir gece ruhunun çok daraldığını, kendisine ötelerden bir esinti getirecek nasihat ve irşada ihtiyacı olduğunu hisseder ve başveziri Cafer Bermekî ile beraber Bağdat sokaklarına iner. Vezir, halifeyi ünlü ALLAH Dostu Fudayl b. İyad’ın (ALLAH O’ndan Razi Olsun) kapısına götürür: Fudayl, evde Kur’an okumaktadır... Kapıyı vururlar... Fudayl:

“Kim o?” der.

“Ben, başvezir Cafer Bermeki, halife hazretleri de yanımdadır.”

“Halifenin benimle, benim halifeyle ne işim olur ki? Sarayınıza geri dönün.”

“Halife yanına gelip, senin öğütlerini dinlemek istiyor. Ayrıca Halife’ye itaat vaciptir. İzin ver de içeri girelim.”

“Size izin yok!”

Fakat halife ve veziri kapıyı açıp, içeri girerler. Fudayl, onları görmek için mumu söndürür. Ve eli karanlıkta farketmeden Harun Reşid’in eline değeri. Sonra da ilk balyoz iner:

“Ne kadar yumuşak bir el... Tabii cehennem ateşinden kurtulursa!”

Birinci öğüt bile Harun Reşid’e yetmiştir. Ağlamaya başlar:

“Ey Hakk’ı bilen! Gönlüm çok daraldı. Bana öğüt verir misin?”

“Ey halife! Senin büyük deden Hz. Abbas (ALLAH O’ndan Razi Olsun), ALLAH Resûlu’nden (O’na Binler Selam) valilik istemişti de Efendimiz ona: ‘Seni nefsin üzerine vali tayin ettim.’ buyurmuştu. Çünkü: Yöneticilik, kıyamette pişmanlıktır.”

“Lütfen devam et!”

“Raşid halifelerin beşincisi Ömer b. Abdülaziz (ALLAH O’ndan Razi Olsun) ise halife olduğu zaman dostları Salim b. Abdullah, Reca b. Hayve ve İbn Kab’ı çağırdı. Onlara: ‘Ey kardeşlerim! Ben bu işin içine düştüm. Herkes

bu mekanı nimet bilir, ben ise mihnet olarak görüyorum. Kurtuluş çaresi nedir?’ diye sordu. Onlar da: ‘Kıyamette azaptan korunmak istiyorsan, Müslümanların yaşlılarını, baban; gençlerini, kardeşin; çocuklarını, evladın; kadınlarını ise anne ve kızkardeşlerin kabul edeceksin, dediler.»

“Lütfen! Biraz daha...” Fudayl, Harun’un yüzünü avuçları içine alır:

“Korkarım ki şu güzel yüzün, cehennem ateşinde yanar. Ve nice güzel yüzler var ki Cehennem ateşinde çirkinleşir! Halife ve sultanların nicesi de orada esir olur. Çünkü, Yüce ALLAH Kıyamet Günü Müslümanları tek tek senden soracaktır. Hepsi için adalet isteyecektir. Eğer bir ihtiyar kadın bir tek gece bile aç olarak yatmışsa onun hesabını sana soracaktır. Alemlerin Rabbi’nden kork ve o zaman ne cevap vereceğini düşün!”

Harun, katıla katıla ağlamaktadır... Aradan uzun ve sessiz bir süre geçer. Konuyu değiştirerek tekrar Fudayl’a sorar:

“Ey Şeyh! Hiç borcun var mı?”

Maksadı, ödeşmektir. Fudayl cevap verir: “Evet! ALLAH’a itaat borcum var.” “İnsanlara olan borcunu sordum.”

“ALLAH’a hamdederim. Beni nimetiyle kimseye muhtaç etmedi.”

Buna rağmen, Harun, Fudayl’ın önüne içinde bin altın olan bir kese bırakır. Fudayl, sinirlenir: “Görüyorum ki öğütlerimin hiçbir etkisi olmamış.”

“Ey Hak Dostu! Ne hata işledim?”

“Ben, ‘Emaneti ehline verin.’ dedim, sen başkasına veriyorsun.”

Ve Fudayl daha fazla beklemeden odadan çıkar. Harun Reşid’le, Cafer Bermeki de sokağa inerler. Yeryüzü sultanı Harun Reşid, Cafer Bermeki’ye döner ve der: “Bu zat ahiret sultanıdır.”

BİR AYET OKUDU

İbrahim el-Harraz (ALLAH O'ndan Razi Olsun) Mescid'ül Haram'da yırtık elbiseli bir fakir görür. Kendi kendine:

-“Bu ve bunun gibileri insanlara yüküdürler.” der. Düşüncesini bitirince fakir ona doğru dönerek:

-“Bilin ki ALLAH içinizden geçeni bilir, O'ndan korkun.” (2/Bakara:235) ayetini okur.

El-Harraz bu defa, düşündüğüne pişman olur. Tevbe eder. Fakir kişi bir kez daha ona doğru döner ve:

-“O, kullarının tevbesini kabul eden, kötülükleri bağışlayan ve yaptıklarınızı bilendir.” (42/Şûrâ:25) ayetini okur.

Sonra, ortadan kaybolur.

ALLAH Dostu, yanlış yapınca ikaz edilir. ALLAH Dostu, yanlış yapan salihleri ikaz eder.

ALLAH İLE OLUNCA

Ünlü Hak Dostu İbrahim el-Havvas'ın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) arkadaşı Hamid el-Esved anlatıyor: - “İbrahim el-Havvas'la birlikte çöldeydik. Gece olunca bir ağacın altına sığındık. Bir süre sonra bir arslanın bize doğru geldiğini gördük. Ben, korkumdan ağacın en üst dalına tırmandım. O, ise yerinden bile kıpırdamadı. Arslan, el-Havvas'ı ayağından başına kadar uzun uzun kokladı ve sonra da çekip gitti. Ben, bir kez daha İbrahim el-Havvas'a hayran kalmıştım.

Ertesi gece ise bir köy mescidinde konakladık. Uyurken el-Havvas'ın yüzüne tavandan bir böcek düştü. O'nun irkildiğini görünce:

-‘Efendim!’ dedim. ‘Dün gece koca bir arslanla beraberdiniz, tüyünüz bile kıpırdamadı. Şimdi ise ufacık bir böcekten irkiliyorsunuz. Bunların hikmeti nedir?’ İbrahim el-Havvas, tebessüm ederek anlattı: - ‘Dün gece ALLAH’la beraberdim. Bu gece ise nefsimle başbaşayım.’ ”

EN ÖNEMLİ ŞEY

Adı az bilinen ALLAH Dostları’ndan biri de Ebu Osman b. Şarûh’tur (ALLAH O’ndan Razi Olsun). Müridlerinden biri bir gece odasını dolduran kuvvetli bir sese uyanır. Dört duvar, tavan, taban hep bir ağızdan:

-“Sultan geliyor! Sultan geliyor!” demektedir. Mürid, şaşırıp kalır ve ertesi sabah evinin önünde heyecanla beklemeye başlar. Geleceği söylenen o sultan kimdir?..

Derken, asasına dayanarak Ebu Osman b. Şarûh görünür. Mürid sevinç içinde Efendisi’nin ellerine kapanır ve gece yaşadığı olayı anlatır. Ebu Osman’ın ise kılı bile kıpırdamaz:

-“Bu önemli değil!” der, “O ses sana benim iman ile öleceğimi söyledi mi? Onu haber ver...”

ALLAH Dostu için nefsi adına en önemli şey, bu dünyadan iman üzere ayrılabilme. Ve hiçbir şey ona “önemliler sıralaması”nı bozdurtamaz.

AHİRET İÇİN

Bayezid-i Bistamî (ALLAH O’ndan Razi Olsun) gece namaz kılarken odanın içi gün gibi aydınlanır. Bayezid-i Bistamî, hiçbir tavır değişikliği göstermeden namazını bitirir. Sonra, odayı aydınlatan ışığa seslenir:

-“Eğer sen bir şeytan isen, ben ALLAH’ın izniyle sana aldanmayacak kadar güçlüyüm. Eğer, ALLAH’tan bir ikram isen, O’ndan isterim ki, bu ikramı, hizmet ve kulluk yeri olan dünyadan; mükâfat ve ikram yeri olan ahirete ertelesin.”

ALLAH Dostu, kulluğuna bu dünyada karşılık beklemeyendir.

GERÇEK SULTAN

Abdulkadir et-Deştûî (ALLAH O'ndan Razi Olsun), sultan Kayıtbay'la beraberdir ve Hak Dostu'nun üzerine bir sürü sinek konmuştur. et-Deştûî, sultan Kayıtbay'a seslenir:

-“Ey sultan! Bu sineklere söyle de beni terketsinler.”

Sultan, Hak Dostu'nu şaka yapıyor zanneder:

-“Efendim! Sinekler söz dinlemez ki!”

Efendi şaşırır:

-“Sineklere bile söz dinletemeyen biri nasıl sultan olur?”

Sonra, emreder. Bütün sinekler üzerinden havalanır.

Bediüzzaman'ın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) dediği gibidir: “Hakiki imanı elde eden bir adam, bütün kâinata meydan okuyabilir.”

ÇOCUK OYUNCAĞI

ALLAH Dostları'nın arasına yeni katılmış biri, veliler başbuğu Sehl b. Abdullah et- Tûsterî'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun), yaşadığı olağanüstülükleri anlatmaktadır: -“Efendim! Bazen abdest alırken organlarımdan döken sular altın ve gümüş haline geliyor!”

et- Tûsterî bu ALLAH Yolu çömezine bakıp, tebessüm eder:

-“Bilmez misin? Bazen çocuklar ağladıkları zaman ellerine ses çıkaran oyuncaklar verilir!”

MEŞGUL ET

Bir arkadaşı Seri üs Sakatî'nin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kapısını çalar. Kapı açılmaz fakat içeriden Seri üs Sakatî'nin sesi duyulur. Dua etmektedir:

-“ALLAH'ım! Beni, Senin için, Sen'den meşgul edeni Kendinle meşgul

et!”

Dua kabul olur. Kapıyı çalan, ALLAH Dostları’nın arasına katılır.

ALLAH Dostu, ALLAH’tan başkasıyla kanmayandır.

ÖNEMLİ OLAN

Haan el-Cevherî’nin (ALLAH O’ndan Razi Olsun) bir talebesi kendi kendine düşünür:

-“Falan şeyh her gece yüz rekât namaz kılıyor. Falan şeyh ise iki yüz rekât namaz kılıyor. Falan şeyh ise üç yüz rekât... Niçin ben de onlar gibi yapmayayım?”

Ve sabaha kadar hiç uyumadan namaz kılar. Ertesi gün mürşidi Hasan el-Cevherî talebeyi, o daha kendisine hiçbir şey söylemeden uyarır: -“Önemli olan, rekât sayısı değil, namazın huşuu, ihlası ve tadil-i erkânıdır. Yüce ALLAH Kur’an’da: “...hanginizin daha güzel amel işleyeceğini denemek için...” (67/Mülk:2) diyor; ‘daha çok amel işleyeceğini denemek için’ demiyor.

ALLAH Dostu, Rabbi için yaptığı amel ve ibadetin adedinden önce mahiyetine önem verendir.

HORASANLI BİR GENÇ

Zunnûn-i Mısırî (ALLAH O’ndan Razi Olsun) anlatır:

Bir mescidde Horasanlı bir genç de bizle birlikteydi. Yedi gün boyunca hiçbir şey yemedi. Ve bir dilenci gelip bizden bir şeyler istedi. Genç ona:

-“Kullardan değil de ALLAH’tan isteseydin O sana yetecekti.” dedikten sonra dilenciye ne istediğini sordu. O:

-“Vücudumu örtecek bir elbiseyle, biraz da yiyecek.” dedi.

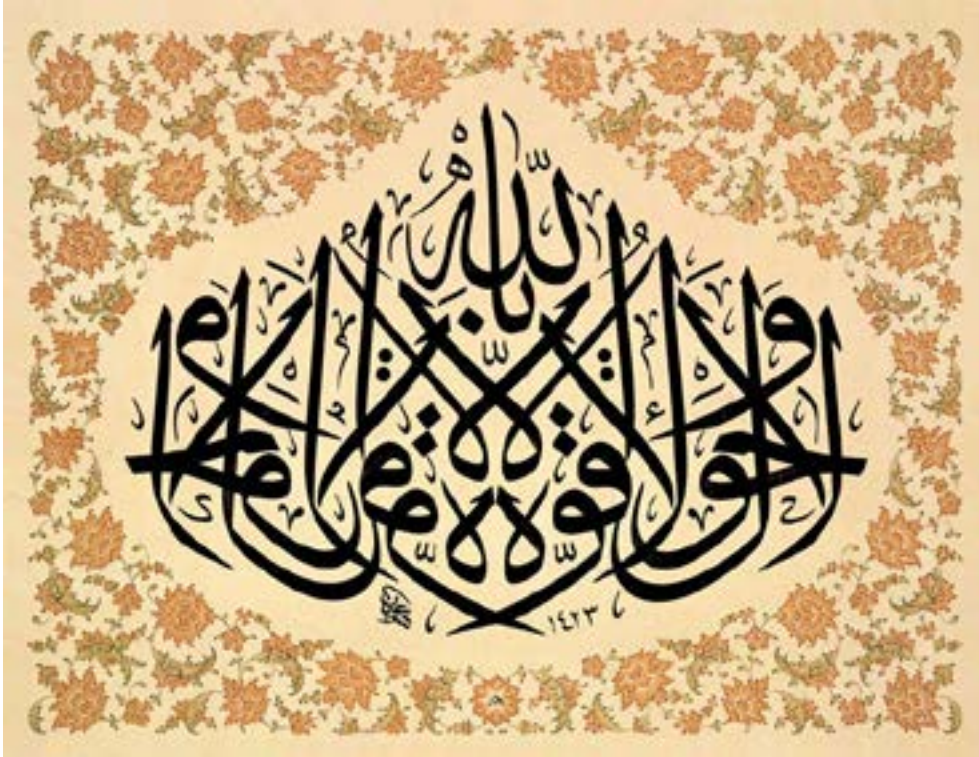
Bunun üzerine o genç mihraba yönelip, iki rekât namaz kıldı. Sonra da

ellerinde yeni bir elbiseyle bir tepsi hurma olduğu halde dilencinin yanına gitti. Ben bu kerametini görünce Horasanlı gence sordum:

-“ALLAH katında böyle bir değerin olduğu halde niçin yedi gündür aç oturuyorsun?”

“Kalpler, rıza (kadere ve ALLAH’ın takdirine) nurlarıyla dolu iken, diller nasıl istemek için açılır!”

-“Razı olanlar bişey istemezler mi?”

-“Ancak nazlarının geçtiğini öğrenmek yahut Kur’an’ın ‘İsteyin!’ emrine uymak ya da başkalarına yardım etmek için isterler.”

Sonra ezan okundu. Genç bizimle beraber namazı kıldıktan sonra dışarı çıktı ve bir daha hiç görünmedi.

ALLAH Dostu, Rabbinin katındaki nazını, nefsi için harcamayandır.

SAĞLAM DUVAR

Cuma el-Hamevî (ALLAH O’ndan Razı Olsun) yaşlı bir ALLAH Dostudur. Mescidin damında ezan okuyup, inerken komşusu olan hristiyan duvar ustasıyla karşılaşır. Hristiyan usta, ALLAH Dostu’na sorar:

-“Bizim kiliselerimiz sapasağlam durduğu halde sizin mescidleriniz niçin bu kadar çabuk yıkılmaktadır?”

-“Bunda merak edilecek ne var ki” der, “bizden birisi ‘ALLAHu Ekber!’ dediği zaman dağlar bile yerlerinden oynar.”

Hak Dostu, “ALLAHu Ekber”i var gücüyle söylemiştir.

Duvar ustası olduğu yerde sarsılır.

ALLAH Dostu vardır ki, hikmet deryasıdır.

BU SEFER DE BİZ SENİ...

İsmi meçhul bir Hak Dostu, tam altmış sene Mekke’den Medine’ye giderek ALLAH’ın Sevgilisi’ni (O’na Binler Selam), şerefli kabrinde ziyaret eder. Fakat altmış birinci sene, ağır bir hastalık, Hak Dostunu o mübarek âdetinden alıkoyar. Evinde boylu boyunca yatmaktadır ki, uyku ile uyanıklık arasında Hz. Muhammed’in (O’na Binler Selam) kapıdan süzülerek kendisine seslendiğini işitir:

-“Sen bizi ziyarete gelemeyince, bu sefer de biz sana geldik.”

ALLAH Dostu, hiçbir ihlaslı ameli karşılıksız kalmayandır.

MEŞHUR OLANLAR, MESTUR OLANLARIN.

Bir kafil Mekke’ye doğru yol almaktadır. Yolda, çevrenin tekin olmadığını, çölün eşkiyalar tarafından tutulmuş bulunduğunu duyarlar. Tereddütle mola verirler ve içlerinden birini de o civarda oturan ALLAH Dostları’ndan Ebû’l-Hasan et-Tavaşî’ye (ALLAH O’ndan Razi Olsun) gönderirler. Kafilenin seçtiği elçi, Hak Dostu’na hangi yolun daha güvenli olacağını soracaktır, kara mı, deniz mi? Fakat bir yandan da düşünür.

-“Bu civarda” der, “çok daha meşhur birçok şeyh dururken, beni ne diye et-Tavaşî’ye gönderdiler, bilmem ki?»

Sonra, ALLAH Dostu’nun huzuruna varır. Sorusunu sorar. Cevabını alır:

-“Hangi yoldan giderseniz gidin. Güvendesiniz!”

Ve et-Tavaşî, huzurdan ayrılmadan önce kafilenin elçisine küçük, kişisel bir uyarıda da bulunur:

-“Bil ki meşhur olanlar, mestur (gizli) olanların bereketi sayesinde yaşarlar!”

ALLAH Dostları sadece insanların bildiklerinden ibaret değildir. Bir de sadece ALLAH'ın bildikleri vardır.

ALLAH DEYİNCE

Ali el-Uhaymî (ALLAH O'ndan Rızı Olsun), ismi az tanınmış ALLAH Dostları'ndandır. Sokakta yürürken, evinin kapısında duran bir hristiyan kadın görür. Kadının emsalsiz bir güzelliği vardır. Hak Dostu kadına ilişkin bakışını hemen kaçıır... Başını önüne eğerken de bütün gücüyle “ALLAH” diye haykırır.

Hak Dostu'nun ağzından çıkan “ALLAH” sayhası o kadar güçlü ve etki-leyicidir ki, kadın, müslüman olur...

Daha sonra, Ali el-Uhaymî, kendisine bu kerametın sırrını soranlara:

-“Gözlerim bir an kadına ilişince” der, “ondaki eşsiz güzellik, hal diliyle, ‘Beni küfürden kurtar!’ dedi. Ben de o zaman ALLAH'ı çağırdım.”

TAVUĞU TERCİH EDENE

Cafer el-Havvas'ın (ALLAH O'ndan Rızı Olsun) bir talebesi evde akşam yemeği için bir tavuk kızartmıştı. İştahla yemek saatinin gelmesini bekler... el-Havvas onun bu haline vakıftır ve talebeyi imtihan eder: “Eve gitme! Bu gece bizde kal!”

Talebe, tavuk aklında olduğu halde yalandan bir mazeret uydurur ve eve gider. Tavuk tam önüne konduğu anda aniden bir köpek belirir. Tavuğu kapar ve gecenin karanlığında kaybolur. Talebe ise akşam yemeğini ekmek ve su ile yapar. Ve ertesi gün mürşidinin huzuruna çıktığında el-Havvas ona tebbesümle bakmaktadır:

“Tavuğu mürşidine tercih edene, ALLAH bir köpek musallat eder!”

TAKVA

Bayezid-i Bistami (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bazı geceler evrad ü ezkarı sırasında "ALLAH" dediği zaman düşüp bayılır. Sebebini sorduklarında:

- "Bir yerden 'Sen kim oluyorsun... Senin haddine mi düşmüş de ismi-mi ağzına alıyorsun' diye bir nida gelir diye korkuyorum." der.

Bazen de, camiden içeri gireceği sırada kapıda durup, kendi kendine mırıldandığı duyulur:

- "ALLAH'ım! Evini vücudumla kirletmekten korkuyorum. Benim günahlarımı bağışla!"

Camiye sonra girer.

ALLAH Dostu, nefsinin her an murakabe duygusuyla sorgulayandır.

SİZE KALAN

Ali b. Muhammed Vefa (ALLAH O'ndan Razi Olsun), itinalı ve güzel giyinmesiyle ünlüdür. Bu hali, vezirin aklına takılır ve Hak Dostu'nun yanında olduğu bir sıra, içinden söylenmesine neden olur:

- "Bu şeyh de öyle bir giyinmiş ki, dünya ehline bir şey bırakmamış... Zühd ve takva bunun neresinde?"

Vezir düşüncesini henüz tamamlamıştır ki ALLAH Dostu, onun merakını giderir:

- "Evet! Sana ve senin gibi dünya ehline de, dünyanın zilletini ve ahiretin azabını bıraktık!"

Zühd ve takva esas olarak kalbin amelidir. Bedenin değil.

ONA GÜVENİLMEZ

Eşrefoğlu Rumi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) gece ibadetindedir. Aniden

karşısında bir ışık belirir. Ve ışıktan da bir ses: -"Ey kulum! Bütün haramları sana helal kıldım. Ve bütün farzları üzerinden kaldırdım!"

Eşrefoğlu sesin geldiği yere doğru atılır ve sesin sahibini kısıkvırak yakalar. Şeytandır o... Büyük veli, şeytanın boğazını sıkar:

Lanetli yaratık soluk soluğa:

- "Ey şeyh!" der, "Ne yapıyorsun? ALLAH bana kıyamete kadar ömür vermişken sen beni öldürmek mi istiyorsun?"

Eşrefoğlu:

- "Ey lanetli!" der, "Eğer benim dostlarımin ve talebelerimin imanlarına musallat olmayacağına söz verirsen seni bırakırım."

Şeytan söz verir ama Eşrefoğlu Rumi, yutmaz: -»Ey lanetli!« der, «Yüce ALLAH ile olan ahdinde vefa göstermedin de bana verdiğin sözde mi duracaksın. Hadi yürü ve bildiğinden de geri durma!»

Şeytan kurtulur. Daha sonra talebeleri Eşrefoğlu'na onun şeytan olduğunu bu kadar hızlı nasıl anlayabildiğini sorarlar. Cevap, ibretliktir: -»Sana haramları helal kıldım ve senden farzları kaldırdım deyişinden. Çünkü haramlar ve farzlar kişilere özel değildir, kıyamete kadar geçerlidir.«

ALLAH Dostu, Kur'an ve Sünnet ölçüsünü her konuda kendine rehber edinen ve onları yaşayandır.

PEYGAMBERLERİN ŞEFAATİ

Anlatan Ebu Muhammed el-Cerirî'dir (ALLAH O'ndan Razi Olsun).

"Bir ikindi namazından sonra dergâha soluk benizli, dağınık saçlı, çıplak ayaklı bir genç geldi. Abdest alıp, bizimle beraber ikindi namazını kıldı. Sonra başını cüppesinin içine çekip, akşama kadar, olduğu yerde oturdu. Akşam namazını da cemaatle beraber kıldıktan sonra aynı hale geri döndü. Bu sırada halifenin adamları gelip, bizi akşam yemeği için saraya davet ettiler. Ben, o genci de çağırdım fakat o:

- 'Halifenin davetine gitmek için kalbimde bir arzu duymuyorum fakat sıcak bir bulamaç olsaydı, onu burada yerdim.' dedi.

Ben; içimden:

- 'Bu genç henüz misafirlik adabını öğrenememiş, daha nefsinin arzularını tatmin etme peşinde.' diye düşündüm ve onu o halde bırakıp gittim.

Biz, diğer dervişlerle beraber geri döndüğümüzde o hala aynı şekilde

oturuyordu. Ben, seccademın üzerinde bir saat kadar zikir yaptıktan sonra olduğum yerde uyuya kaldım. Ve bir rüya gördüm. Rüyamda:

-“Büyük bir insan kalabalığı toplanmıştı. Bunlar Hz. Adem’den (ALLAH’ın Selamı Üzerine) itibaren yüz yirmi dört bin peygamberdi. İçlerinden birisi bana, ALLAH’ın Sevgilisi’ni (O’na Binler Selam) gösterdi. Elini öpüp, şefaatinı dilemek için yanına gittim fakat Rasûllulah (O’na Binler Selam), beni görünce yüzünü çevirdi. İçim korkuyla doldu:

-‘Ya Rasûllulah! Bir günah mı işledim?’ dedim.

O:

-‘Ümmetimden bir garip senden bir şey istedi. Sen ise onu hafife aldın ve ihmal ettin.’ buyurdu.

Dehşet içinde yerimden fırladım. Baktım, genç yerinde yoktu ve kapı da açıktı. Sokağa koştum, genç, gecenin karanlığı içinde uzaklaşıyordu. Peşinden koştum:

‘Ey delikanlı, biraz bekle, istediğin bulamacı hemen hazırlıyorum.’ dedim. O, geriye dönerek cevap verdi:

‘Bir garip senden bir şey istediği zaman onu yerine getirmek için yüz yirmi dört bin peygamberin şefaatinı bekliyorsan, o şeye gerek kalmaz.’

Sonra uzaklaşıp, kayboldu.”

ALLAH Dostu, imtihan eder. ALLAH Dostu, imtihan edilir.

NİMETLERİN BÜTÜNÜ

Anlatan Ebü’l-Hasan Ali eş-Şazeli’dir (ALLAH O’ndan Razı Olsun): “ALLAH’ım! Ne zaman sana hamd eden bir kul olacağım?” dedim. İçime:

“Bütün nimetlerin en çok sana verildiğini düşündüğün zaman!” dediler.

“ALLAH’ım! Kendimi en çok nimet verilmiş kişi olarak nasıl görebilirim ki, benden daha çok nimete mazhar olmuş bunca peygamber, alim ve sultanlar varken?” dedim.

İçime tekrar seslendiler:

“Peygamber olmasaydı, sen hidayet bulamazdın. Alimler olmasaydı, sen dinini tanıyamazdın. Sultanlar olmasaydı, sen güven içinde yaşayamaz, kulluk edemezdin!

Bunların hepsi de senin için birer nimettir.”

ALLAH Dostu, ALLAH'a hakkıyla hamd etmenin imkânsızlığının irfanına ermiş olandır.

SIMSIKI YAPIŞMAK

Necmeddin Kübra (ALLAH O'ndan Razi Olsun), miladi on üçüncü yüzyılın manevi güneşlerinden... Moğol istilasının İslam alemine ilk sadmesi-ni göğüsleyenlerden... İstila başlarken Necmeddin Kübra çevresindekileri uyarır:

-“Bu gelen bela bir mutlak kaderdir, engellemenin çaresi yoktur. Herkes buralardan uzaklaşsın... Kendine sığınacak bir yer arasın!”

Fakat o kalır. Horasan'ı terketmez. Kendisine:

-“Efendim, siz bir yere sığınıp, saklanmayacak mısınız?” diyenlere:

“Bize buraları bırakıp, gitmek caiz değildir. Bize buralardan çıkış izni yoktur.” cevabını verir.

Ve kendisiyle beraber cihada kalan dervişleriyle birlikte, eline kılıcı alır, Moğolların karşısına dikilir. Yaşlı haline bakmadan, şehit düşünceye kadar da çarpışır.

Girdiği savaşlarda öyle bir yiğitlik gösterir ki, şehit edildiği sırada eliyle bir Moğol askerini perçeminden yakalamıştır. Bırakmaz. Moğol perçemini, şehit düştükten sonra bile Necmeddin Kübra'nın elinden alamazlar...

ALLAH Dostu, ALLAH yolunda tuttuğuna sımsıkı yapışandır.

İKİ DEV İNSAN

Miladi 19.yy'ın manevi güneşi Mevlana Halid (ALLAH O'ndan Razi Olsun), kendinden önceki güneş Abdullah Dihlevi'nin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) yanında, ALLAH yolunun inceliklerini talim etmektedir ve henüz yolun başındadır. Kendisine helaların temizlenmesi görevi verilmiştir. Bir gün su taşıırken şeytan kulağına fısıldar: “Ey Halid! Sen bu kadar ilmi, birkaç miskin dervişin helalarını temizlemek için mi kazandın? Bu sana layık mı? Bu hal sana yakışır mı?”

Mevlana Halid, vicdanının derinliklerinde şeytanı cevaplar:

“Gerekirse o helaları sakalımla da temizlerim!” Lanetli, bozguna uğrar.

Tam on ay böyle geçer. Ve bu süre içinde Abdullah Dihlevi, Mevlana Halid'e hiç yüz vermez. Adeta yokmuş gibi davranır. En sonunda bir gün dergâhın penceresinden çok çarpıcı bir manzarayı seyredinceye kadar.

Abdullah Dihlevi görür ki, su kaplarını taşıyan artık Mevlana Halid değildir, meleklerdir.

Yani talim bitmiş ve tayin zamanı gelmiştir. Dihlevi hazretleri artık baş halifesi olmuş bu maneviyat devini irşad bölgesine uğurlarken, atının üzengilerini tutarak bindirir, hem de iki eliyle... Mevlana Halid telaşla atılır, bu iltifata engel olmak ister:

"Aman sultanım!" der, "Ne yapıyorsunuz?" Abdullah Dihlevi ise gayet vakur... Cevap verir: "Başlangıçta sana helalar için su taşıtmakla görevliydik, şimdi de atının üzengesini tutmakla görevliyiz!"

ALLAH Dostluğu'nun yolu, uzun incedir... Ve ne ekilirse o biçilir. O yolun yolcusu küçüldüğü kadar büyür.

GERÇEK GAYE

İmam Rabbani (ALLAH O'ndan Razi Olsun) torunu Şeyh Seyfeddin (ALLAH O'ndan Razi Olsun), talebelerini önemli bir konuda aydınlatır: "Gıda ve yemeği kesmeye gerek yok! Yetecek kadar yiyebilirsiniz. Büyüklerimiz, bu yolu, kalb bilgisi ve mürşid sohbeti üzerine kurdular. Başka bir şey üzerine değil... Riyazetin hedefi ise olağanüstü olaylar gerçekleştirmektir. Oysa, öyle şeyler gaye olamaz. Biz onları işten bile saymayız. Bizim bir tek ve gerçek gayemiz; ALLAH'ı anmak ve O'na yönelmektir. Canbazlık göstermek değil..!"

EN BÜYÜK KERAMET

Şah-ı Nakşibend'e (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorarlar:

“Sizden niçin bu kadar az keramet görüyoruz?”

“Sırtımızdaki bunca günaha rağmen yine de ayakta durabiliyoruz. Bundan büyük keramet mi olur?”

ALLAH Dostu, içine hiçbir riya karışmadan bütün samimiyetiyle nefsinin “hiç”lik rütbesine tenzil etmiş olandır.

Bir başka gün ise Şah-ı Nakşibend (ALLAH O’ndan Razi Olsun), talebeleri ile birlikte at sırtında yol almaktadır.

Hazret, katıla katıla ağlar ve etrafındakileri de ağlatır, coşturur.

Bir ara dudaklarından şunların döküldüğü duyulur:

“Ben ki manen iflastayım ve bu kadar değersizim... Hiç kimsenin selamına bile layık değilim. Fakat Rabbim beni insanlara karşı rezil etmedi de Kendisi’ne yönelmemi diledi ve bu sayede hiç kimse benim iç yüzümü bilemedi.”

EN ZOR MAKAM

Bayazid-i Bistami (ALLAH O’ndan Razi Olsun) yetmişinci haccın yolundadır. Çölde, susuzluktan dili dışarı çıkmış bir köpek görür. Acır, ona... Kervanda bulunan yol arkadaşlarına dönüp, seslenir:

–“Kim benden yetmiş haccımın sevabını bir kova su karşılığında satın alır!”

Biri çıkıp:

–“Ben!” der.

Sevap, bağışlanır ve su kovası ciğeri yanmış köpeğin önüne konur. Fakat köpek o haline rağmen burun kıvrır, suyu içmek istemez. Bu görüntü Bayezid’i dehşet içinde bırakır. Kendini yere atar, secdeye kapanır, gözyaşlarıyla Rabbine yalvarmaya başlar:

–“ALLAH’ım! İçlerine benlik ve fedakârlık düşünceleri karıştığı için o hacların karşılığı olan şu bir kova suyu bir köpek bile kabul etmedi... Sen nasıl kabul edeceksin? ALLAH’ım! Ben Senin için yaptığım bütün ibadetlerimdeki iddialarımın hepsinden vazgeçiyorum ve hepsini hiçbir değere karşılık görmüyorum.”

Köpek, başını kovaya sokar ve kana kana içmeye başlar...

ALLAH Dostluğu'nda en son ve en zor makam "Terk-i terk"tir. Yani ALLAH için yaptığı bütün ibadet ve fedakârlıkları zihninden, hafızasından söküp atmak...

RABBANİ İNCELİK

Hiçri ikinci bin yılın yenileyicisi İmam Rabbani'de (ALLAH O'ndan Razi Olsun) İslam'ın sembollerine karşı saygı hassasiyeti çok ileri noktadadır... Bunlardan ikisini, İmam'ın talebelerinden Muhammed Haşim-i Kişmi anlatır:

"Birgün İmam'ın huzurunda oturuyordum. Ve beraberce kitap yazıyorduk. O, yerinden kalkıp helaya gitti ve içeri girmesi ile dışarı çıkması bir oldu. Benden aceleyle su ibriğini istedi ve başparmağının tırnağı üzerindeki bir noktayı sildi. Sonra tekrar helaya girdi. Dışarı çıkınca kendisine bunların ne anlama geldiğini sordum. Açıkladı:

'Kitap yazmaya başlarken kalemi kontrol etmek için tırnağıma o noktayı kondurmuştum. Helaya girince farkettim. Böyle bir el ile abdest bozma ve sonra da temizlenme işinin gereklerini yapmak ise ALLAH'a karşı saygısızlık olacaktı. O yüzden dışarı çıkıp, temizledim'."

Ve bir gün de İmam hazretleri talebelerinden Mevlana Salih-i Haşlani'ye rica edip, bahçeden bir-kaç tane karanfil getirilmesini ister. Talebesi az sonra altı tane karanfili saygıyla İmam'a takdim eder. İmam Rabbani bozulmuştur:

"Bizim en basit talebemiz bile şunu biliyor olmalıydı. 'Yüce ALLAH tek-tir ve teki sever'. Şimdi, niçin bu karanfiller altı tane?"

ALLAH Dostu olmaya giden yolda farzları yerine getirip, haramlardan kaçınmak başlangıcı oluştursa da yolcu, sonuca ulaştıran edep ve manevi saygı inceliğidir.

HERKESE AKLINA GÖRE

Muhammed Zahid Bedahşî (ALLAH O'ndan Razi Olsun) bir putperest Moğol hanının huzurundadır. ALLAH Dostu, Moğol'u domuz eti yeme huyundan vazgeçirmek ister... Fakat "Bu iş İslam'da haramdır." dese, Moğol, bu yaklaşımdan etkilenmeyecek, amaca ulaşamayacaktır. Bedahşî, bu yüzden, farklı bir taktik dener:

"Domuz eti yemek kişide kıskançlık duygusunu ortadan kaldırır... Çün-

kü bunca hayvan içinde bir tek domuz cinsidir ki, dişisini kıskanmaz. Bu yüzden domuz eti yiyen onun bu huyundan etkilenir. İnsanın da hamiyyeti ve gayreti kaybolur.”

Moğol hanı bundan etkilenir. Ve domuz eti yemeyi kendi bıraktığı gibi emreder, askerlerine de bırakır.

ALLAH Dostu, iyiliği emredip kötülükten sakındırırken, ALLAH Sevgilisi'nin (O'na Binler Selam) «İnsanlara akıllarına göre konuşun.» emrini göz önünde bulundurandır.

OTURUP AĞLAYALIM

Anlatan, Zünnûn Mısırî'nin (ALLAH O'ndan Razi Olsun) yakın arkadaşlarından Ebu Yakup'tur (ALLAH O'ndan Razi Olsun): “Bir bayram günü Zünnûn'la beraber yolda yürüyorduk. İnsanlar, neşe ve sevinç içinde idiler. Zünnûn bu durumu görünce bana döndü:

‘Bu insanlar emaneti yani Ramazan ibadetini Sahibi'ne teslim ettik diye mutlu oluyorlar. Hâlbuki o emanetin kendilerinden kabul edilip edilmediğini bilmiyorlar. Gel beraber bir köşeye çekilip ağlayalım!’”

ALLAH Dostu, insanların Rableri karşısındaki gafletlerine bakarak daima hüznle dolu olandır.

İHLASLI DUA

Seyyid Emir Kîlal'in (ALLAH O'ndan Razi Olsun) talebelerinden birinin bulunduğu bir mecliste kerametten söz açılmıştır. Mecliste bulunanlardan biri:

–“Şimdi keramet sahibi mi kaldı?” der. “Bir anda, göz açıp, kapayınca ya kadar, doğudan batıya bütün dünyayı dolaşsın!”

Emir Kilal'in talebesi atılır:

–“Evet, şimdi de böyle kişiler vardır ve bir tanesi de benim mürşidim Seyyid Emir Kilal hazretleridir.”

İtiraz eden sözünü geri almak istemez:

–“Öyleyse bizi onun sohbetine kavuştur da, feyzinden istifade edelim.”

-“Sizin oraya gitmenize gerek yok...

Eğer ıhlasla dua ederseniz o buraya gelir!”

Sonra bütün cemaat, ta gönülden duaya durur... Ve kısa bir süre geçmiştir ki, kapı açılır, Emir Kilal görünür. Herkes dehşet içinde kalmıştır.

İlk konuşan Seyyid Emir Kilal olur: -»Bizi sizin samimi isteğiniz ve ıhlaslı duanız buraya getirdi. Bir kişi Yüce ALLAH’a bu şekilde dua ederse, Yüce ALLAH da onu isteğine kavuşturur.»

SADECE MAHMUD EFENDİ

Padişah II. Mahmut, Yenikapı Mevlevihane’sinin âşıklarından ve müdavimlerindendir. Sık sık Mevlevihane’yi ziyaret edip, dervişlere kese kese ihsanlarda bulunmaktadır. Şeyh Ali Nutki Dede (ALLAH O’ndan Razi Olsun) durumdan rahatsızdır. Fakat bir saygısızlık etmiş olmamak için de padişaha ihsanları kesmesini açıkça söylememekte, bir fırsat kollamaktadır.

Nihayet bir gün beklediği fırsat ayağına gelir. Ayin sonrası yine ihsanlarını dağıtan padişah tekkeden ayrılmadan Şeyh’i ziyaret eder ve kendisinden bir isteği olup olmadığını sorar. Şeyh efendi ilkin:

Estağfirullah! Sağlığınız...” cevabını verse de padişah ısrar eder. Şeyh efendi de:

-“Var,” der “ama yapamazsınız!”

Padişah meraklanır. Daha çok ısrar eder, söylemesini ister. Ali Nutki Dede:

-“Öyleyse” der, “bir daha buraya gelmeyin.” II. Mahmud bozulmuştur:

-“Beni evliyaullahın kapısından kovuyor musunuz?” diye sorar.

ALLAH Dostu meseleye açıklık getirir.

-“Eğer buraya sadece Mahmud Efendi olarak gelecekseniz, buyurun. Fakat Sultan Mahmud olarak gelip, verdiğiniz ihsanlarla dervişlerin kalplerini bulandıracak ve düşüncelerini ALLAH’tan kendinize çevirtecekseniz gelmeyin!”

ALLAH Dostu, hiçbir şeyin ALLAH’a ait manâları örtmesine hiçbir durumda tahammül edemeyendir.

MÜSLÜMANLARIN İYİLİĞİ

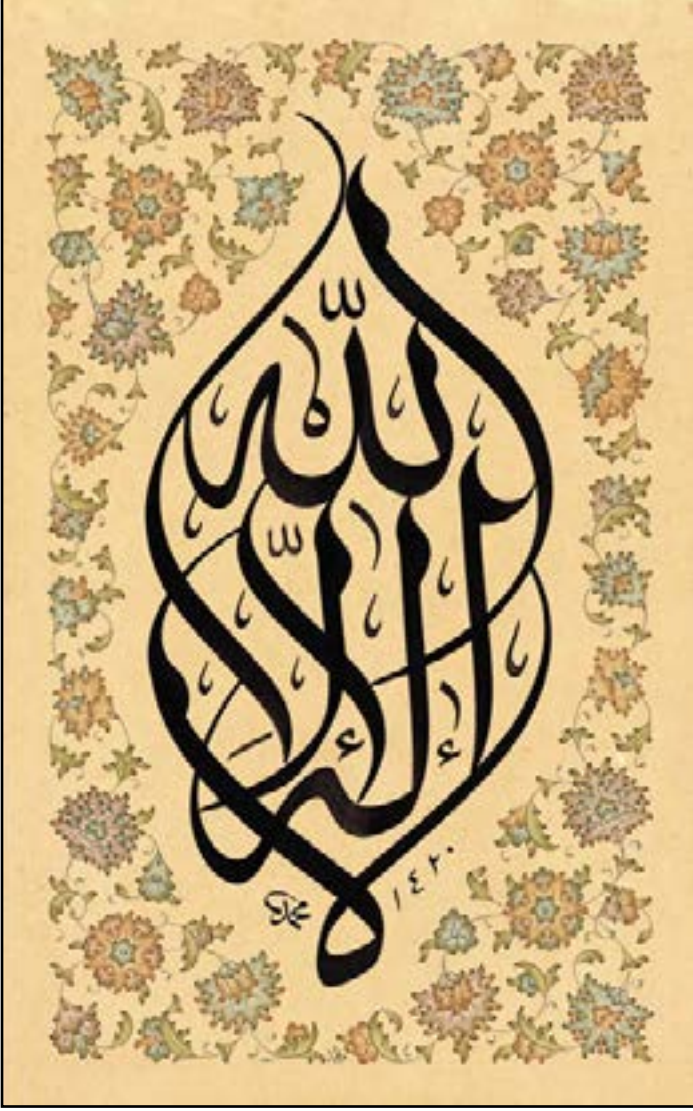
Büyük Selçuklu Sultanı, Alparslan'ın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) oğlu ve halefi Sultan Melikşah (ALLAH O'ndan Razi Olsun), kardeşi Horasan Meliki, Tekiş'in, başlattığı isyanı bastırmakla meşguldür. Ve henüz durum kritiktir. Melikşah'ın ünlü veziri Nizamülmülk birgün kendisine:

-“Ben sabah akşam kardeşiniz Tekiş'i mağlup edip, saltanatınızda tek kalmanız için duacıyım.”der:

Melikşah, itiraz eder:

-“Öyle yapma! Müslümanların iyiliği için kim daha hayırlı ise ALLAH, onu galip ve bu saltanata sahip kılsın!”

ALLAH Dostu, Müslümanların iyiliğini kendi nefsinin arzularının önünde tutabilendir.

HERKES YAHŞİ MEN YAMAN

Devir, II. Bayezid zamanıdır. İstanbul, adına tarihte “Küçük Kıyamet” denilen ve bir türlü arkası kesilmeyen depremler ve salgın hastalıklarla sınılanmaktadır. Ekâbir düşünür ve sonunda ALLAH Dostları'ndan birinin, Medine'ye ALLAH'ın Sevgilisi'ne (O'na Binler Selam) “ricacı” olarak gönderilmesine karar verilir. “O kişinin” seçiminde bütün parmaklar ittifakla Halveti tarikatının piri Cemal Halvetî'yi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) gösterir.

Cemal Efendi Anadolu yakasına henüz geçmiştir ki, deprem de salgın da duruverir. Bu durum, herkese seçimin ne kadar isabetli yapıldığını düşündürtürken, ALLAH Dostu gözyaşlarıyla boğularak secdeye kapanır:

-“ALLAH'ım!” der, “Ben ne derece ceza ve belaya layık biriymişim ki, İstanbul halkı benim yüzümden bu kadar musibete uğradı. Ve aralarından ayrılır ayrılmaz da bütün musibetler kesiliverdi.»

Fakat Hak Dostu yolundan dönmez ve hacca niyetlenir. Haremeyn topraklarına ulaştığında da Dostu'na yürür.

ALLAH Dostu, bütün güzellikleri Rabbinden; bütün kötülükleri de nefsinden bilendir.

DÜNYADAN GÖTÜRDÜĞÜ

Yüzyıla yakın bir esaretten sonra 1189' da Kûdüs'ü tekrar Müslüman yapıp, İslam'ın kâlpğâhındaki haçlı varlığına son veren şanlı hükümdar Selahattin Eyyubi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) ahirete göç edeli birkaç dakika olmuştur.

Emrindeki komutanlardan Mahmut Han, cenazenin başına toplanan kalabalığa karşı elinde tutmakta olduğu kılıcı kaldırarak konuşur:

-“Ey Müslümanlar! Hükümdarımızın serveti işte bu kılıçtan ibarettir.»

ALLAH Dostu, hükümdar da olsa fakir kalandır.

HARUN'U İRŞAD

Harun Reşid (ALLAH O'ndan Razi Olsun), hacdan dönmektedir. Kûfe'de bir kaç gün dinlenmek ister. Sokakta Behlûl Dâna (ALLAH O'ndan Razi Olsun) ile karşılaşır. Behlûl, avazı çıktığı kadar, üç defa: -“Harun!” diye seslenir.

Halife, çevresindekilere;

-“Kim bu?” diye sorar:

-“Behlûl Divane” (Deli Behlûl) derler.

Harun Reşid de ona seslenir:

-“Beni tanımadın mı?” O:

-“Elbette tanıdım” der.

-“O halde ben kimim?”

-“Sen, batıda bulunduğun sırada, doğuda birisi zulme uğrasa, Kıyamet Günü'nde ALLAH'ın kendisinden hesap soracağı kişisin!”

Harun diz üstü çöker ve ağlamaya başlar:

-“Durumumu nasıl görüyorsun?”

Behlûl:

-“Durumunu ALLAH’ın Kitabı’na arz et bakalım.” der ve ekler, ‘Gerçekten o gün iyiler nimet (Cennet) içindedirler. Facirler (ve kâfirler) ise, Cehennem’dedirler.’ (82/İnfitar:13, 14). Harun: -“Amellerimiz nerededir?” diye sorar. Behlûl: -“ALLAH ancak takva sahiplerinden kabul eder.” (5/Maide:27) ayetini okur. Harun:

-“Peki Rasûlullah’la (O’na Binler Selam) akrabalığımızın hiçbir faydası olmayacak mı?” der. Behlûl:

-“Tekrar dirilmek için Sûr’a üfürüldüğü zaman, aralarında soy bağının hiçbir değeri kalmaz.” (23/Mü’minun:101) ayetini okur. Harun:

-“Rasûlullah’ın (O’na Binler Selam) şefaati nerede?” diye sorar; Behlûl:

-“O gün Rahman olan ALLAH’ın izin verdiği ve konuşmasına rıza gösterdiği kimseden başkasının şefaati fayda vermeyecektir.” (20/Ta-Ha:109) ayetini okur.

Harun’un gözyaşı sel olur, çağlar...

ALLAH Dostu, birinci ölçü olarak ALLAH’ın Kitab’ını alan ve onu çok iyi bilendir.

ZİYAFET

Muhammed Bahaüddin Şah-ı Nakşibend (ALLAH O’ndan Rız Olun) hazretleri, devrin hükümdarı Melik Hüseyin’in, Herat’taki ziyafetine davetlidir.

Hükümdar, sofranın başında durur ve sayısı yüzleri bulan davetli hoca, alim ve şeyhlere seslenerek:

“Buyurun, yiyin!” der, “Bu yemek helaldir. Babamdan kalan mirasla hazırlanmıştır ve ben de Kıyamet Günü bu yemeğin hesabını vermeye hazırım.»

Bu güven verici ve kendinden emin konuşma üzerine herkes yemeğe başlar, Şah-ı Nakşibend hariç...

Hükümdar sorar:

“Siz niçin yemiyorsunuz?”

“Benim bir hakimim vardır... Bu davayı ona götürdüm... O, bana şöyle dedi: ‘Bu işte senin için iki yol vardır. Bu yemekten yemezsen, sana bu işin hesabı sorulduğu zaman, ‘Sultanın sofrasında bulundum ama o yemekten yemedim’ der ve kurtulursun... Yok, eğer yiyecek olursan, ‘Niçin yedin?’ diye sorduklarında ne cevap vereceksin?’

Şah-ı Nakşibend'in cevabını duyan herkes yemekten çekilir. Melik Hüseyin şaşkındır. Şeyhülislam'a döner:

"Peki ama şimdi bu kadar yemeği ne yapalım?"

"Onu da Şah-ı Nakşibend'e sorarız."

Ve sorarlar... O da cevap verir:

"Eğer bu yemeklerde şüpheli bir şey varsa dervişlere verilmesi caiz olmaz. Yok eğer helal ise hiç şüphesiz ki Herat'ta bir lokmaya bile muhtaç bulunan çok sayıda fakir bulunmaktadır."

Melik Hüseyin emir verir.. Ziyafet, Herat'ın fakirlerine dağıtılır...

ALLAH Dostu, her bulunduğu ortamı ve olayı, Kur'an, sünnet ilkeleri doğrultusunda kendi rengine boyayan, her yerde dizginleri eline almasını bilendir.

HZ. MUHAMMED'İ (O'na Binler Selam) ANLADIĞI KADAR

Mevlana'ya (ALLAH O'ndan Razi Olsun) sorarlar:

-"Şeytan, Hz. Muhammed'in (O'na Binler Selam) kalbine vesveseler verir fakat Hz. Ömer'den (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kaçardı... Bundaki hikmet nedir?"

O, açıklar:

-"Efendimiz (O'na Binler Selam) bir deniz, Ömer (ALLAH O'ndan Razi Olsun) ise su dolu bir kadehti. Denizi, köpeğin ağzından korumazlar; çünkü bir deniz köpeğin dili ile kirlenmez. Fakat su bardağını köpeğin dilinden korurlar. Çünkü küçük bir kadehin suyu köpeğin yalamasıyla değişip bozulur."

ALLAH Dostu'nun derecesi Hz. Muhammed'i (O'na Binler Selam) tanıyıp idrak etmesi seviyesindedir.

DUANIN CİDDİYETİ

Tabiinin, en ünlü Hak Yolcularından Tavus b. Keysan'dan (ALLAH O'ndan Razi Olsun) dua isterler. ALLAH Dostu:

"Bana dua eder misin?" diyene öyle bir cevap verir ki, duyan ve oku-

yan herkes o cevabın ağırlığıyla sarsılır:

-“Şu an gönlümde dua edebilecek bir haşyet hissetmiyorum. Ama o hali yakaladığım vakit, söz!”

ALLAH Dostu, duayı ciddiye alandır. ALLAH’la irtibatı ciddiye alandır. İnsanlara yardımı, onların davetlerine icabeti ciddiye alandır.

BAĞIŞLANMA SEBEBİ

Horasanlı İslam kahramanlarından, Saffar ismiyle bilinen Amr b. Leys (ALLAH O’ndan Razi Olsun) vefat ettikten sonra sadık bir rüyada geri döner. Rüyayı gören, Saffar’a sorar:

-“ALLAH sana ne yaptı?” -“Bütün günahlarımı bağışladı ve beni Cennet’e koydu!”

-“Ne karşılığında?”

-“Bir gün yüksek bir tepenin üzerine çıkıp orduma resmi geçid yaptırmıştım. Askerlerimin çokluğunu ve ihtişamını görünce içim iftihar ve ALLAH’a hamd ile doldu. İstedim ki, ALLAH’ın Sevgilisi’nin (O’na Binler Selam) zamanında bulunaydım ve bu ordu ile onun emrine girip, din düşmanlarına karşı cihad edeydim. İşte bu duygum beni kurtardı.”

ALLAH ile Dostları arasında köprü, Hz. Muhammed’dır (O’na Binler Selam). Yani ALLAH’ın Sevgilisi.

ONUN İÇİN OLUNCA

Bir dilenci Muhiddin b. Arabi’den (ALLAH O’ndan Razi Olsun) dilenir:

-“Bana ALLAH için bir şeyler ver!”

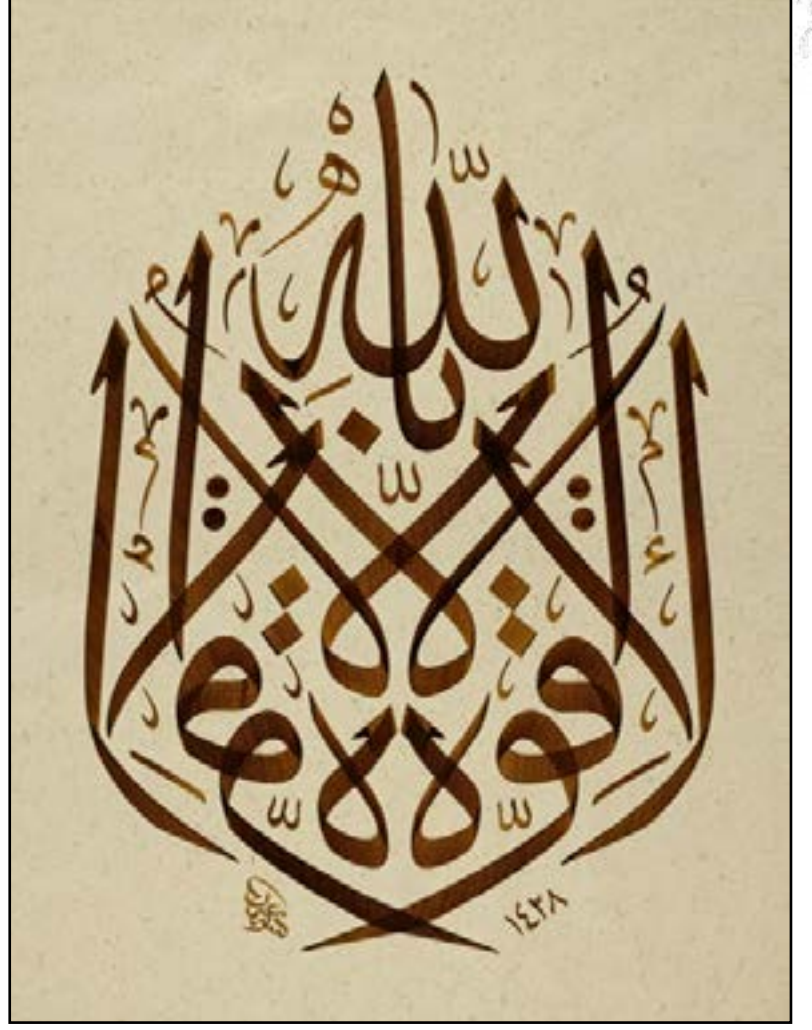
İbni Arabi, oturduğu evi dilenciye verir.

İsteyen küçük, istenilen küçük fakat adına istenen, Tek Gerçek ve Sonsuz Büyüktür. Kendinden istenilen de O’nun Dostu...

ALLAH Dostu’nun gözünde, ALLAH’ın adına ve rızasına denk hiçbir değer yoktur. Bütün değerler ve varlıklar, O’nun adının ve rızasının yanında hiçleşir.

HALA HAYATTA

Bütün türbelere kilit vurulmuştur. Ankara'da Hacı Bayram'a (ALLAH O'ndan Razi Ol-sun) da... Fakat sabah görürler ki kilit kırılmış ve kapı ardına kadar açıktır. Kilit yenilenir ve kapı bir kez daha kapatılır. Sonra aynı olay her sabah yaşanmaya başlar. Görevliler düşünür ki, gece birileri gelip, kilidi kırmakta ve kapıyı açık bırakmaktadır. Türbenin önüne iki polis dikilir. Sabaha kadar nöbet tutacaklardır. Sabah ezanı vaktine kadar bir şey olmaz. Fakat namaz vakti girince kapıda bir ses "çat!" eder. Polisler irkilerek dönerler ki kilit yerde ve kapı açılmıştır. Hacı Bayram da tebessüm ederek onlara bakmaktadır. Polislerden biri bayılırken, öbürünün de dili tutulur.

Bir daha hiçbir polis orada nöbet tutmayı kabul etmez.

ALLAH Dostu olanlar ölmez, sadece yer değiştirir.

ONDAN DA MUHTAÇ

Salih kullardan biri bir bayram günü, parası sadece ona yettiği için bir avuç bakla alır ve onunla karnını doyurmaya başlar. O arada da içinden geçirir:

-"Acaba bu gün benim gibi, yağsız ve tuzsuz bir avuç bakla ile karnını doyurmaya çalışan başka biri daha var mıdır?"

Görünmeyen bir el tarafından başı sağa doğru çevrilir. Görür ki, üstü başı perişan bir garip de onun attığı bakla kabuklarını yemektedir.

ALLAH Dostu, hangi halde olursa olsun ALLAH'ın kendisi hakkındaki takdirine razı olan, O'na hamd eden ve içinde bulunduğu durumdan daha zor durumda olanları görebilendir.

KENDİN SİMYA OLDUN

Muhammed Şemseddin el-Hanefî'ye (ALLAH O'ndan Razı Olsun) biri gelir ve fakir olduğunu, ailesini geçindiremediğini o yüzden kendisine simya ilmini (herhangi bir şeyi altına çevirme sanatı, sihir) öğretmesini ister. ALLAH Dostu, itiraz etmez:

-“Fakat bir şartla,” der, “bir sene bizim yanımızda kalıp, her abdest bozdukça hemen yeni bir abdest alacak ve her abdest için de iki rekat namaz kılacaksın.”

Adam şartı kabul eder ve bir sene geçer. Sürenin bittiği gün ALLAH Dostu, fakire emreder: -“Şu kuyudan abdest için bir kova su çek!” Adam kovanın silme altınla dolu olduğunu görür; ama:

-“Üstadım!” der, “Bu bir senede bende en küçük bir para ve dünya iştahı kalmadı. Tek isteğim Rabbimin yüce adını ilan etmek.” el-Hanefî, gülümser:

“Şimdi sen kendin simya oldun. Kalk! Memleketine git ve insanları ALLAH'ın yoluna, O'nun Hak olan dinine davet et.”

ALLAH Dostu, peygamberlerle meslektaş olan kişidir. En büyük arzusu hatta tek arzusu İ'lay-ı Kelimetullah'tır.

BUNU MU ÖĞRENDİN

Muhammed b. Ânan (ALLAH O'ndan Razı Olsun), diyor ki İskenderiye camiinde bir sakat vardır. Muhtemelen Hak Dostları'ndandır. Fakat rütbesi küçük olanlardan. Bu sakatın etrafında meşhur olmasına neden olan marifeti ise, birine kızdığı zaman:

-“Ey tahtakuruları! Ona girin.” demesi ve bunun üzerine o adamın vücudunun, elbiselerinin, her yanının binlerce tahtakurusu tarafından istila edilmesidir. Hak Dostu sakat, bu marifetiyle bütün İskenderiye'de korkulan biri halini almıştır.

Ve en sonunda bu durum, bir şikâyet konusu olarak Muhammed b. Ânan'a ulaşır. Büyük veli, sakatı, kalmakta olduğu camide ziyaret eder ve sorar:

-“ALLAH yolunda sadece tahtakurularını mı öğrendin?”

Sonra da onu kolundan tuttuğu gibi boşluğa savurur...

Tahtakurucuyu bir daha gören olmaz.

ALLAH Dostu, dostluğunun avantajlarını bu dünyada ve nefsi için kullanmayandır.

İHTİYACIMIZ YOKTUR

Çeşitli eşyaları altına çevirme sanatını bilen bir simyacı, Hak Dostu Muhammed el-Uşmunî'ye (ALLAH O'ndan Razi Olsun) gelir ve hizmet teklif eder:

-“Efendim!” der, “Emir buyurun bu gizli sanatı size de öğreteyim.

Her istediğiniz altın olsun!” El-Uşmunî, simyacıyı doğrudan reddetmez:

-“Şu halvethaneye gir de” der, “sanatınla ilgili bir-iki deney yap bakalım! Biz kararımızı ondan sonra veririz.”

Ve simyacı, dergâhın halvethanesinde uğraşırken de yanındaki talebelerine dönerek:

-“Bu adam, az sonra, yanımıza sakalı ve yüzü yanmış olarak çıkacaktır.” buyurur.

Ve az sonra aynen el-Uşmunî'nin dediği gibi olur. Hak Dostu, simyacıya, der:

-“Bizim, sakalları ve yüzleri yakacak bir şeye ihtiyacımız yoktur!”

HERKESİN KAZANCI

Ortaçağlarda, Irak'ın manevi güneşlerinden Beka b. Batu (ALLAH O'ndan Razi Olsun), üç hoca tarafından ziyaret edilir. Hocaların ziyaretinin gerçek amacı Hak Dostu'nu imtihan edip, şöhretine denk bir ilmi olup-olmadığını tespit etmektir. Beka b. Batu ilmi konulara pek girmek istemez. Hocalar da bu duruma bıyık altından gülerler. Ve başbaşa kalınca, gece boyu Beka b. Batu'yu çekiştirerek;

-“Zannettiğimizden de cahilmiş!”, derler.

Sonra sabah olur. Hocalar, abdest almak için nehre inerler. Fakat onları orada bir aslan beklemektedir. Üçü de korkudan donar. Bir süre hiç kıpırdamadan aslanla birbirlerine bakakalırlar. Derken Beka b. Batu gelir. Aslan onu görünce yanına gider ve yüzünü ayaklarına sürer. Hak Dostu, eteği ile

aslanın başına vururken bir yandan da çıkışır:

-“Misafirlerimiz hakkımda kötü düşünseler bile, iyi ağırlanmak haklarıdır.

Onları niçin korkuttun?”

Sonra da hocalara döner:

-“Sizin ilminiz dilde kaldı ve bundan kazancınız da aslanı görünce korkmak oldu. Benim ilmim ise kalbe indi ve bundan kazancım da kendisine görününce aslanı korkutmak oldu.”

ALLAH Dostu, dostluğunun derecesine göre ALLAH’ın bütün mülkünün kendisine itaat ettiği insandır.

ALLAH KURTARIR

Anlatan Ebu Hamza el-Horasanî’dir (ALLAH O’ndan Rızı Olsun):

Hacca gidiyordum. Bir kuyuya düştüm. Az sonra kuyunun başına iki adam geldi. Nefsim, onlardan yardım istememi söyledi. Fakat ben onun bu arzusuna karşı koydum ve bana, benim bu halimi bilen olarak ALLAH yeter dedim. Adamlar, kendi aralarında konuşuyorlardı. Biri, ötekine:

-“Şu kuyunun ağzını tıkayalım da kimse içine düşmesin.” dedi.

Sonra kuru ağaç parçalarıyla kuyunun ağzını tamamen kapattılar. Bu sırada nefsim, var gücüyle o insanlardan yardım istememi, yoksa çıkış için hiçbir imkânın kalmayacağını söylüyordu. Ben, ALLAH’ın izniyle, onu yine susturdum. Ve az sonra da o iki adam, çekip gittiler.

Ben oturduğum yerde ALLAH’ı zikrediyordum. Tamamen O’na tevekkül etmiştim. Bir süre o şekilde geçti. Daha sonra kuyunun ağzını kapatan çalı-çırpının kaldırıldığını gördüm. Ve bir aslan ayağı, kuyunun içine, bana doğru uzandı. Şaşırmıştım. Ayağa tutundum ve aslan tarafından yukarı çekildim. O sırada gaibden bir ses duydum.

-“Ey Ebu Hamza! Seni telef olmaktan telef edici bir vasıtayla kurtardık. Böylesi daha iyi olmadı mı?”

ALLAH, sadece Kendisine güvenen dostlarını yalnız bırakmaz.

İSM-İ AZAM

Mürid öğrenir ki, şeyhi İsm-i A'zam'ı biliyor.

O andan itibaren yemez, içmez; yatıp, uyumaz şeyhin ayaklarına kapanır:

-“Çaresi yok efendim! “der, “Ya bana da İsm-i A'zam'ı öğreteceksiniz ya da beni kendi ellerinizle öldüreceksiniz. Başka şekilde benden kurtulamazsınız.”

Şeyh bakar ki, mürid inatçı... Durum, zor...

-“Peki, öyleyse» der, «ama önce imtihan edilmen lazım!»

Mürid ise bu uğurda her zorluğa, her çeşit imtihana seve seve razıdır:

-“Ne isterseniz emredin.”

-“Yarın, saat birle iki arası şehrin kapısında oturup, olup biteni seyredeceksin ama kesinlikle hiçbir şeye müdahale etmeyeceksin.”

İmtihan, müride çok basit gelir.

-“Başım, gözüm üstüne.” der ve söylenilen saatte şehrin kapısında olur. O bir saat içinde şahit olduğu olay şudur:

Yaşlı ve garip bir köylü eşeğine bağladığı odunları şehrin pazarında satmak için kapıya gelir. Fakat nöbetçiler zalimdir. Köylüyü kimsesiz, garip görünce odunlara ve eşeğe el koyarlar. Köylünün cebindeki paraları da gasbederler ve onun ağlayıp, yalvarmalarına hiç kulak asmayıp, arkasına bir de tekme savururlar:

-“Haydi, yürü köyüne.» derler.

Zavallı köylü de içini çeke çeke yürür, gider.

Gördüğü bu büyük zulüm, İsm-i A'zam meraklısı dervişi çileden çıkarır. Fakat ‘imtihan gereğidir’ deyip, şeyhine söz verdiği için olaya müdahale etmez. Dişini sıkarak ‘la havle’ çeker. Süre dolunca da dergâha geri döner. Şeyh kendisini gülerek karşılar, mürid ise hala sinirden titremektedir. Şeyh, sorar:

-“Ne gördün?”

Mürid, kızgınlıkla olup biteni anlatır. Şeyh tekrar sorar.

-“Oraya gitmeden önce sana İsm-i A'zam'ı öğretmiş olsaydım ne yapacaktın?”

Mürid, gözlerini kısarak, tıslar gibi cevap verir:

-“Vallahi o zalim askerleri bir anda kül ederdim.”

Bu kez şeyh ciddileşir:

-“Bana İsm-i A’zam’ı öğreten hocam askerlerin dövüp, soyduğu o ihtiyar köylüydü!”

Mürîd, imtihan edilmiş ve kaybetmiştir. İsm-i A’zam’ı öğrenemez.

ALLAH Dostu, sabır gösterip, Rabbi’nin hikmetine râm olandır.

KULDAN YÜZ ÇEVRİLİNCE

Zünnûn (ALLAH O’ndan Razı Olsun) “Kur’an’a mahlûktur” desin diye zindana atılmış, işkence görmektedir.

Halk akın akın kendisini seyre gider. Aralarında bir gençle beraber... Zünnûn’un görüntüsü dehşet verici bir sefalet arz etmektedir. Genç, bu dış görünüşten etkilenerek, aldanır. Ve içinden geçirir:

-“O koskoca, meşhur Hak Dostu Zünnûn da bu muymuş? Hiçbir şeye benzemiyor!”

Genç düşüncesini henüz tamamlamıştır ki, Zünnûn binlerce insan içerisinde gözlerini ona diker:

-“Ey Genç!” der, “Yüce ALLAH bir kulundan yüz çevirdiği zaman onun dilini, dostlarına sataşması için uzatır, dikkatli ol!”

Genç sırtüstü düşüp, bayılır.

ALLAH Dostları’nın etleri zehirlidir. Isıran, ölür.

BU DÜNYAYA ÜRYAN GELDİK

Kastamonu ve civarının manevi güneşi Hacı Şaban-ı Veli (ALLAH O’ndan Razı Olsun), yıllardır kullana kullana incelmış olan tek hırkası da yırtılınca kendini sorumlu tutan çamaşırcıyı teselli eder: -“Üzülme kardeşim üzülme!

Biz bu dünyaya üryan geldik; yine üryan gideriz.”

BÜTÜN NİMETLER

Mevlana Konya’sında bir hanım, kocasına naz yapmaktadır:

–“Ey efendi! Gel de senden ne istersem vereceğine dair üç talakla yemin et! Yoksa boşanalım!”

Tutkun koca, hanımın isteğini yerine getirir. Üç talak üzere yemin eder. Bunun üzerine hanım bastırır:

–“Yüce ALLAH’ın dünyada yaratmış olduğu bütün nimetleri önümde hazır etmeni istiyorum.”

Zavallı koca şaşırır, aciz kalır... Çıkışı görünmeyen bu durumu Mevlana’ya arz eder, imdat ister. Mevlana:

–“Kolay!” der, “Git bir Kur’an-ı Kerim al, onu bir örtüye sarıp karının önüne koy, böylece yaş ve kuru dünyadaki bütün nimetleri istediği gibi onun önünde hazır etmiş olursun!”

ALLAH Dostu, ALLAH Kelam’ını bütün boyutlarıyla çok iyi anlamış olandır.

SENİ ONA, ONU DA SANA

Zünnûn (ALLAH O’ndan Razi Olsun) dağlarda dolaşmaktadır. Bir mağara önünde bekleyen yüzlerce hasta insan görür:

–“Size ne oldu, niçin burada bekliyorsunuz?”

Topluluk; mağarayı göstererek:

–“Orada bir ALLAH Dostu vardır. Her sene bir kez dışarı çıkıp bizim hakkımızda dua eder ve hepimiz şifa buluruz.”

Zünnûn da hastalarla beraber oturup, Hak Dostu’nun dışarı çıkışını bekler. Bir süre sonra yüzü sararmış, ince, zayıf biri mağaranın ağzında görünür.

Heybetinden dağ sallanır. Hasta topluluğunu bir heyecan kaplar. ALLAH Dostu, bakışlarını önce göğe sonra da dua için bekleyen zavallılara çevirir. Dudaklarının kıpırdadığı görülür. Ve duasını bitiren ALLAH Dostu yenden içeri gireceği sırada Zünnûn atılıp, onu eteklerinden yakalar:

-“Bana da”, der, “manevi hastalıklarım için dua eder misin?”

Hak Dostu, göz ucuyla bir an Zünnûn’a bakar ve sonra zayıf bir sesle konuşur:

-“Ey Zünnûn! Elini eteğimden çek ki, Dost, azamet ve haşmet zirvesinden bakmaktadır. Kendisinden başka birinin eteğine sarılmış olarak görürse, seni ona havale eder, onu da sana!”

ALLAH Dostu, ALLAH’tan başka tutunacak varlık görmeyendir.

ÖĞÜT

Selçuklu veziri Emir Muineddin Pervane, Mevlana’dan (ALLAH O’ndan Razi Olsun) nasihat ister. O, bir süre başını önüne eğip, düşünür. Sonra tane tane, vezire cevap verir:

-“Ey Emir Muineddin Kur’an’ı ezberlediğini duydum, doğru mu?”

-“Evet, efendim!”

-“Ayrıca hadis ilmine dair Cami-ul Usul’ü de Şeyh Sadrettin’den okumuşsun, doğru mu?”

-“Evet, efendim!”

-“Mademki ALLAH Kelam’ını ve O’nun Elçisi’nin (O’na Binler Selam) hadislerini bildiğin halde onlardan öğüt alamıyorsun, onların gereğini yapmıyorsun, benim öğütlerimi nasıl dinleyecek ve onlara nasıl uyacaksın?»

Vezir Pervane oturduğu yerden uzun bir süre kalkamaz.

ANKA İLE DERYA

Sultan I.Ahmet, mürşidi Aziz Mahmud Hüdai’ye (ALLAH O’ndan Razi Olsun) bir hediye gönderir. Hangi hikmetten olduğu bilinmez ama Hüdai, hediye kabul etmez. Geri çevirir.

Padişah, bu defa da aynı hediye, o dönemin bir diğer maneviyat ulusu olan Abdülmecid Sivasî’ye (ALLAH O’ndan Razi Olsun) yollar. Sivasî, hediye tereddütsüz kabul eder... İki maneviyat ulusundan birinin aynı hediye red, diğerinin ise kabul etmesindeki hikmetleri merak eden sultan, Abdülmecid Sivasî’ye sorar:

-“Hazret! Aziz Mahmud Hüdai benim hediyemi niçin reddetti?”

-“Sultanım! Hüdai öyle bir ankâ kuşudur ki, lâşeye tenezzül etmez!»

Verilen cevaptaki incelik ve hüsn-ü zan padişahı etkiler. Fakat aynı

soruyu bir kez de Aziz Mahmud Hüdai'ye sorup, onun da Abdülmecid Sivasî hakkındaki yorumunu duymaktan kendini alamaz:

-“Sultanım! Sizin reddettiğiniz bir hediyeyi acaba Abdülmecid Sivasî neye dayanarak kabul etti?”

Cevap, aynı manevi frekanstan gelir:

-“Sultanım! Abdülmecid Sivasî öyle bir deryadır ki, lâşe ile kirlenmez!”

ALLAH Dostu, salihlere karşı sadece iyi niyet besleyendir.

ONU HİÇ ARAMIYORLAR

Mevlana (ALLAH O'n-
dan Razi Olsun), Selahaddin
Zerkûb'un dükkânında otur-
muş, kendini çevrelemiş olan-
lara inci, mercan saçmaktadır.
Dükkândan içeri gözü yaşlı,
bağrı açık bir ihtiyar girer. Ve
kendini Mevlana'nın dizlerine
atar. Ağlayıp, yalvararak him-
met diler:

-“Mevlana! Yedi yaşında
bir oğlum vardı. Üç gün önce
kaçırdılar. Her yere başvurdum

ama hiçbir yerde bulamadım. Ne olur dua edin de oğluma kavuşayım!”

Mevlana durgunlaşır:

-“Tuhaf şey” der, “insanlar da Rablerini kaybetmişler ama hiç kimse
dövünüp, ağlamıyor. O'nu bulmak için uğraşmıyor!”

Sonra ihtiyara dua eder.

ALLAH Dostu, herşeyi Rabbini hatırlamaya vesile eder. Herşeye bakarak, kendinin ve bütün insanların ALLAH ile ilişkilerini sorgular.

HELAL HASSASİYETİ

Bediüzzaman (ALLAH O'ndan Razi Olsun) Afyon Emirdağ'dadır... 1950'li yıllarda... Yaşlı ve hastadır. Bir gün elini ilaç kutusuna uzattığı zaman, ağrıları için kullandığı "Optalidon"un bittiğini görür. Talebelerinden birine yüz kuruş verir (ki o günlerde Optalidon yüz kuruştur) ve eczaneye gönderir. Talebe eczaneye vardığında öğrenir ki, ilaca zam gelmiş ve yüz on kuruş olmuştur. O on kuruşu da kendi cebinden ekler. Hızla üstadının yanına geri döner. Bediüzzaman da talebesinin getirdiği Optalidon'u ağzına alır fakat yutamaz. Defalarca dener, bardaklar dolusu su içer fakat nafile. O minnacık hap, bir türlü boğazından geçmemektedir. Sonunda ilacı getiren talebeye sorar:

-“Sen buna kaç para ödedin?”

Talebe, sanki bir suç işlemiş gibi başı yerde, mahçup cevap verir:

-“Zam gelmiş efendim! On kuruş da kendi cebimden ekledim.”

Mesele çözülmüştür. Bediüzzaman'ın hem kaşları çatılır, hem de te-bessüm eder:

-“Evladım! Sen benim ücretsiz hiçbir şey almadığımı, alamadığımı bil-miyor musun?”

On kuruşluk fark da talebeye ödenir ve Optalidon rahatça yutulur.

ALLAH Dostu, farkında olmadığı sakıncalılar karşısında ALLAH tarafından korunandır.

HAS OLAN İSM-İ AZAM

Mürid, mürşidinden diler ki, ona da İsm-i A'zam'ı öğretsin. Mürşid emreder ve müridi Dicle'ye atarlar. Yüzme bilmeyen mürid, can havliyle feryad eder, feryad ettikçe suya batır. Açık ve yakın ölüm korkusu, müride bütün benliğiyle “ALLAH” dedirtmeye başlar. Ve ALLAH demeye başlar baş-lamaz da nehir, adeta müridi taşıyormuş gibi kenara bırakır. Herkes bu duruma şaşakalmıştır. Açık bir keramet olduğu bellidir ama bu olup bitenin anlamı nedir? Onu da mürşid anlatır:

“Has olan İsm-i A'zam, kul bunalıp ona sarıldığı zaman onun elini tu-tandır.”

GERÇEK AMAÇ

İnsanlar, herkes tarafından tanınan bir ALLAH Dostu'nun, açlıktan ağladığına şahit olurlar. Şaşırırlar:

-“Senin gibi bir insan açlık yüzünden nasıl ağlar?” derler.

O, cevap verir:

-“Beni ağlatmak için aç bıraktılar.”

ALLAH Dostu, kadere ve ALLAH'ın hakkındaki takdirine boyun eğendir.

LEBBEYK

Ebu'l-Edyan (ALLAH O'ndan Razi Olsun), hacdan yeni dönmüştür, fakat hala dilinde “Lebbeyk!” (Buyur!) sözü vardır. Etrafındakiler kendisini uyarır:

-“Artık hacda değilsin, ‘Lebbeyk’ demeyi bırak!”, derler.

O, gülümser:

-“Bu ‘Lebbeyk’ hac için değil, ALLAH'ın davetine icabet için.”

Sonra, ölür...

SON SÖZ

Hayr Nessac'ın (ALLAH O'ndan Razi Olsun) vefatı bir akşam namazına denk gelir ve son konuşması da Azrail (ALLAH'ın Selamı Üzerine) ile olur:

-“Ey Azrail!” der, “Ya ALLAH'ın buyruğunu yerine getir, ya da bırak ALLAH'ın buyruğunu yerine getireyim. ALLAH sana ‘Hayr’ın canını al!’ buyurdu; bana da ‘namazını kıl.’”

ALLAH Dostu'nun namaz hassasiyeti, normal aklın ve mantığın kavrayışının dışındadır.

HASSASİYET

İsmail en-Naşiri (ALLAH O'ndan Razi Olsun) kısa bir süre kadılık yapar. Bu kısa süre içinde iki kişi muhakeme olunmak üzere en-Naşirî'nin karşısına çıkarlar. Her ikisi de aynı öküz üzerinde hak iddia etmektedir. ALLAH Dostu, keşfen, o öküzün kime ait olduğunu tespit eder ama diğerinin ileri sürdüğü belgeler daha güçlüdür ve iddiasını ispatlamaya yetmektedir, en-Naşirî, kararını objektif duruma bakarak, İslam hukukuna göre verir ve öküzü gerçekte hak sahibi olmayana teslim eder. Öküzün gerçek sahibine ise, hayvanın bedeli kadar bir parayı kendi kesesinden öder.

ALLAH Dostu, her durumda İslam'ın gereğini yerine getirendir.

GERÇEK LÜTUF

Ebû'l Hasan el- Muvaffak (ALLAH O'ndan Razi Olsun), soğuk bir kış gecesi teheccüd için kalkar. Fakat çok üşür. Kendi kendine:

-“Keşke biraz daha uyusaydım!” der.

Sonra da gaibten bir ses duyar:

-“Herkes uyurken, biz seni uyandırdık. Bu lütfumuza üzülüyor musun?”

ALLAH Dostu için lütuf ve kahır, sıradan insanların anladığının tersinedir.

HİZMETÇİSİ DÜNYA

Kızkardeşi, Seri üs Sakatî'yi (ALLAH O'ndan Razi Olsun) ziyaret eder. Evin içi temiz olmasına rağmen, “yine de temizliyeyim” diye içinden geçirir. Fakat tam eline süpürgeyi alacağı sırada görür ki, ihtiyar bir kadın evi temizlemektedir. Şaşırır. Bu işin sırrını ve o kadının kim olduğunu ağabeyi Seri üs Sakatî'ye sorar. Cevap, anlamlıdır:

“O kadın, dünyadır. Alemlerin Rabbi, söz verdiği üzere, dinine hizmet etmekte fena bulmuş kullarına dünyayı hizmetçi yapar.”

VESVESE

Şeytan, her sabah Hatim-i Esâm'a (ALLAH O'ndan Razi Ol-sun) vesvese vermektedir:

"Bugün ne yiyeceksin?"

"Ölümü!"

"Peki ne giyeceksin?"

"Kefeni!"

"Nerede yatacaksın?"

"Mezarda!"

Ve şeytan her sabah bu ko-nuşmanın sonunda:

"Hiç de şirin değilsin" diye-rek, mahzun ve ümitsiz, Hatim-i Esâm'ı terketmektedir.

ALLAH Dostu, ümid penceresi dünyaya kapalı, ahirete açık olandır.

KAYNAKÇA

- Abdülkadir Geylani, Yol'un Esasları, Gelenek Yay., İstanbul, 2005
- Abdurrahman Câmî, Nefahatü'l - Üns, Marifet Yay., İstanbul, 2001
- Ahmet Eflaki, Ariflerin Menkıbeleri, 2 Cild, MEB Yay., İstanbul, 1989
- ALPGÜVENÇ, Can, Osmanlı Büyüklerinden Hatıralar, Nesil Yay., İstanbul, 2007
- AKKAYA, Beyza, İbret Veren Öyküler, Akış Yay., İstanbul, 2006
- ARAS, Nezihe, Anadolu Evliyaları, Atlas Kit., İstanbul, 1988
- ARVAS, A. Sırrı, Hayatı Değiştiren Yolculuk, Okul Yay., İstanbul, 2004
- ATAGÜN, S.İrfan, Gönül Sultanları, 2.Cild, Marifet Yay., İstanbul, 1994
- AYDEMİR, Hüseyin, Bîşr-i Hafî, Nesil Yay., İstanbul, 2006
- BAYCAN, E. Erdem, Nûn, Ataç Yay., İstanbul, 2004
- ÇOLAK, İsmail, Doğu- Batı Kavşağında Osmanlı, Okul Yay., İstanbul, 2004
- DEDEOĞLU, Abdülkadir, Altun Silsile, Osmanlı Yay., İstanbul
- ERDAĞI, M. Sadık, Menakıb-ı Bediüzzaman, Yeni Kuşak Yay., İstanbul, 2002
- Feridüddin Attar, Tezkiretü'l Evliya, 2 Cild, Mavi Yay., İstanbul, 2002
- FRAGER, Robert, Aşktır Asıl Şarap, Gelenek Yay., İstanbul, 2004
- GÖZE, Ergun, Son Sözleri Ansiklopedisi, Boğaziçi Yay., İstanbul, 1994
- GÜLEN, M. Fethullah, Kırık Testi, Zaman Kit., İstanbul, 2003
- İmam Şarani, Tabakatü'l- Kübra, (3 Cild), Bahar Yay., İstanbul, 1969
- İsmail Hakkı Bursevi, Ruhü'l- Beyan, 1. Cild, Damla Yay., İstanbul, 1997
- İsmail İbni Yusuf Nebhani, Veliler ve Kerametleri, 4 Cild, Hikmet Neşr., İstanbul
- Kâdi İyaz, Şifa-i Şerif, Bedir Yay., İstanbul, 1993
- KISAKÜREK, N. Fazıl, Başbuğ Velilerden 33, Büyük Doğu Yay.,

İstanbul, 1998

- Muhammed Sadık Şahabî, Menakıb-ı Gavsiyye, Pamuk Yay., İstanbul, 2002
- M. Zihni Efendi, Meşhur Kadınlar, Şamil Yay., İstanbul, 1982
- NURBAKİ, Halûk, Veliler Deryasından Katreler, Damla Yay., İstanbul, 2000
- ÖNLÜER, Siraceddin, Edep Yâ Hû, Semerkand Yay., İstanbul, 2007
- ÖZDAMAR, Mustafa, Pîrân, Kırk Kandil Yay., İstanbul, 2005
- YILMAZTÜRK, M. Emin, İstanbul ve Anadolu Evliyaları, 2 Cild, İpek Yay., İstanbul, 2001

Salât ve selam,
Efendimiz Muhammed'in (O'na Binler Selam),
bütün peygamberlerin, Ashab'ın,
Hz. Adem'den (ALLAH'ın Selamı Üzerine)
bugüne, yaşamış olan ve
yaşamakta bulunan, başta salihler olmak üzere,
bütün Mü'minlerin üzerine olsun.
Kâinattaki zerrelerin
Rabbimizi tesbih edişleri adedince...